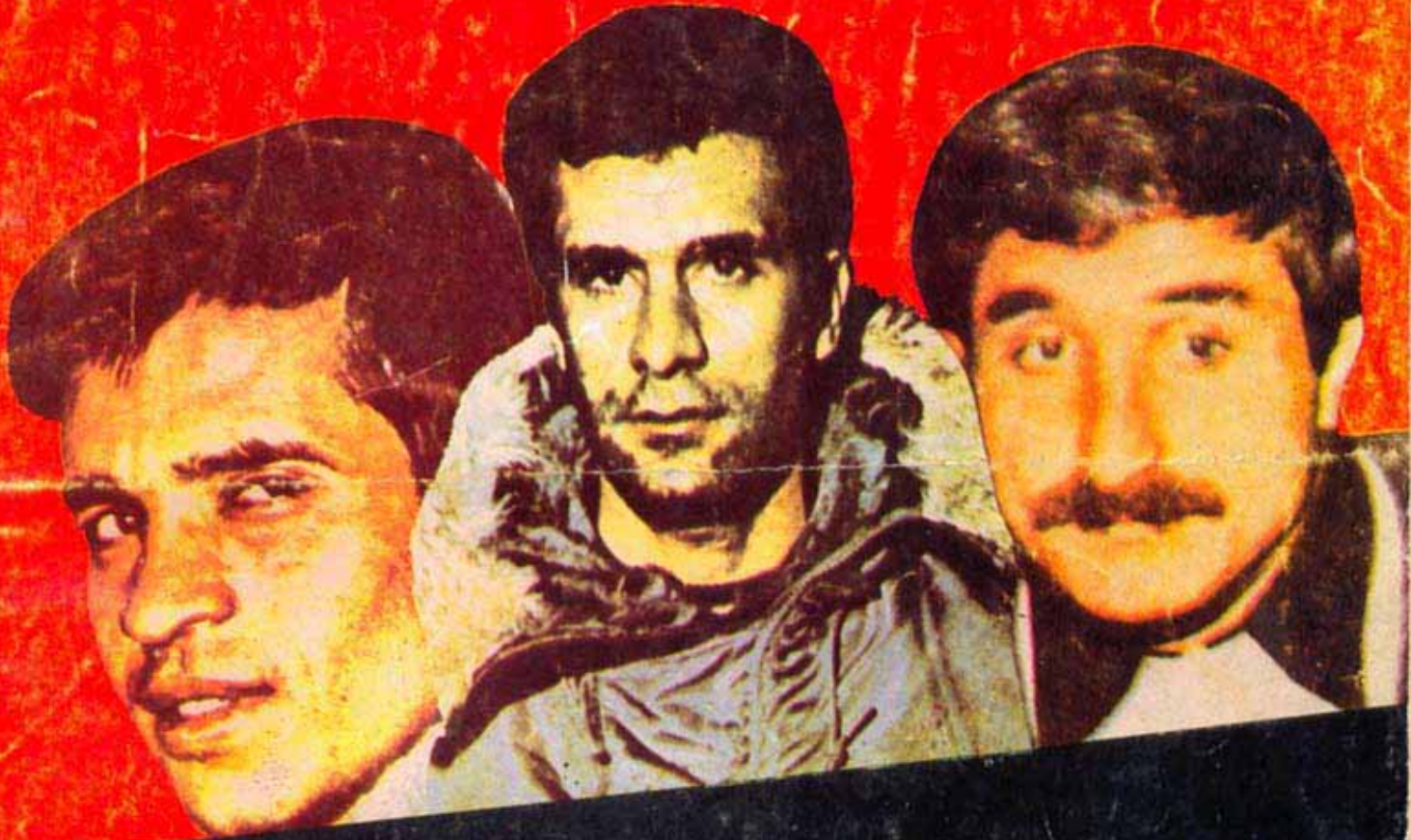

DEVİRİMCİ emek

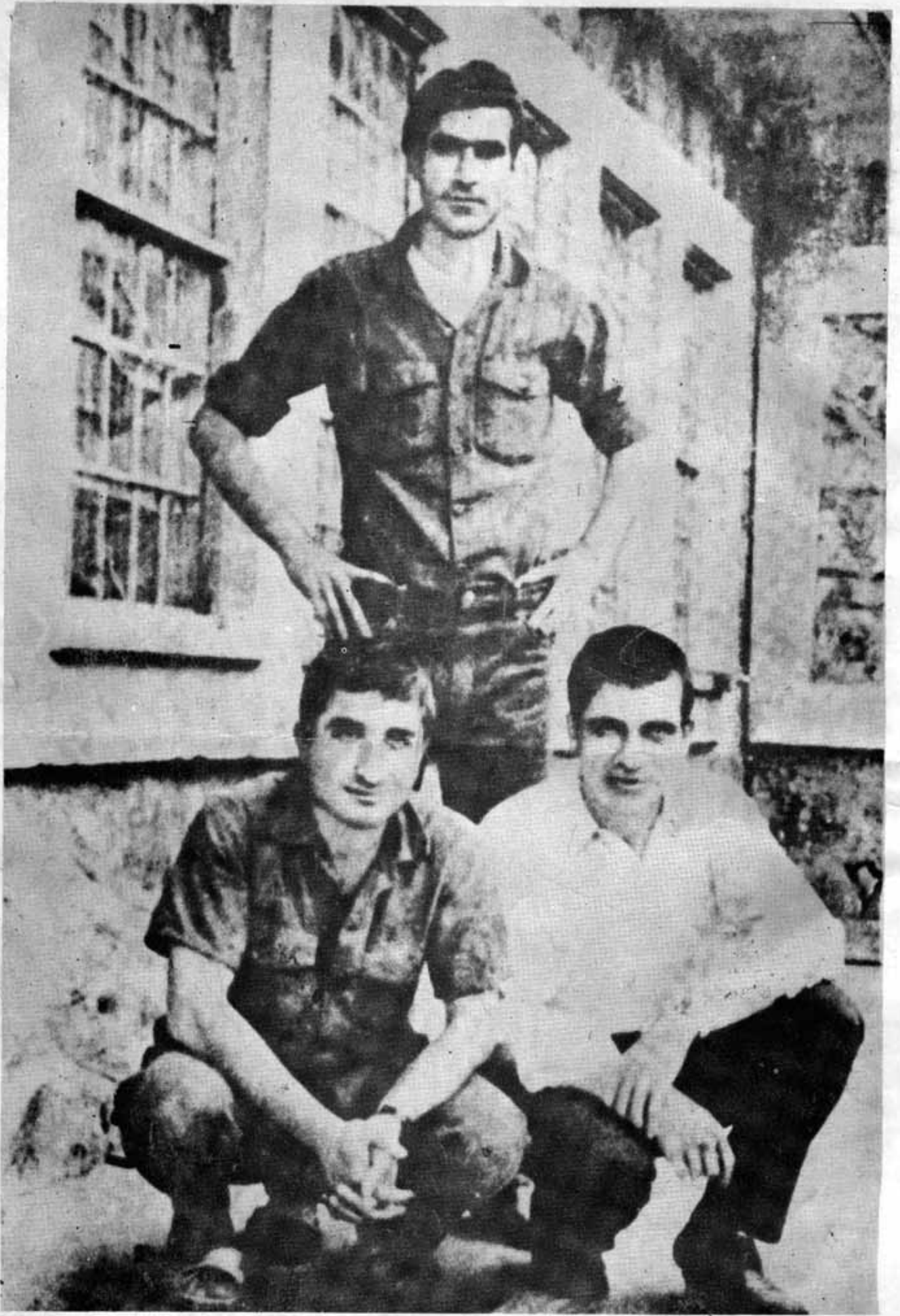
FABRİKALAR, TARLALAR, SİYASİ İKTİDAR HERŞEY EMEĞİN OLACAK

AYLIK SOSYALİST DERGİ

Yıl:1 Sayı:1 Fiyatı: 3000 TL.

**İDAMLAR BİZİ
YILDIRMADI, YILDIRAMAYACAK**

12 MART 1972

ANILARI MÜCADELEMİZDE YAŞIYOR

DEVRİMCİ EMEK, bilimsel sosyalizmin ilkeleri temelinde ideolojik mücadele görevini yerine getirirken, yayın etrafında örgütlenme politikasını gütmeyecektir. Proletaryanın politik örgütlenmesinin, örgütlülüğün sesi olacaktır. İşçi sınıfı mücadelesi teorik, politik ve pratik (ekonomik) yönleri olan bir bütündür. **DEVRİMCİ EMEK**, bu bütünlüklü ve merkezi sınıf mücadelesinin örgütlü olarak sürdürülmesini savunacaktır.

DEVRİMCİ EMEK, örgütlü mücadeleyi savunurken Marks ve Engels tarafından **KOMÜNİST PARTİSİ MANİFESTO**'sunda ortaya koyulan tüm sosyalistlerin temel amacı olan, toplumu sınıfsız, sömürsüz, özgür ve mutlu olarak yaşayacağı **KOMÜNİST TOPLUM**'a ulaştırma nihai hedefini savunmayı kendi politik amacı sayacaktır. Sosyalist ülkelerde yaşayan olumsuz ve moral bozucu gelişmeler, insanlığı bu ileri yürüyüşünden geri çevirmeyecek, yürüyüş devam edecektir.

DEVRİMCİ EMEK, Türkiye işçi sınıfı ve tüm ezilen emekçileri baskı ve sömürü sisteminden kurtarmak, sınıfsız, sömürsüz, özgür ve mutlu bir toplum hedefine ulaşmak için, **KESİNTİSİZ** olarak sosyalizme varacak olan, **DEMOKRATİK HALK DEVRİMİ** ve **DEMOKRATİK HALK İKTİDARINI** tarihsel bir zorunluluk olarak kabul eder.

DEVRİMCİ EMEK, devrimci proletaryanın yayın organı olacaktır. Tüm toplumsal olayları ve gelişmeleri sınıfsal bakış açısıyla ele alacaktır. Yayın sayfalarında yalnızca işçi sınıfının sorunlarına yer verilmeyecek aynı zamanda toplumun tüm ezilen kesimlerinin sorunlarına da yer verecek. Emekçilerin sürekli olarak proletaryanın önerdiği önderliği etrafında mücadele etmelerini ve birleşmelerini savunacaktır.

Faşizmin tüm kurumları ve sonuçları ile devam ettiği, işçi sınıfı ve emekçiler üzerinde devlet terörü ve yasaklamalarının sürdürüldüğü ve sosyalist basın büyük baskı altında olduğu bir dönemde, yukarıda söylediklerimizi savunmanın pek de öyle kolay olmayacağı biliyoruz. Mücadelemizi şimdiye kadar faşizmin en ağır koşulları altında, sorguda, cezaevinde, idam sehpalarında ve fabrikalarda kesintiye uğratmadan, faşizmin ve sermayenin önünde boyun eğmeden, diz çökmeden sürdürdük. **DEVRİMCİ EMEK**, bu uzlaşmaz, boyun eğmez militan mücadele geleneğini sürdürecektir. Evet! daha işin başındayken yayınımıza yapılacak olan baskıları, soruşturmaları, yasaklamaları, toplantımları, tehditleri bilerek yola çıkıyoruz.

DEVRİMCİ
emek

DEVRİMCİ DURUM VE DEMOKRATİK HALK DEVRİMİ MÜCADELESİ

80'li yıllara doğru Türkiye'de ortaya çıkan ve "ilan edilmiş iç savaş" hali ile kendisini gösteren devrimci durum, 12 Eylül Faşist Askeri Diktatörlüğü ile geçici olarak ortadan kalktı. Ancak, Tekelci sermaye 12 Eylül'le devrimci duruma yolaçan nedenleri ortadan kaldıramadı. Tersine, faşist diktatörlüğün kendisi emekçi kitlelerin yeniden devrimci başkaldırıya yönelmelerinin nedenlerinden biri oldu. Faşist devlet terörü ile tank ve tüfikle sağlanan "sükunet" nesnel ortamın devrimci karakterinden ötürü bozuldu ve yerini kitle eylemlerine bıraktı. Devrimci mücadele bir kaç yıldır ortaya çıkan yeni bir yükseliş sürecine girdi.

Türkiye'de uzun yıllardır süren ekonomik bunalım (üretimde düşüş ve işsizlik bunun göstergelerinden ilk ikisidir) faşist diktatörlükle ortadan kaldırılamamış, tersine, dahada derinleşmiş ve ekonomik bunalım tüm sınıfları etkileyen politik bunalımla boyutlanarak zaten devrimci olan politik ortamın daha da olgunlaşmasına yolaçmıştır. Tüm sınıfları kapsayan ulus çapında bir politik çalkantının içindeyiz. Tepedekilerin bunalımı yaygınlaşıyor. Aşağı-yukarı tüm burjuva partileri birbirine girmiş bulunuyor. Devlet egemenlik sistemi bu burjuvalararası politik çekişmelerden etkilendiği gibi, devlet egemenlik aygıtlarının kendisi burjuva politik çevreleri arasındaki çelişkileri artırıcı rol oynuyor. Tüm anayasal "çözüm" rağmen bir Cumhurbaşkanlığı sorunu bile politik bunalım sorunu haline gelmiştir. Bu örnek; burjuva partileri ile devlet aygıtlarının birbirini karşılıklı nasıl etkilediğini ve tepedekilerin politik

bunalımını derinleştirdiğini gösteriyor. İşin doğrusu, tepedeki bunalımın temel göstergesi burjuva politik çevrelerindeki çekişme değildir. Esas gösterge devlet egemenlik aygıtlarındaki bunalımdır. Devlet aygıtlarının bütünlüklü davranışı politik bunalım nedeniyle bozulmaya başlıyor. Kürdistan'daki gelişmeler karşısında burjuva devlet aygıtlarının bütünlüğünün bozulduğu gibi...

Öte yandan "aşağıdakiler"de bu ekonomik ve politik bunalımdan etkilenecek durumlarında değişiklik istemeye başladılar. İşçilerin, aydınların ve emekçi köylülüğün sesini ve eylemini yükseltmesi ortamı doğrudan etkiliyor ve bu, ortamın devrimcileşmesini sürekli olarak etkiliyor. Bunun yanında özellikle Kürdistan'da kitlelerin çıkışları Türkiye'deki sınıflar mücadelesini etkileyip devrimci durumun olgunlaşmasına yolaçıyor. Genel olarak kitlelerin eyleminde henüz "olağanüstü aktiflik" görülmesi de, sürekli olarak yaygınlaşma ve aktifleşme görülmektedir. Durum devrimcidir, politik or-

tam yeniden yaz güneşi görmüş bir bozkırı andırıyor. Kuru bozkırın nereden tutuşmaya başlayacağını önceden bilemeyiz. Ancak biz, bozkırın kuru olduğunu ve bir kıvılcımla tutuşabileceğini yani durumu ve nedenleri biliyorsak burada sorulacak soru şudur: devrimin politik öncüsü ve bu öncünün yöneteceği devrimin politik ordusu hazırlıklarını tamamlamış mı yada başka bir ifade ile "atlarının dört ayağını da nallamış mı?". Nesnel ortamın bizden talep ettiği mücadeleye ve yukarıdaki sorulara tam anlamıyla olumlu cevap veremiyoruz. Bunun bir nedeni, işçi sınıfı hareketi içindeki reformculuğun, öncünün önemli bir kesimini etkilemesi ve diğer bir nedeni de bu reformculuğun işçi sınıfının politik öncüsünü belli bir oranda etkilemesidir. Bu nedenle işçi sınıfı hareketi içindeki reformculuk üzerinde durmak gerekiyor:

İşçi sınıfı hareketi içindeki reformculuk on yıllardır devam eden bir inatçılığa sahiptir. Bunun nedeni, Türkiye'de şimdiye kadar burjuva demokrasininin hem ekonomik

Türkiye'de uzun yıllardır süren ekonomik bunalım (üretimde düşüş ve işsizlik bunun göstergelerinden ilk ikisidir) faşist diktatörlükle ortadan kaldırılamamış, tersine, dahada derinleşmiş ve ekonomik bunalım tüm sınıfları etkileyen politik bunalımla boyutlanarak zaten devrimci olan politik ortamın daha da olgunlaşmasına yolaçmıştır. Tüm sınıfları kapsayan ulus çapında bir politik çalkantının içindeyiz. Tepedekilerin bunalımı yaygınlaşıyor. Devlet egemenlik sistemi bu burjuvalararası politik çekişmelerden etkilendiği gibi, devlet egemenlik aygıtlarının kendisi burjuva politik çevreleri arasındaki çelişkileri artırıcı rol oynuyor.

anlamda ve hem de politik anlamda yaşanmamış olması ve şimdiye kadar herhangi bir ekonomik ve politik reformun yapılmamış olması. İşçi sınıfı hareketi içindeki reformculuğun sosyal sınıf temeli, işçi sınıfı içinde en geri unsurlar meslek sendikacılarıdır. Reformculuk, ekonomizmden besleniyor politik olarak da burjuvazinin işçi sınıfı içindeki etkisini ifade ediyor. Sosyal temeli yukarıda ortaya ko-

nan reformculuk burjuva sistem içinde ekonomik ve politik reform umudunu koruyarak on yıllardır direniyor. İşçi sınıfı hareketi içindeki reformculuk politik olarak kendini en açık ve örgütlü olarak TBKP ile göstermekle birlikte, reformculuk yalnızca TBKP ile de sınırlı değildir, daha yaygındır. Yalnızca TBKP gösterilerek reformist geniş yelpaze gizlenmemelidir.

Bugün söylendiği gibi TBKP'nin görevi mevcut kurulu kapitalist düzeni ekonomik ve politik olarak demokratikleştirmek değildir. Çünkü; en başta TBKP, burjuva politik sistemini yani devlet egemenlik sistemini demokratikleştirecek güce ve etkinliğe sahip değildir. Zaten, tekelci sermaye TBKP'yi bu açıdan ciddiye almıyor. TBKP'nin temel görevi sistemi demokratikleştirmek değil, sosyalist hareketi, sosyalist özünden ve hedeflerinden uzaklaştırıp demokratikleştirmektir. TBKP'nin işçi sınıfı hareketi için esas tehlike oluşu bundandır. Yalnızca TBKP dönemini ele alırsak, görülen şudur: TBKP sürekli olarak işçi sınıfına "sınıf mücadelesinden" vazgeçme çağrısı yapmakta bunun yerine "in-

sanlık sorunları" için işçi sınıfının sınıfsal mücadeleden vazgeçmesi ve deyim yerindeyse "silah bırak" çağrısı yapmaktadır. TBKP burjuva sistemle tam bir uzlaşma içindeyken, işçi sınıfı saflarına karşı, burjuva cepheden salvo atış yapmıştır. İşçi sınıfı hareketini bu reformculuk belasından kurtarmadan, proletaryanın devrimi zafere ulaştırması bir yana ciddi olarak devrime bile hazırlanamaz. Bundan ötürü reformistleri bütün politik alanlardan kovmalıyız. O'nu işçi sınıfı hareketinden tecrit etmeliyiz.

Reformculuğun tüm olumsuz yönde etkilenmesine rağmen, işçi sınıfı hareketi içinde sosyalizm düşüncesi ve devrimcilik görüşü yaygınlaşıyor. Nesnel gelişmeler Türkiye'de devrimci mücadeleden yana gelişim gösteriyor. Emek-sermaye çelişkisi keskinleşiyor ve bu çelişkinin sonucu olarak sınıflar mücadelesi yoğunluk kazanıyor. Kapitalizmin temel çelişkisi olan emek-sermaye çelişkisinden kaynaklanan; o'nun görüntüleri olan ve bu temelde yükselen diğer çelişkiler: Tekellerle emekçi kitleler arasındaki çelişki, ulusal çelişki, emperyalizmle emekçi kitleler

Tekellerle emekçi kitleler arasındaki çelişki, ulusal çelişki, emperyalizmle emekçi kitleler arasındaki çelişki, işçi sınıfı ve diğer emekçi kitlelerin demokrasi ve özgürlük eğilimi ile en ufak bir demokratik hakka bile tahammül edemeyen tekellilik ile halk arasındaki çelişki tam bir çelişkiler yumağı yaratmıştır. Bu çelişkiler yumağı devrime yolaçacak, devrimin kendisi bu çelişkileri çözecektir.

arasındaki çelişki, işçi sınıfı ve diğer emekçi kitlelerin demokrasi ve özgürlük eğilimi ile en ufak bir demokratik hakka bile tahammül edemeyen tekelcilik ile halk arasındaki çelişki tam bir çelişkiler yumağı yaratmıştır. Bu çelişkiler yumağı devrime yolaçacak, devrimin kendisi bu çelişkileri çözecektir.

ARTIK DEVRİM SORUNUNA TEORİK AÇIDAN DEĞİL, PRATİK POLİTİKA AÇISINDAN YAKLAŞMALIYIZ

Daha önceleri Türkiye'de devrim sorununa teorik açıdan yaklaşıldı. Çeşitli devrimci yayın organlarında, broşürlerde ve politik platformlarda uzun süre Türkiye'deki devrimin niteliği, görevleri ve amaçları yalnızca teorik açıdan ele alınıp tartışılmıştır. Devrim sorununa yaklaşım, yanlış ve hatalı yönler taşısa da sonuç olarak yararlı olmuştur. Bugün, durum değişmeye başlamıştır. Artık, devrim sorununa daha önceleri yapıldığı gibi yalnızca teorik açıdan yaklaşılamaz. Şimdi devrim sorununa

Devrim sorununa pratik politika açısından yaklaşmalıyız. Devrim, artık, çok uzaklardaki ufuklarda görülen bir ihtimal değil, bir gerçeklik haline geliyor. Nesnel koşullar devrimi olgunlaştırıyor. İç içe geçmiş olan çelişkiler devrimci sınıf mücadelesini ileriye yoneltiyor, devrimci sınıf mücadelesi çelişkilerin çözümünü hızlandırıyor.

Şimdi artık, tüm düşünsel yo-ğunluğumuzu ve pratik-örgütsel hazırlıklarımızı devrimin başarısı için ve her devrimin temel sorunu olan politik iktidarın ele geçirilmesi hedefiyle değerlendirmeliyiz. Tür-kiye ve Kürdistan'da artık devrim hayaleti dolaşıyor!

pratik politika açısından yaklaşmalıyız. Devrim, artık, çok uzaklardaki ufuklarda görülen bir ihtimal değil, bir gerçeklik haline geliyor. Nesnel koşullar devrimi olgunlaştırıyor. İç içe geçmiş olan çelişkiler devrimci sınıf mücadelesini ileriye yoneltiyor, devrimci sınıf mücadelesi çelişkilerin çözümünü hızlandırıyor.

Devrim sorununa pratik olarak yaklaşamazsak, daha önceki işçi sınıfının "Bahar Eylemleri" olarak isimlendirilen eylemlerinin ortaya çıktığında şaşkınlığımız gibi bir durumla tekrar karşı karşıya gelmek hiç de ihtimal dışı değildir. Devrimciler arasında genellikle yanlış olarak şu düşünce yaygın olmuştur. Eğer örgütlü devrimci güçler başlatılmasına karar verirse işçi sınıfının ve diğer emekçilerin eylemleri başlar ve sonuca doğru gider. Oysaki, tüm büyük devrimler tarihi göstermiştir ki, devrimlerin çoğu genel olarak kitlelerin kendiliğinden mücadelesi ile başlamış ve kendiliğinden mücadele belli bir süreklilikten sonra nitelik sıçraması yapmıştır. Devrimlerin çoğu bu şekilde yapılmıştır. Devrimciler olarak yalnızca örgütlü, planlı ayaklanmaya hazırlanmamalıyız. Çünkü "O Büyük Gün" yalnızca örgütlü güçlerin önceden hazırlanmış planlarına göre değil, bir dizi kendiliğinden eylem de dahil çok boyutlu eylemlerle varılır. Yalnızca

örgütlü eylemlere hazırlanmamalıyız. Aynı zamanda bizim dışımızda meydana gelebilecek olan kitle eylemlerini yönetmeye ve bu eylemleri devrimci politik hedeflere yoneltmeye de hazır olmalıyız. Pratik hazırlıktan önce, düşüncede hazır olmalıyız. Bunun için, içinden geçmekte olduğumuz dönemin temel özelliğini kavramak işin başında gelir. Nesnel durumun devrimci karakteri kavranmadığı için ve devrim sorununa pratik açıdan yaklaşılmadığı için "Bahar Eylemleri", tütün üreticisinin "Ege Eylemleri" ve Kürdistan'daki "Intifada" eylemine nüfuz edip, bu eylemleri ve eylemliliği devrim hedefine yoneltme ve politik iktidarın ele geçirilmesi hedefine yoneltmemiz. Kendiliğinden gelme eylemler amacına ulaşamaz. Burada örgütlü politik güçlerin devreye girmesi gerekiyor. Bu ise söylediğimiz gibi devrim sorununa pratik politika açısından yaklaşmaya bağlıdır.

Şimdi artık, tüm düşünsel yo-ğunluğumuzu ve pratik-örgütsel hazırlıklarımızı devrimin başarısı için ve her devrimin temel sorunu olan politik iktidarın e..le geçirilmesi hedefiyle değerlendirmeliyiz. Tür-kiye ve Kürdistan'da artık devrim hayaleti dolaşıyor!

BUGÜNKÜ GELİŞMENİN IŞIĞINDA BİR KERE DAHA 40'LI YILLARIN DEVRİMLERİ

Doğu Avrupa'da 1940'lı yıllarda gerçekleşen halk devrimleri şimdiye kadar çeşitli tarihlerde ve çeşitli düzlemlerde her seferinde belli yönleri tartışılmıştır. Bu ülkelerde son olarak meydana gelen gelişmeler, bugünkü gelişmelerin ışığında 40'lı yılların devrimlerinin başka yönlerini ve bilinen yönlerini başka bir düşünce açısıyla ele alınıp irdelenecektir. Bu durum, tarihçileri ilgilendirdiği gibi, militan marksistleri de yakından ilgilendiriyor. Bugünkü gelişmelere bakıp, seçmeci ve volan-taristler şunu söylüyorlar: "Eğer KOMÜNTERN ve o'nun Doğu Avrupa'daki Seksiyonları önlerine Demokratik Halk Devrimlerini değil de, önlerine doğrudan "Sosyalist Devrimi" koysalardı ve sosyalist devrimi yapmaya koyulsalardı, bugünkü sonuca gelinmezdi." Bu savın esas savunucuları KOMÜNTERN'in halk demok-rasisi ve demokratik devrim anlayışı ve Leninist devrim anlayışı ile teorik hesaplaşması olan Troçkistlerdir. Troçkizmden etkilenenlerde aynı sorundan buna benzer savlar ileri sürüyorlar. Materyalist tarih anlayışında bu seçmeci ve dogma-

tik teorik yorumun yeri yoktur. Sosyal devrimler tarihini incelerken, tarihi "olduğu gibi" ele almalıyız. Tarihin "olması gereken gibi" ele alınıp incelenmesiyle doğru materyalist bir yorumu yapılamaz. Materyalistler, tarihi materyalist açıdan ele alırlar.

KOMÜNTERN, Leninist devrim anlayışından ve 1920'li, 1930'lu yılların somut durumundan hareketle Leninist devrim teorisini zenginleştirmiştir. KOMÜNTERN'in Leninist Devrim Teorisine esas katkısı teorik olarak Demokratik Devrim ve Halk Demokrasisi anlayışını tesbit etmesi olmuştur. KOMÜNTERN bu tesbitleri yoğun sınıf mücadelesi içinden geçerek yapmıştır. Ancak, İkinci Dünya Savaşında ortaya çıkan durum, KOMÜNTERN'in bu belirlemele-rinden belli bir farklılık göstermiştir. O da Sovyetler Birliği, ABD ve İngiltere arasında yapılan ittifak. Böylece, 40'lı yılların devrimleri dış koşulların muazzam etkisi altında kalarak gerçekleşmiştir. Dış etken, buralarda devrimlerin biçimi ve hızı üzerinde etki yapmıştır. Sovyetler Birliği'nin varlığı, buralardaki devrimlerin hızlanmasına ve doğmuş

olan halk devrimlerinin proletarya diktatörlüğünün "özgül bir biçimi"ne dönüşmesine etkide bulunurken ABD ve İngiltere'nin varlığı ve "ittifak anlaşmaları" halk demokrasilerinde ve devrimde yer alan burjuva politik akımların yer almasına ve devrimin kesintisizliğini önlemeye etki ediyordu. İşte, 1944'den itibaren gerçekleşen demokratik devrimler bu dış etkenlerin büyük baskısı altında yalınlaşmışlar ve önemli ölçüde dış etkenlerin izlerini taşımışlardır.

Komünist Partileri o dönemde proletarya devrimine geçiş biçimlerini bulup ortaya çıkarmasalar ve dogmatikçe davranıp, ortaya çıkan "cephe" olanaklarını değerlendirmeselerdi sonuç olarak proletarya müttefiklerinden yalıtılarak devrim davası sonuçsuz kalır ve proletarya zafere ulaşamazdı. Doğu Avrupa halkları tarihlerini o şekilde yapmışlardır.

KOMÜNTERN'in belirlemiş olduğu demokratik devrim ve halk demokrasisi stratejisini ve anti-faşist taktikleri tarihsel olaylarla doğrulanmıştır.

Biz esas olarak, buralardaki devrimlere önderlik eden komünistlerin yanlışları üzerinde durmalıyız. İki önemli yanlış üzerinde durabiliriz:

Birincisi; Komünist Partilerinin devrimden sonra (bazılarında bir, bazılarında birkaç yıl sonra) sosyal-demokrat nitelikli partilerle birleşme yanlışlığıdır. Zaten, faşizm altında büyük kayıp veren komünist partileri, devrim olduğu zaman pek güçlü değillerdi. Daha durumlarını sağlamlaştırıp, komünist partinin proleter ve sosyalist özünün korunması ve pekişmesi için bir po-

Komünist Partileri o dönemde proletarya devrimine geçiş biçimlerini bulup ortaya çıkarmasalar ve dogmatikçe davranıp, ortaya çıkan "cephe" olanaklarını değerlendirmeselerdi sonuç olarak proletarya müttefiklerinden yalıtılarak devrim davası sonuçsuz kalır ve proletarya zafere ulaşamazdı. Doğu Avrupa halkları tarihlerini o şekilde yapmışlardır. KOMÜNTERN'in belirlemiş olduğu demokratik devrim ve halk demokrasisi stratejisini ve anti-faşist taktikleri tarihsel olaylarla doğrulanmıştır.

litika izleneceğine, partinin proleter ve sosyalist yapısını bozacak olan birleşmeye yönelindi. Komünist Partisinin proleter ve sosyalist özünün korunması, devrimin ileriyeye götürülmesi ve sosyalizme ulaşılması için belirleyici bir faktördür. Devrimin politik yöneticisinin, burjuva demokrasisi bakış açısını aşmayan sosyal-demokrat partilerle birleşmesi, komünist partilerinin halkın gözünden düşerek doğrudan kendini destekleyen kitleler tarafından terkedilmesine yol açmıştır. Komünist olmayanlar, komünist partisine dolmuş ve komünist olmadan komünist parti adına çalışma sürdürmüşlerdir. Bu konuda da Lenin'in ve Bolşeviklerin anlayışı ile hareket edilseydi, komünist partisinde bu denli tahribat olmayabilirdi.

Lenin'in Ekim Devriminden belli bir süre sonra, Komünist Partisi tek parti ve üstelik iktidar partisi olduğu bir sırada önerdikleri son derece öğreticidir. Bilindiği gibi, Ekim Devriminden sonra bireysel çıkar peşinden koşanlar, eski Menşevikler, sosyalist devrimciler Komünist partisine doluşmaya başlamış, bu yoğun akımın sonucu partinin proleter yapısı ve sosyalist özü bozulmaya başlamıştı. Bu durum ise, Sovyetlerin yönetici partisinin bozulması ve zamanla halkın gözünden düşüp dağılma ile yüz yüze gelmesi ve en önemlisi de sosyalizmin zarar görmesi demektir. İşte Lenin, bunu gördüğü için Merkez Komitesine gönderdiği bir öneriyle, partinin proleter yapısının ve sosyalist özünün korunması için partinin, kişisel çıkar sağlamak için üye olanlardan, eski Menşevik ve sosyalist devrimcilerden arınmasını istedi. SBKP'nin daha sonraki gelişmesinde Lenin'in önerdiği bu arındırmanın ve Leninist düşüncenin büyük rolü olmuştur. Öte yandan, 1945'ten sonra Doğu Avrupa'daki Komünist Partilerinde ise, zaten yeterince oturtulamayan partinin proleter

Devrimden birkaç yıl sonra, burjuva demokrasisi geleneklerine sahip olan ve burjuva demokrasisini bir perspektif haline getiren, Köylü Partileri, şehirlerdeki küçük ve belli bir oranda büyük burjuva partileri, komünist partisinin güçlenmesi ve baskısı ve Sovyetler Birliği'nin etkisi ile, kongre yapıp burjuva demokratik olan programlarını değiştirip, sosyalizmi benimsediklerini açıkladılar. Burada yapılan tamamen bir "tabela değişikliği"ydi.

Buradaki en büyük yanılgı, burjuva partileri ile gerçekleşen "cephe iktidarını" kalkıp proletarya diktatörlüğünün özgül biçimi olduğunu açıklamalarıydı.

yapısı ve sosyalist özü, birleşmelerle bozulmaya başladı. İki farklı yaklaşım iki farklı sonuç yaratmıştır. Tasvip etmediğimiz kimi politikalarına rağmen topluma önderlik etmeye devam eden SBKP ve doğrudan kitleler tarafından aşılın ve yıkılan kimi Doğu Avrupa'daki Komünist Partileri. Komünist Partinin yapısı ve özü konusundaki Leninist yaklaşım bir kere daha, büyük ama pek büyük yıkımlar pahasına, doğrulanmıştır.

İkincisi; Proletarya Diktatörlüğünü, burjuva partileri ile pekiştirmeye kalkmak, devrimden birkaç yıl sonra, burjuva demokrasisi geleneklerine sahip olan ve burjuva demokrasisini bir perspektif haline getiren, Köylü Partileri, şehirlerdeki küçük ve belli bir oranda büyük burjuva partileri, komünist partisnin güçlenmesi ve baskısı ve Sovyetler Birliği'nin etkisi ile, kongre yapıp burjuva demokratik olan programlarını değiştirip, sosyalizmi benimsediklerini açıkladılar. Burada yapılan tamamen bir "tabela değişikliği"ydi. Yoksa, bu partilerin burjuva olan yapısı hemen proleter olmadı. Sınıfsal yapı ve sosyal temel değişmediğine göre yapılan değişiklik gerçek durumu yansıtmaktan uzaktı. Çekoslovakya 1848'de, Bulgaristan gene aynı dönemde, Demokratik Almanya 1952'de sosyalizme geçtiklerini

açıkladılar. Diğer ülkelerde de benzer bir durum yaşandı. O zamana kadarki halk demokrasisinin artık proletarya diktatörlüğünün "özgül, bir biçimi" haline geldiğini açıkladılar. Buradaki en büyük yanılgı, burjuva partileri ile gerçekleşen "cephe iktidarını" kalkıp proletarya diktatörlüğünün özgül biçimi olduğunu açıklamalarıydı. Böylece, şöyle çelişkili bir durum doğdu: yapısı cephesel olan, biçimi proletarya diktatörlüğü olan bir iktidar. Tabi bu arada belirtmek gerekir, sözü edilen burjuva partileri, işçi sınıfı ve diğer emekçilerin baskısı ile komünist partisnin "hegemonyasını" kabul etmişlerdi. Burada düşülen yanılgı ile (burjuva partilerinin tabela değişikliğine aldanma) demokratik devrimi kesintisiz olarak sosyalist devrimle tamamlama yani halk demokrasisi devlet yapısını, burjuva temsilcilerini tüm politik aygıtlardan uzaklaştırarak, proletarya diktatörlüğüne dönüştürme eyleminin sürekliliğinin bozulması oldu. Böylelikle proletarya ile burjuvazi arasında sürmesi gereken sınıf mücadelesi bir yanılgı ile yumuşatıldı. Uzlaşmaz çelişki, bir tabela değişikliği ile birden bire uzlaşır hale geldi, gereken bir şekilde sınıf devletine yükselme yerine "yurttaşlar devleti olma" durumu bugüne kadar geldi ve doğasına ters düşen biçim parçalanmaya başladı. Biz Mao'yu devrimden

40'lı yılların devrimlerinden bu yönde ders çıkarmamız gerekirken, kalkıp aynı hatayı bugün de savunmak doğru değildir. Bugün "cephe iktidarlarını" proletarya diktatörlüğü gibi göstermek isteyenler var. Oysa Proletarya Diktatörlüğü, proletaryanın herhangi bir sınıfla paylaşmadığı bir iktidardır. Proletarya diktatörlüğü sınıf olarak proletaryanın politik egemenliği demektir.

Doğu Avrupa'daki halklar bir kere daha kendi tarihlerini kendileri yapacaklardır. Bu sefer kendini burjuva anlayıştan ve burjuva politik akımlardan arındırarak, devrimci eylemini henüz yok olmayan ve açığa çıkan iç düşmanlarına karşı yapacaktır.

sonra milli burjuvazi ile proletarya arasındaki çelişkiyi "uzlaşır çelişki" olarak gösterdiği için eleştirdik. Eleştirimiz doğrudur ancak, aynı şeyi Avrupa'daki Komünist Partileri yaptılar ve biz bunları yeterince eleştirmedik. Bu noktada eleştiri sırası Doğu Avrup'daki Komünist Partilerinin bu yanlışlarına gelmiştir.

40'lı yılların devrimlerinden bu yönde ders çıkarmamız gerekirken, kalkıp aynı hatayı bugün de savunmak doğru değildir. Bugün "cephe iktidarlarını" proletarya diktatörlüğü gibi göstermek isteyenler var. Oysa Proletarya Diktatörlüğü, proletaryanın herhangi bir sınıfla paylaşmadığı bir iktidardır. Proletarya diktatörlüğü sınıf olarak proletaryanın politik egemenliği demektir.

Doğu Avrupa'daki halklar bir kere daha kendi tarihlerini kendileri yapacaklardır. Bu sefer kendini burjuva anlayıştan ve burjuva politik akımlardan arındırarak, devrimci eylemini henüz yok olmayan ve açığa çıkan iç düşmanlarına karşı yapacaktır.

Yukarıdaki satırlar yazıldığı sıralarda, Bükreş'te maden işçilerinin devrimci terör estirdiğini gazetelerden okuduk. Basının yazdığına göre, Bükreş'e sopalarla gelen maden işçileri, en kısa süre içinde duruma egemen olduktan

sonra her egemen güç gibi, bu süre içinde şehrin trafik düzeni dahil günlük düzeni doğrudan kendileri sağlamışlardır. Tıpkı Paris Komünçüleri gibi! Maden işçileri, Romanya'da uzun süredir ayaklanan ve amaçları sosyalizmden uzaklaşmak olan küçük burjuva kitleleri, estirdikleri "sopalı terör" ile sindirmişlerdir.

Romanya'daki bu olay, yalnızca önem bakımından Romanya'yla sınırlı bir olay değildir. Bükreş'teki bu olayda esas önemli olan ve önemi ülke sınırlarını aşan şey, sosyalist ülkelerde bir kaç yıldır meydana gelen gelişmeler karşısında proleterlerin ilk olarak sınıfsal bir davranış içine girmiş olmalıdır. Bu ülkelerde yapılan devrimlerin önderi olan ve sosyalizmi gerçekleştiren temel sınıf olan proletaryanın (sosyalist ülkelerdeki proletarya kelimesinin gerçek anlamıyla proleter bir sınıf değil, özgür emekçilerdir) gelişen politik olaylar karşısında sınıfsal ağır-lığın koymaya ve esas önemlisi sosyalizmin kazançlarını korumaya kararlı olduğunu göstermeye başlaması sosyalist ülkelerin tümü için umut verici bir gelişmedir.

Uzun süredir ayaklanan ve sosyalizmi yıpratmaya başlayan küçük burjuva kitleleri, Doğu Avrupa ülkelerinde ilk defa, 45 yıl sonra elde ettikleri "insiyatifi" bir daha

kaptırmamak için tüm güçleri, enerjileri ve öfkeleri ile kendilerini temsil eden politik akımlara destek veriyorlar. Küçük burjuva çevreler, birazda emperyalist desteğe güveniyorlar. İşte, bu küçük burjuva politik akımlar doğmuş olan ulusal ve uluslararası koşulları sonuna kadar kullanmak ve yararlanmak istiyorlar. Bu durum uzun süre devam edemez. Ya ayaklanmış olan küçük burjuvalar, sosyalizmin getirdiği kazanımları tek tek ortadan kaldıracaklar yada proleterya doğrudan eyleme geçerek küçük burjuva kitleleri proletarya diktatörlüğünün terörü altına alıp, sosyalizme sahip çıkacaktır. Bundan ötürü, ortaya çıkan durum geçici bir durumdur.

Ortaya çıkan pratik göstermiştir ki, sınıf mücadelesi sosyalizm altında başka biçimlerle ve başka yöntemlerle devam ediyor. Sosyalistler arasında şimdiye kadar, sosyalizme geçtikten sonra, sosyalizmin üst aşaması olan komünizme düz bir çizgi halinde ve hep yükseliş halinde evrimleşeceği görüşü egemendi. Şimdi bu görüş yıkılmaya başladı. Sosyalizme olan inançları "pamuk ipliği" ile bağlı olanlar, sosyalist olmaktan vazgeçip kapitalist limana sığınırken, sosyalizmi bilimsel olarak kavrayanlar ise, sosyalizmin sorunlarından ders çıkarıyorlar. Sosyalizmin üst aşaması olan komünizme yalnızca düz çizgi halinde ve hep yükseliş halinde kendiliğinden varılmaz. Ortaya çıkan pratik, sosyalizmin tarihinde inişli-çıkışlı olabileceğini göstermiştir. Tarihin helezonik gelişimi sosyalist toplumlarda da geçerlidir. Sosyalizmde de belli bir ileri çıkıştan sonra geriye düşüşler olabilir ama her seferinde yeniden ileri doğru atılım ve kendi iç çelişkilerini çöze çöze ileriye doğru gelişim gösterir. Burada ütopyaya yer yoktur.

1917 EKİM'İNİN TEMEL AMACI:

KOMÜNİST TOPLUMA ULAŞMAK

Büyük Ekim Sosyalist Devriminin üzerinden 73 yıl geçti. Sosyalist Ekim Devrimiyle başlayan proleter devrimler çağı, yada başka bir ifade ile kapitalizmden sosyalizme geçiş çağı, bir süreç olarak sürüyor. Kapitalist-Emperyalist dünyada proleter devrimlere yolaçan nesnel koşullar devam ediyor. Zaman zaman proleter devrim süreçlerinde durgunluk ve yenilgilerin yaşanması bu gerçekliği, gelişen ana yönü ortadan kaldırmıyor. Sadece, devrimlerin fırtına alanla yerdeğiştirilmiştir. Yüzyıl önce, devrimin fırtına alanı Kapitalizmin ana vatanı olan ülkelerin olduğu Batı Avrupa idi. Devrim dalgası sonra Doğu'ya, Rusya'ya kaydı. Devrim dalgası daha sonra kendini Asya'da (Çin'de) ve Doğu Avrupa'da gösterdi. İkinci Dünya Savaşından bu yana devrim dalgası gerek halk devrimleri gerekse ulusal devrimler biçiminde gelişsin Asya ve Latin Amerika'ya kaydı.

Sosyalist Ekim Devrimi, tarihte şimdiye kadar yaşanmış en köklü, insanlık tarihinde yeni bir dönem başlatması ile en büyük devrimdir. Ekim Devrimine kadar tarihte meydana gelmiş tüm toplumsal ve politik devrimlerde siyasi iktidar bir sömürücü sınıfın elinden başka bir sömürücü sınıfın eline geçmiştir. Böylece sınıflı toplum sömürüle ve halkın çoğunluğunun baskı altında tutulmasıyla sürüp gitmiştir. Geçmişte insanlık tarihinde büyük rol oynamış olan 1789 Fransız burjuva devrimi, feodal toplum biçimine son vermiş ve siyasi iktidar başka bir sömürücü sınıf olan burjuva sınıfının eline geçmiştir. Eğer büyük Fransız burjuva devrimi ve bu devrimin yolaçtığı gelişmeler olmasaydı, bir Paris Komünü ve bir Sosyalist Ekim Dev-

Sosyalist Ekim Devrimiyle başlayan proleter devrimler çağı, yada başka bir ifade ile kapitalizmden sosyalizme geçiş çağı, bir süreç olarak sürüyor.

Kapitalist-Emperyalist dünyada proleter devrimlere yolaçan nesnel koşullar devam ediyor.

Sosyalist Ekim Devrimi, tarihte şimdiye kadar yaşanmış en köklü, insanlık tarihinde yeni bir dönem başlatması ile en büyük devrimdir.

Sovyet proletaryası, yeni bir çağ açmanın onurunu, Ekim Devrimi de devrimlerin en büyüğü olmanın onurunu taşıyor.

rimi olmayacaktı. Fransız burjuva devrimi ile başlayan burjuva devrimler, tarihte sömürücü sınıfların giriştiği son eylem oldu. Artık, burjuvazinin mezar kazıcısı olan proletaryanın eylemleri süreci başlamıştı. Yeni sürecin ürünü olan Ekim Sosyalist Devrimiyle, şimdiye kadar yapılmış toplumsal devrimlerin aksine, tarihte ilk defa sömürücü sınıfların egemenliğine son veriliyordu. Siyasi iktidar, sömürücü sınıfların tek elinden çıkıp proletaryanın eline geçti. Proletaryanın iktidarı ele geçirmesiyle, insanlık tarihinde yeni bir sürece girdi: sınıfların ortadan kaldırılması süreci. Sovyet proletaryası, yeni bir çağ

açmanın onurunu, Ekim Devrimi de devrimlerin en büyüğü olmanın onurunu taşıyor.

Son yılların Sovyetler Birliği ve diğer sosyalist ülkelerde meydana gelen hızlı değişim ve olumsuz gelişmeler, sosyalizme pamuk ipliği ile bağlanmış sosyalistlerin bu incecik ipliği tamamen koparmalarını da beraberinde getirdi. Bu durumda olan çok sayıda sosyalist, sosyalizmden tamamen uzaklaşıp, burjuva kampa sığınmışlardır. Şimdi bu burjuva saftan dönüp bize sesleniyorlar: "Gördünüz mü, sosyalizm bir yüzyıl bile yaşayamadı, sonunda hepside kapitalizmin yolunu tutuyorlar." Bu ve buna benzer biçimde, sosyalizmi ve sosyalizm anlayışını gözden geçirmemizi isteyen sosyalistlerin sayısı hiç de az değildir. Bu, yeni ve ilk defa proletaryanın karşısına çıkan bir durum değildir. Sosyalist hareketin her zorlu ve yenilgi dönemlerinde bu idealistlerin sayısı bir hayli kabarık olur. Rusya'da 1905 Devriminin yenilgisinde de RSDİP saflarında iken; materyalizmi terkedip idealizme dönenler vardı. Lenin'in Materyalizm ve Amprio-Kritisizm adlı eserinde bu tip unsurlara karşı mücadeleli içeriyor. Şimdi de aynı

Burjuva düzeninin sonsuzluğuna inanmayaböşlenenler çoğalmaya başladı. Bu burjuva çömezleri, tarihsel materyalizme ve diyalektik bilimine karşı bir eleştiri kampanyası açmış bulunuyorlar. Tıpkı, burjuva kampa sığınan daha önceki dönemler gibi. Değişen şey sadece isimlerdir.

Son sömürücü toplum düzeni olan kapitalizm yerini kendinden sonraki toplum biçimi olan sosyalizme bırakmak zorundadır ve bu süreç çoktan başla mıştır. Sosyalizm de kendi içinde hangi gelişme evrelerini yaşarsa yaşasın ve süreç bu veya şu etkenle ne kadar uzun sürerse sürsün, kaçınılmaz olarak bir üst aşama olan komünizme varacaktır.

Sosyalist toplumun, komünizme varması için toplumun bilinçli eylemi zorunludur.

biçimde, burjuva düzeninin sonsuzluğuna inanmaya başlayanlar çoğalmaya başladı. Bu burjuva çömezleri, tarihsel materyalizme ve diyalektik bilimine karşı bir eleştiri kampanyası açmış bulunuyorlar. Tıpkı, burjuva kampa sığınan daha önceki dönemler gibi. Değişen şey sadece isimlerdir.

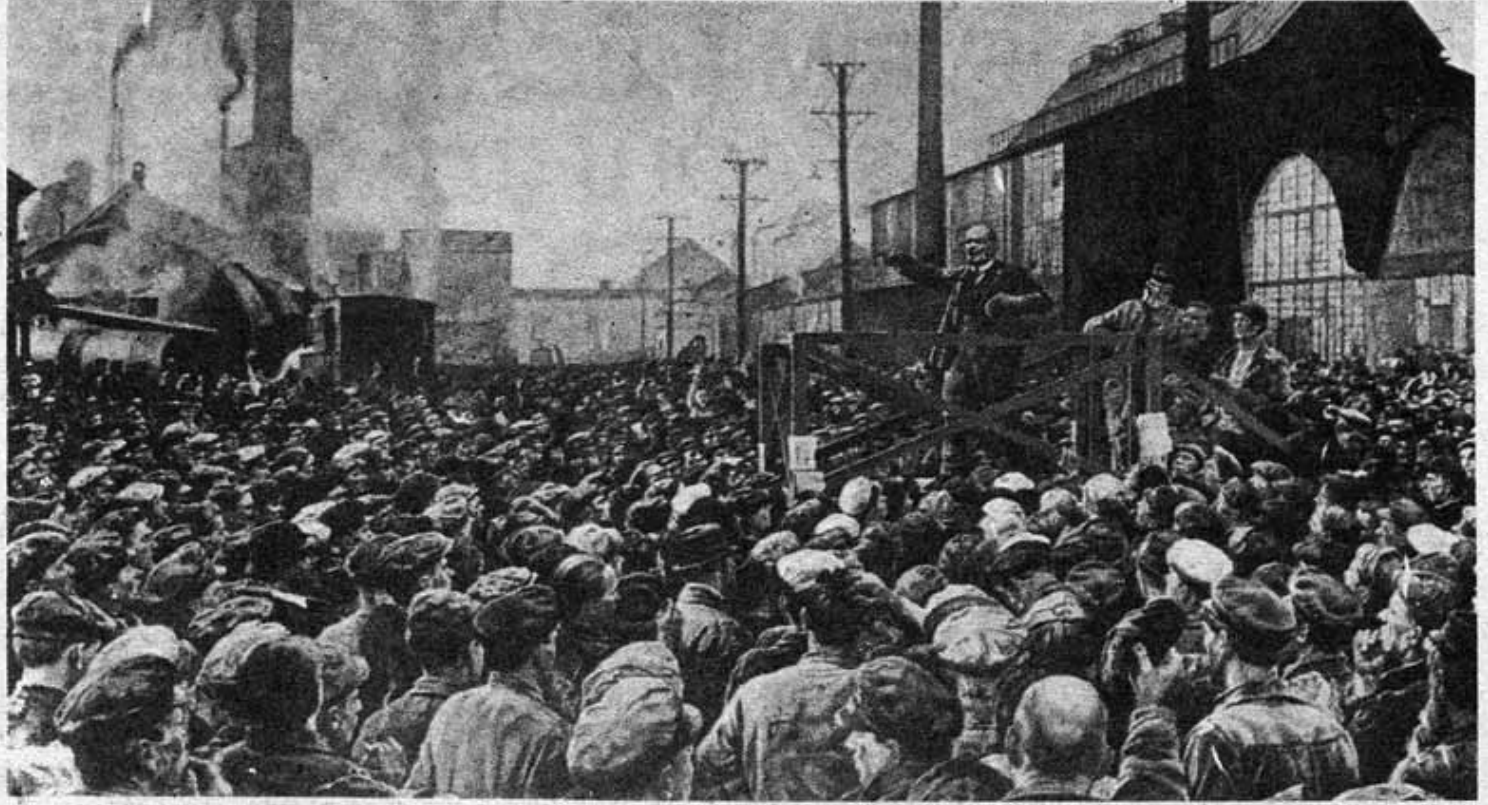
Sovyetler Birliği'nden, Çin'e oradan Doğu Avrupa'daki sosyalist ülkelere kadar tüm sosyalist ülkelerde sosyalizmin ortaya çıkarıldığı pratik göstermiştir; Komünist toplumun ilk evresi yada alt aşaması olan sosyalist aşama şimdiye kadar düşünüldüğünden daha uzun bir süreci kapsayacaktır. Sosyalist toplumun da her ülkeye göre değişen kendi iç gelişim evreleri vardır. Bunun nedenlerinin başlıcaları, dünyanın büyük bir bölümünde güçlü bir emperyalist-kapitalist kampın varlığının devam ediyor olması; Sosyalizme yönelen ülkelerin ekonomik olarak, toplumsal olarak, devrimin başlangıcında geri olması gösterilebilir. Sosyalist toplumun kendi üst evresi olan komünizme ulaşması sürecinin düşünüleninden daha uzun olmasının daha başka nedenleri de vardır. Süreç ne kadar uzun sürerse sürsün, kaçınılmaz gelişim yönü komünizm olacaktır. İnsanlık tarihi, kendi içinde tutarlıdır. Şimdiye kadar, hiçbir toplum biçimi "ölümsüz" olmamıştır. Her toplum biçiminin belli bir tarihi sınırlılığı olmuştur. Bir diğerinden daha uzun sürmüştür

ancak, en uzun süren toplumlar bile belli bir tarihi sınırlılığa sahip olmuştur. Her toplum biçimi yerini bir sonraki toplum biçimine bırakmıştır. İşte bundan ötürü, insanlık tarihi kendi içinde tutarlıdır diyoruz. Son sömürücü toplum düzeni olan kapitalizm yerini kendinden sonraki toplum biçimi olan sosyalizme bırakmak zorundadır ve bu süreç çoktan başlamıştır. Sosyalizm de kendi içinde hangi gelişme evrelerini yaşarsa yaşasın ve süreç bu veya şu etkenle ne kadar uzun sürerse sürsün, kaçınılmaz olarak bir üst aşama olan komünizme varacaktır. Bu insanlık tarihi kendiliğinden, hiçbir toplumsal devrim olmadan, evrim yoluyla değişecektir anlamına gelmez. Eğer böyle olsaydı tarih çok mistik olurdu. Tarihte; yeri her eski toplumun bağrından yeni toplumu doğuran ebe olan devrimci zorun rolü büyüktür. Hiç şüphesiz, sosyalist toplum, kendi üst aşamasına bir politik devrim yoluyla dönüşmeyecektir. Burada evrim süreci yaşanıyor. Ancak bu demek değildir ki, sosyalizm komünizme doğru "otomatik" gelişme yasası ile evrimleşecektir. Sosyalizmin otomatik gelişim yasası yoktur. Sosyalizmde de geriye düşüşler, yozlaşma ve komünizm yolundan sapma tehlikesi her zaman vardır. Sosyalist toplumun, komünizme varması için toplumun bilinçli eylemi zorunludur. Komünizm amacından, bu amaca yönelik bilinçli toplumsal

eylem doğrultusundan vazgeçilmesi halinde, toplum komünizme nasıl varacaktır?

Ekim Devriminin ve Ekim Devrimi Öncülerinin amacı komünist toplumlaşmaktır. Devrime önderlik eden SBKP'nin Programı, temel amacının komünist topluma ulaşmak olduğunu açıkça ilan etmiştir. Marks ve Engels'in yazdığı KOMÜNİST MANİFESTO, proletaryanın komünist amaçlarını ilan etmiştir. Sovyetler Birliği'nde 1930'lu yılların ortalarında son sömürücü sınıf olan KULAKLAR sınıfı da ortadan kaldırılarak, sömürücü güçlerin tamamının yenilerek ve sosyalizmin belli başlı temellerinin yerleşmesi anlamında KESİN ZAFER gerçekleştirilmiştir. İkinci Dünya savaşının sonucunda Sosyalizm, Emperyalizm karşısında güvenlik bakımından kendi varlığını güvence altına aldı. 1936'da Stalin'in önderliğinde SBKP, Sovyetler ve diğer toplumsal kurumlar komünizm hedefine ulaşmayı tartışmaya başlamış ve parti toplumun önüne bu hedefi koymakla yeni bir çığır açmıştır. Bundan hemen sonra meydana gelen İkinci Dünya savaşı ve o'nu takip eden soğuk savaş dönemi altında, SBKP ve Sovyetler, komünizme yönelme hedeflerinden belli bir dönem uzaklaştılar. Sovyet toplumunu komünizme ulaştırma 1950'li yıllardan itibaren tekrar ele alındı. Daha sonraki yıllarda Nikita Kruçev'in politikası ve ondan sonraki dönemde izlenen kimi uygulamalar toplumu sözkonusu hedefine ulaştırma ile bağdaşmıyordu. Sovyet toplumunun bugün de temel hedefi, sürekli olarak adım adım komünizme ulaşmaktır.

Gorbaçov'un savunduklarını ve yaptıklarını bu açıdan ele almak gerekiyor. Sovyetler Birliği'nde yürürlüğe sokulan "500 Günlük Serbest Piyasa Ekonomisi" toplumu sürekli olarak adım adım komünizme götürme hedefi ile bağdaşır mı? Kesinlikle bağdaşmaz. Serbest pi-

yasa ekonomisi ile yapılmaya çalışılan şey, küçük özel girişimciliği yaygınlaştırmaktır. Küçük özel girişimcilik olsa olsa, toplumu komünist hedefinden uzaklaştırır. Çünkü, komünist toplum büyük ölçekli, gelişmiş toplumsal mülkiyet ve gelişmiş bir teknik temelinde yükselir. Küçük özel mülkiyet düzeni, tarihsel olarak ileri değil, geri bir eylemdir. Yapılması gereken, halen varlığını sürdüren iki mülkiyet biçimini (solhoz ve kolhoz) adım adım, planlı olarak tek bir biçime dönüştürmek ve komünist toplumun ekonomik temelini döşemektir. Küçük özel mülkiyet (sınırlı da olsa) ve serbest piyasa ekonomisi

sistemini komünizmin maddi temellerinin döşenmesi ile bağdaşmaz buluyoruz.

Sosyalizmi, kapitalist üretim biçiminden ayıran bir önemli farklılık da sosyalizmin merkezi planlı ekonomik sistemidir. Bilindiği gibi, kapitalist üretimin karakteri, üretimde anarşidir. Buna karşılık, sosyalist üretim biçimi, üretimin planlı yapılmasına dayanır. Stalin döneminde uygulamaya konulan merkezi planlı ekonomik sistemi, sosyalizmin bir üstünlüğü olarak sürmüştür. Sovyetler Birliği bugünkü ekonomik gücüne bu merkezi planlı ekonomik sistemi vasıtasıyla gelmiştir. Bugün, Gorbaçov yönetimi-

nin getirdiği, yerel insiyatifin artırılması gerekçesi ile merkezi planlı ekonomi sisteminin zayıflatılması son derece tehlikeli sonuçlar getirecektir. Merkezi planlı ekonomik sistemin işleyişindeki zaaf lar ve hatalar ileri sürülerek, planlı merkezi ekonomi sistemi zayıflatılmamalıdır. Yapılması gereken, planlı merkezi ekonomi sistemini, bürokratik, teknik, yukarıdan planlamacı yapısını ve işleyişini kitlelerin yerel insiyatifi temeline dayandırmaktır. Zaten Sovyetler Birliği'nde ilk dönemler, kitlelerin devrimci, yaratıcı insiyatifi ekonomik gelişmenin motoru olmuştur. Planlı merkezi ekonomi, bu kitle insiyatifine dayandırılmıştı. Zaten, doğrusu ve sosyalist olan da odur.

Küçük özel girişimcilik olsa olsa, toplumu komünist hedefinden uzaklaştırır. Çünkü, komünist toplum büyük ölçekli, gelişmiş toplumsal mülkiyet ve gelişmiş bir teknik temelinde yükselir. Küçük özel mülkiyet düzeni, tarihsel olarak ileri değil, geri bir eylemdir. Yapılması gereken, halen varlığını sürdüren iki mülkiyet biçimini (solhoz ve kolhoz) adım adım, planlı olarak tek bir biçime dönüştürmek ve komünist toplumun ekonomik temelini döşemektir.

SBKP ve Bilimler Akademisinin sosyalizmi teorik olarak sulandırmalarına ve pratik uygulamada Ekim Devriminin kazanımlarını tahrip etmelerine karşı olduğumuzu ve yanlış anlayışları karşı ideolojik bir mücadele vereceğimizi söylüyoruz.

Büyük Ekim Devrimini ve kazanımlarını savunmayı sosyalist saymayacağız.

TÜRKİYE DEVRİM MÜCADELESİNİN ULUSLARARASI ROLÜ ÜZERİNE

1- Türkiye, emperyalizme bağımlı, kapitalizmin orta derece geliştiği, tekelciliğin ekonomik ve politik yaşamda egemen olduğu bir ülkedir.

Türkiye'de, ABD'den, Japonya'ya; Avrupa ülkelerinden, Orta-doğu ülkelerine ve Kanada'ya kadar aşağı, yukarı tüm kapitalist-emperyalist ülkelerin sermaye yatırımları var. Emperyalist sermaye yatırımları özellikle faşist diktatörlük altındaki son on yıl içinde daha bir yoğunluk kazanmıştır.

Emperyalist sermayenin, Türkiye'ye bu denli sermaye yatırımı yapmasının nedenleri; faşist devletin sağladığı kolaylıkların dünyanın birçok ülkesinde olmayan ucuz işgücü ile bu ucuz işgücü sayesinde elde edemediği en üst düzeydeki karlılık oranıdır.

Yoğunlaşan emperyalist sermaye yatırımlarının yanında Türkiye; emperyalist-kapitalist

ülkelerin çeşitli sanayi ürünleri için tam bir "açık pazar" haline geldi. Emperyalist tröstler Türkiye'ye ihraç ettikleri sanayi malları ile büyük karlar sağlıyorlar. Son yıllarda Türkiye'ye satılan elektronik eşya, iş makina ve aletleri miktarında belirgin bir artış oldu. Emperyalistler, bu malların satışında daha önce görülmemiş oranda yüksek kar elde etmişlerdir.

Emperyalizmin, Türkiye'ye sermaye yatırımı ve mal satışı akışı tüm hızı ve çekiciliği ile sürüyor.

Emperyalizme olan ekonomik bağımlılığın yanında Türkiye, bir NATO üyesi olması, kendi topraklarında ABD askeri üslerinin varlığının devam ediyor olması ve militarist politikası sonucu askeri olarak da emperyalizme olan bağımlılığını iyice pekiştirmiştir.

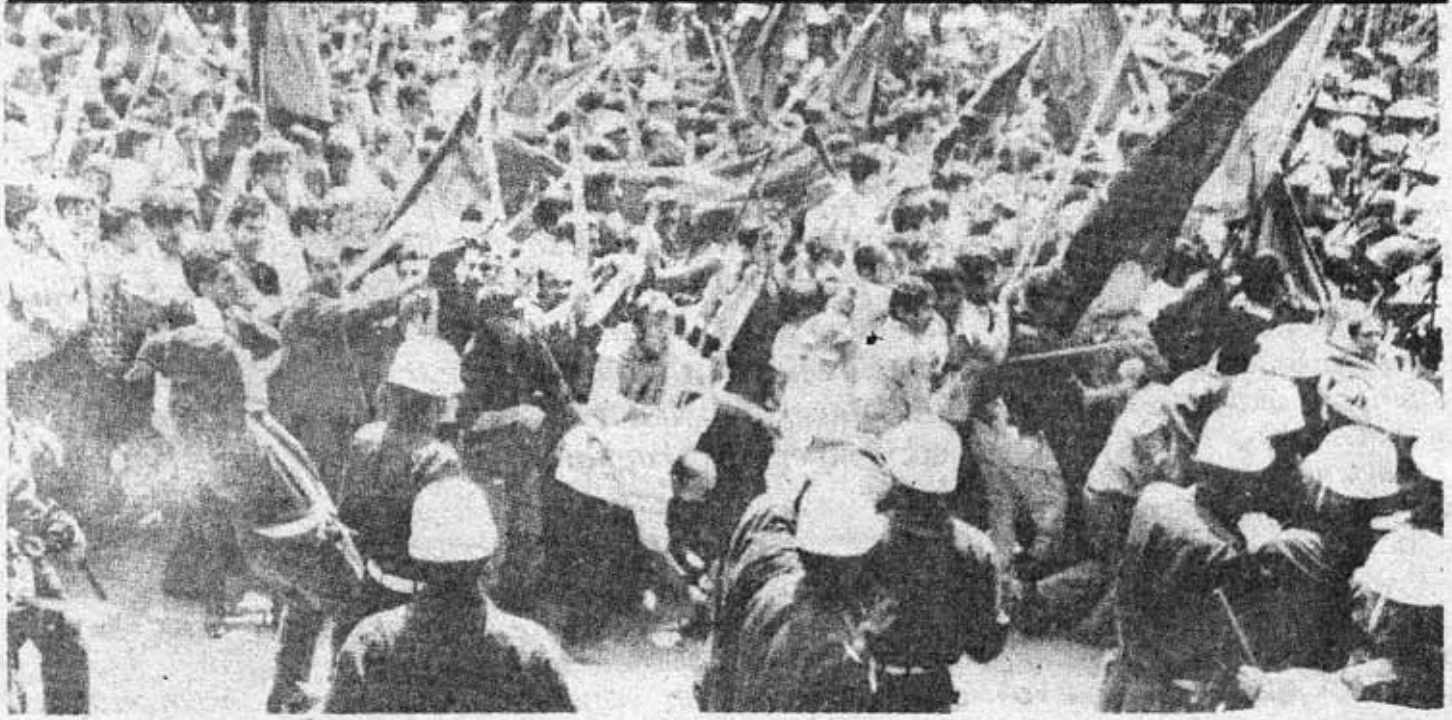
Türkiye tekelci kapitalizminin, emperyalist-kapitalist sis-

tem içindeki bu ekonomik durumu, kendini politik ilişkilerde de gösteriyor. Politik ortam sınıflar mücadelesinin iç-dinamizmi tarafından olduğu gibi, emperyalist-kapitalist sistemdeki de-ğişim ve gelişmelerin de dolaysız etkisi altında biçimleniyor. Emperyalist ülkeler ve hatta tek tek emperyalist tröstler ekonomik güç ve Türkiye'deki konumlarına paralel olarak, tüm politik gelişmelere müdahalede bulunuyorlar. ABD emperyalizminin, Avrupa emperyalist devletlerinin ve vurucu askeri güçleri olan NATO'nun, 12 Eylül faşist darbesindeki belirgin rolleri bu durumun en açık kanıtıdır.

Türkiye, yalnızca bir yada iki emperyalist ülkeye değil, genel olarak emperyalizme bağımlı olması ve bunun sonucunda emperyalist-kapitalist ülkelerin neredeyse tümünün çıkarlarının bulunması ile diğer bağımlı ülkelerden ayrılır.

Türkiye tekelci kapitalizminin, emperyalist-kapitalist sistem içindeki bu ekonomik durumu, kendini politik ilişkilerde de gösteriyor. Politik ortam sınıflar mücadelesinin iç-dinamizmi tarafından olduğu gibi, emperyalist-kapitalist sistemdeki de-ğişim ve gelişmelerin de dolaysız etkisi altında biçimleniyor. Emperyalist ülkeler ve hatta tek tek emperyalist tröstler ekonomik güç ve Türkiye'deki konumlarına paralel olarak, tüm politik gelişmelere müdahalede bulunuyorlar. ABD emperyalizminin, Avrupa emperyalist devletlerinin ve vurucu askeri güçleri olan NATO'nun, 12 Eylül faşist darbesindeki belirgin rolleri bu durumun en açık kanıtıdır.

2-İşbirlikçi tekelci sermaye, emperyalizmle olan bu ekonomik ilişkileri sonucu sürekli güçlenmiştir. 12 Eylül Askeri Faşist diktatörlüğünün işçi sınıfının tüm sendikal ve siyasal haklarını ortadan kaldırması, her türlü grev ve direnişi yasaklaması tekelci sermayeye rahat sömürü ortamı sağlamıştır. Tekelci sermaye devlet terörü ortamında artıdeğer sömürsünü üst düzeye çıkarmış; sömürü sayesinde aşırı tekel kar'ı elde etmiştir. Faşist devlet, bir avuç tekelci sermaye sahibinin yararına olmak

üzere toplum yaşamına en etkin müdahaleyi sağlamıştır. Tekelci sermaye, faşizmin kendisine sağladığı bu uygun koşullar sayesinde gü-cüne güç katarak emperyalist-kapitalist yerini pekiştirmiş, Türk banka ve holdingleri dünyanın sayılı güçleri arasına girmiştir.

İşbirlikçi tekelci sermaye, emperyalizmle ve diğer kapitalist ülkelerle olan ekonomik ve politik ilişkilerini geliştirmiştir. Türkiye, emperyalizme olan bağımlılık ilişkisinin durumu; tüm kapitalist ülkeler ile ekonomik ve politik ilişkide bulunması yönünden bağımlı ülkelerin bir çoğundan farklılık gösteriyor.

3-İşbirlikçi tekelci sermayenin gücünü arttırarak emperyalist-kapitalist sistemdeki konumunu güçlendirmesi; Türkiye'nin emperyalizme olan ekonomik ve politik bağımlılık ilişkisinin gelişmesi; uluslararası kapitalizmin Türkiye'ye sermaye yatırımı yapması ve mal ihracını arttırması, sınıflar mücadelesini etkiliyor ve biçimlendiriyor.

Emperyalizm ve çeşitli kapitalist ülkeler proletarya önder-

liğindeki Demokratik Halk Devriminin zafere ulaşmasından büyük zarar görecektir. Bu nedenle, Türkiye ve K.Kürdistan Devrimi yalnızca birleşik bir karşı devrim yaratarak ilerlemeyecek; aynı zamanda birleşmiş bir emperyalist-kapitalist dünya ile karşı karşıya gelecektir. Emperyalizmin devrimimizi ezmek için tüm gücünü kullanacağı açıktır. Bu da devrimimizin çok sert geçeceğinin belirtisidir. Devrimimizle emperyalist-kapitalist sistemde önemli bir gedik açılacaktır. Bu durum daha

şimdiden mücadelemizin uluslararası yönünün öne çıkmasına yol açmaktadır.

Devrimimiz, bu nedenlerden dolayı uluslararası proletaryanın ve ezilen halkların mücadelesinde ileri bir rol oynayacaktır.

4-Türkiye devriminin Kürdistan Ulusal Demokratik Halk Devrimiyle gelişecek olması ona daha büyük bir önem ve rol yüklüyor. Kürdistan'ın dört ayrı devlet tarafından bölüşülmüş olması K.Kürdistan'ın-

Emperyalizm ve çeşitli kapitalist ülkeler proletarya önderliğindeki Demokratik Halk Devriminin zafere ulaşmasından büyük zarar görecektir. Bu nedenle, Türkiye ve K.Kürdistan Devrimi yalnızca birleşik bir karşı devrim yaratarak ilerlemeyecek; aynı zamanda birleşmiş bir emperyalist-kapitalist dünya ile karşı karşıya gelecektir. Emperyalizmin devrimimizi ezmek için tüm gücünü kullanacağı açıktır. Bu da devrimimizin çok sert geçeceğinin belirtisidir. Devrimimizle emperyalist-kapitalist sistemde önemli bir gedik açılacaktır.

da gerçekleşecek devrimin tüm bölgeyi sarsmasının nedeni olacaktır. K.Kürdistan'ının kuruluşu Orta-Doğu'daki dengeleri kökten sarsacak, yeni devrimci süreçlere yol açacaktır. Bu olgu, bölgedeki gerici ve ilhakçı devletlerin Türkiye ve K.Kürdistanı devrimi karşısında emperyalizmle işbirliği halinde tutum almalarının koşullarını oluşturacaktır.

Devrimimiz, Orta-Doğu haritasının yeniden çizilmesine yolaçacaktır.

5-Türkiye, ekonomik ve sosyal ilişkiler bakımından olduğu gibi, politik ilişkiler ve stratejik konumu nedeniyle Avrupa ile Asya arasında bir köprü durumundadır. Aynı zamanda Akdeniz bölgesi bakımından da önemli bir konuma sahiptir. Türkiye, SSCB'den sonra sınırları hem Avrupa ve hem de Asya'da bulunan ikinci ülkedir. Türkiye'nin, hem Avrupa'lı ve hem de Asya'lı konumu ve iki kıtanın sınırları üzerinde bulunuşu devrim mücadelesinde kendi ikili yönünü gösterecektir. Devrim mücadelemiz daha şimdiden iki kıtadaki mücadelelerden etkilenmeye ve aynı zamanda kendisi de iki alandaki mücadeleye etkide bulunmaya başlamıştır.

Bu nedenle devrim mücadelemiz Avrupa'lı ve Asya'lı karakterler taşıyacaktır.

Türkiye ve K.Kürdistan devrimi, Asya ve Avrupa kıtaları ile Orta-Doğu'da devrimci, sarsıcı ve tarihsel bir rol oynayacaktır.- Bu rolü ile Türkiye, bağımlı ülkelerin tümünden farklılık gösteriyor.

6-Emek-sermaye çelişkisinin keskinleşmesi; emek-sermaye çelişkisi temelinden kaynaklanan tekelci egmenlikle halk arasındaki çelişki, ulusal çelişki

Türkiye proletaryası özellikle son 20 yıl içinde yoğun bir mücadele vermiş; bu mücadelesi ile dünya devrim sürecine, emperyalist ülkelerdeki proletaryadan daha büyük katkı yapmış ve bu katkısını daha da arttıracığını göstermiştir. Kesintisiz olarak sosyalizme varacak olan Demokratik Halk Devrimi mücadelemiz ekonomik olarak, belkide emperyalist ülkelerdeki bir devrim kadar dünya devrim sürecini ileri götürmeyecektir ancak, devrimimiz politik olarak dünya devrim sürecine büyük bir ivme katacak; emperyalist-kapitalist sisteme büyük bir darbe vuracaktır.

ve emperyalizmle halk kitleleri arasındaki çelişkiler iç içe geçmiştir. Ekonomik-politik çelişkiler devrimci durumun yeniden doğmasına yolaçıyor. Politik bunalım, devrimci durumun dolaysız bir sonucudur. Sınıflar mücadelesi devrimci durumu olgunlaştırıyor; devrimci durum sınıflar mücadelesini keskinleştiriyor.

Bu nedenlerden dolayı Türkiye, devrime en yakın ülkelerin arasında ön sıralara gelmiştir; belki de en ön sıradadır.

Batı Avrupa'ya bakıldığında kapitalizmin ana vatani olan ülkelerde devrimci durum henüz ufukta görünmüyor. Bu ülkeler şimdilik bir sosyal devrime uzaktlar. Devrimci durum olmadan, devrim olmaz. Batı Avrupa proletaryasından uluslararası alanda etkin ve hatta öncü bir rol beklemek, kendi kendimizi aldatmak olur. İç çelişkilerin keskin olduğu ülkeler olan İspanya, Portekiz ve Yunanistan'da mücadele barışçıl karakterde ve demokrasi programı çerçevesinde geliyor. Buradaki mücadeleler kendi sınırları içinde kalmışa benziyor.

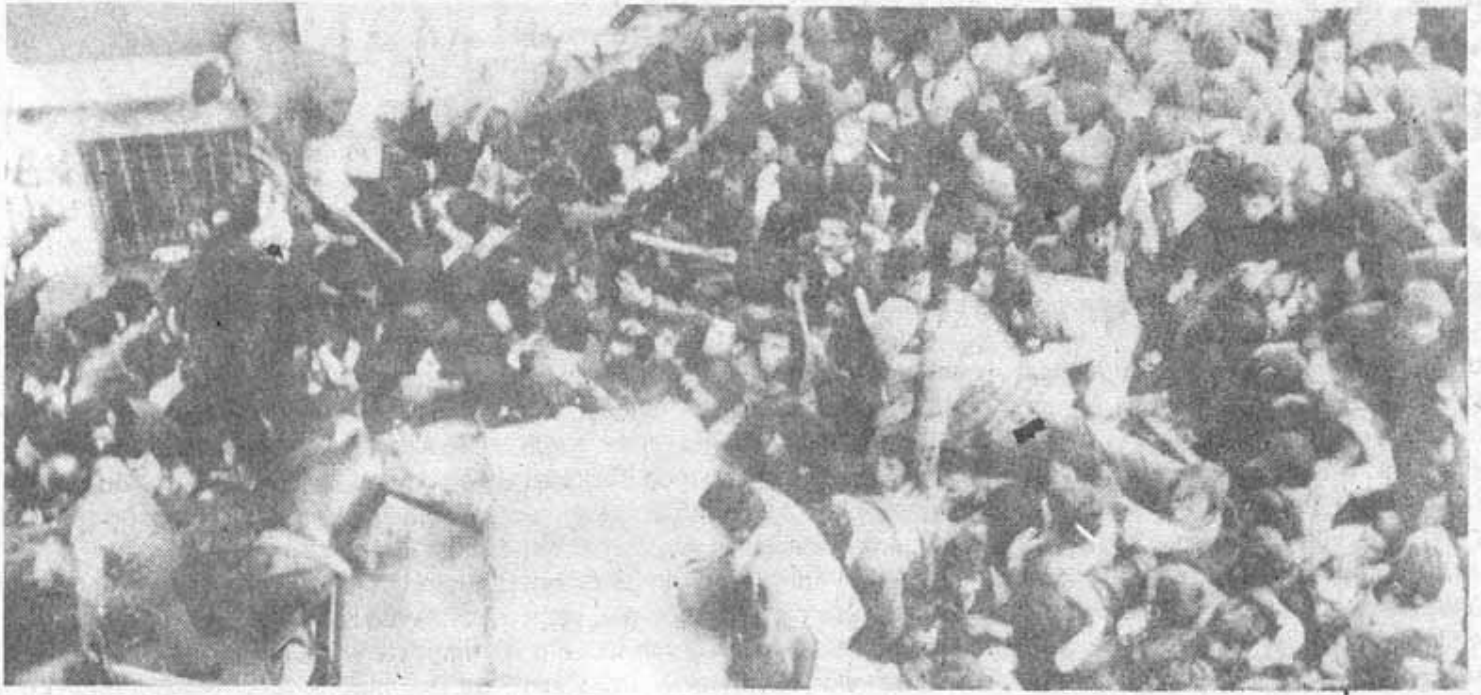
Dünyada devrimin fırtına alanları Güney Asya, Orta-Doğu, Güney Afrika başta olmak üzere Afrika kıtası ve Latin Amerika'dır. Türkiye bu fırtınalı

alanın içindedir. Özellikle Latin Amerika halkları, yüzyılımızın son yarısından beri devrimin fırtına alanı ve devrim ocağı biçimindeki özelliğini sürdürüyor.

Devrimin bu fırtına alanları, Türkiye devriminin potansiyel destek alanları; buralardaki halk kitleleri de devrimimizin temel uluslararası müttefikleridir.

Batı Avrupa, ABD ve Japonya proletaryası on yıllardır reformizm ve konformizmin batağında derin uykusuna dalmışken, Türkiye proletaryası özellikle son 20 yıl içinde yoğun bir mücadele vermiş; bu mücadelesi ile dünya devrim sürecine, emperyalist ülkelerdeki proletaryadan daha büyük katkı yapmış ve bu katkısını daha da arttıracığını göstermiştir. Kesintisiz olarak sosyalizme varacak olan Demokratik Halk Devrimi mücadelemiz ekonomik olarak, belkide emperyalist ülkelerdeki bir devrim kadar dünya devrim sürecini ileri götürmeyecektir ancak, devrimimiz politik olarak dünya devrim sürecine büyük bir ivme katacak; emperyalist-kapitalist sisteme büyük bir darbe vuracaktır.

7-Türkiye proletaryası, devrimimizin uluslararası alanda oy-

nayacağı rolden ötürü, Türkiye'de öncü; uluslararası alanda da etkin bir rol oynamalıdır. Dünyadaki gelişmeler, Türkiye proletaryasını böylesi etkin bir görevi üstlenmeye zorluyor. Proletarya bu onurlu role talip olmalıdır.

Uluslararası alanda etkin bir rol oynama görevi, teorik olarak da güçlü olmayı gerektiriyor. Marks, Engels ve Lenin'in görüşlerine sıkı sıkıya sarılıp, Marksizm-Leninizmin devrimci özünü geliştirmeliyiz, bunu yaparken ilkelerden, devrimci teoriden taviz vermemeliyiz. Bugün uluslararası komünist hareket içinde meydana gelen bunalım, teorik olarak Lenin'in yüzyılımızın başında yaptığı

türden bir teorik atılımı zorunlu kılıyor. Komünistler ve devrimci proletarya hareketi olarak, devrimci teorinin özünü geliştirmeli ve ilkelerde kesin tavizsiz bir mücadele ile bu atılıma katkıda bulunmalıyız.

8-Sınıflar mücadelesinde ülkede öncü, dünyada da etkin bir rol üstlenmesi gereken Türkiye proletaryası son 20 yıl içinde hem nitelik hem de nicelik olarak gelişmiştir. İstanbul ve çevresi başta olmak üzere İzmir ve çevresi ile Çukurova bir sanayi bölgesi olarak proletaryanın yoğunluk merkezleri haline gelmiştir. Proletarya bu sanayi bölgelerinde uzun yıllara dayanan mücadele sonucu önemli

pratik mücadele birikimleri elde etmiştir. Proletarya bu süreçte içinde hem 12 Mart ve 12 Eylül faşist diktatörlükleri altında faşizme karşı mücadele ederek ve hem de kapitalistler sınıfına karşı pratik (ekonomik) mücadele vererek son derece önemli mücadele biçimleri deneylerine sahip olmuştur. Kısacası, proletaryanın faşizme ve sermayeye karşı savaş kapasitesi arttı; sınıf bilinci bilindi.

Bu geçen 20 yıl içinde, sosyalizmle tanışan ve mücadele birikimini üzerinde taşıyan millîtan-öncü bir işçi kuşağı yetişmiştir. Devrimci proleterler denen bu işçi kuşağı, Türkiye ve K.Kürdistan'ı proletaryası tarafından üstlenmesi gereken ulusal ve uluslararası alandaki onurlu sınıfsal ve tarihi rolü yerine getirmek için bilimsel sosyalizmle bütünleşmeli ve kesinlikle politik olarak örgütlü olmalıdır. Bu görev başka türlü yerine getirilemez.

Kürdistan'ın dört ayrı devlet tarafından bölüşülmüş olması K.Kürdistan'ın-da gerçekleşecek devrimin tüm bölgeyi sarsmasının nedeni olacaktır. K.Kürdistan'ının kurtuluşu Orta-Doğu'daki dengeleri kökten sarsacak, yeni devrimci süreçlere yol açacaktır. Bu olgu, bölgedeki gerici ve ilhakçı devletlerin Türkiye ve K.Kürdistanı devrimi karşısında emperyalizmle işbirliği halinde tutum almalarının koşullarını oluşturacaktır.

SOSYALİZMİN DEĞERLERİ, ALMAN BURJUVA ULUSAL BİRLİĞİNE FEDA EDİLDİ

3 Ekim'de havai fişekli-yaldızlı çan ve Alman burjuva ulusal marşının eşliğinde görkemli bir törenle Alman "ulusal birliği" yeniden kuruldu. Bu görkemli törenin arkasında olan esas olay ise, Demokratik Alman Cumhuriyetinin emperyalist Batı Almanya'ya iltihak edip, ortadan kaldırılmasıdır. İki Almanya'nın "birleşmesi" olarak büyük bir yalanla söylenen şey, tam aldatmacadır. Olay, propagandasının yapıldığı gibi bir "birleşme" değil, emperyalist Batı Almanya'nın mali olarak Demokratik Almanya'yı yutmasıdır.

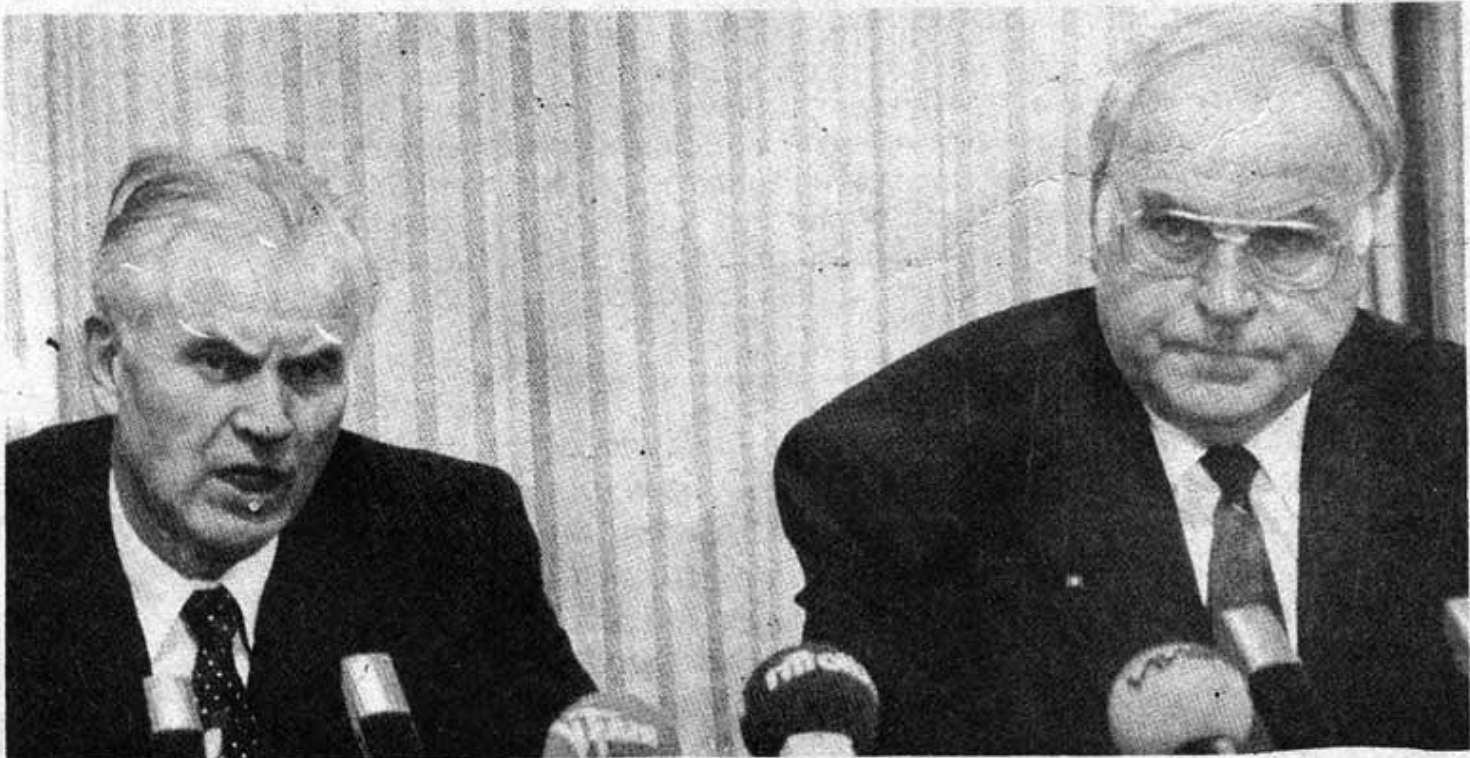
Kapitalist toplumsal sistemle, sosyalist toplumsal sistem ya da kapitalist devletle, sosyalist devletin birleşmesi olmaz. Eğer "birleşme" sözcüğü yalnızca coğrafik olarak değilde esas olarak ekonomik ve toplumsal yaşamın birleşmesi olarak kullanılacaksa, işte o zaman iki Almanya arasında sonuçlanan olayı "birleşme" sözcüğünün bu ekonomik, toplumsal ve tarihsel anlamıyla açıklamak mümkün değildir. Kapitalist özel mülkiyete, meta üretimine dayanan ücretli emek sistemi olan kapitalist toplumsal sistemle, üretim

araçlarının kolektif mülkiyetine dayanan, ücretli emek sistemine dayanmayan sosyalist toplumsal sistemin "tek bir toplumsal sistem" altında toplanması ekonomi-politik bilimine ters olduğu gibi, aynı zamanda tarihsel materyalist görüş açısına da terstir. Kapitalizmle, sosyalizm arasında başka bir toplumsal sistem yoktur. Ya da kapitalizmle, sosyalizmin "iyi yönlerinin" birleşmesi ile yeni bir toplumsal düzen oluşmaz; olsa olsa sosyalizmin, kapitalizm tarafından satın alınması ya da bozulması olur. İki Almanya'nın 3 Ekim ayında olduğu gibi...

İki Almanya halkının aynı ulusal kökenden gelmiş olması ileri sürülerek de "birlik" sözcüğü açıklanamaz. Ulusal birlik, ekonomik ve tarihsel anlamıyla ele alınacaksa, esas olarak aynı ekonomik ve toplumsal yaşam birliğini gerekli kılar. Almanya İkinci Dünya Savaşının sonuçlandığı 1945 yılından önce tek bir ulus, kapitalist bir ulustu. Ancak, İkinci Dünya Savaşından sonra, Demokratik Almanya başka bir ekonomik ve toplumsal yaşam biçimini seçti. Bu toplumsal yaşam biçimi, bugüne kadar devam

eden sosyalist yaşam biçimidir. Artık, iki ayrı ulusal biçimlenme meydana gelmişti. Demokratik Almanya kapitalist değil, bir sosyalist ulustu. Birbirinden nitelik olarak, tarihsel olarak farklı iki ayrı ekonomik-politik sisteme dayanan iki ayrı ulus (kapitalist ve sosyalist) yeniden tek bir "ulusal birlik" oluşturabilir mi? Bu açıdan bakıldığında 3 Ekim'in ne kadar süreceğini süreç gösterecektir. Şimdiye kadar emperyalistlerce ileri sürülen tez: Demokratik Almanya'nın suni bir devlet olduğu. Demokratik Almanya Cumhuriyeti emperyalistlerin ileri sürdükleri tezin tersine, gerçek, zorunlu bir devlet örgütlenmesiydi. Demokratik Almanya, sosyalist ekonomi temeline dayalı olarak, kapitalist Almanya'dan farklı ayrı bir kültürel ve ruhsal yaşamı yaklaşıklık olarak yarım yüzyıl sürdürmüştür. Sosyalist ulus ayrı bir ulus olarak, ekonomik temelleri ve kültürel-ideolojik kurumları ile birlikte ortadan kaldırılmadan aynı ulusal kökenden de gelirse; kapitalist ulusla birleşemez.

Önce kendini fesheden ve şimdi ortadan kalkan ASBP'in önemli sayılabi-

lecek olan hataları, başka bir yazıda diğer Doğu Avrupa ülkelerinin komünist partilerinin yaptıkları hatalarla birlikte ele alındığından burada ayrıca ele almak gereksiz olacak. Bunun için şimdi bazı yanlış yaklaşımların üzerinde durmakla yetineceğiz.

Sosyalist ülkelerde yaşanan olumsuz gelişmeler ve bu arada Demokratik Almanya'nın ortadan kaldırılması gibi sorunların ortaya çıkması sosyalist saflarda şaşkınlık, hayal kırıklığı ve inkarcı yaklaşımların belirmesine yol açtı. Sosyalizm mücadelesinde zorluklar, olumsuzluklar ve zaman zaman yenilgiler yaşandığı zaman kimi sosyalistler çıkıp "yapılmamalıydı... girilmemeliydi... vs... vs..." biçiminde sonuçlara ulaşıyorlar. Bu tip sosyalistler Lenin zamanında da vardı, şimdi de çıkıyorlar. Tarihsel materyalist bakış açısını bir kenara iten sosyalistlere göre, Doğu Avrupa ülkelerinde koşullar devrim için henüz olgun değilken, tamamen Sovyet Kızılordusunun Alman Faşizmini yenmesinin bir sonucu olarak sosyal devrim yapıldı, siyasi iktidar ele geçirildi. Gene bu anlayış sahiplerine göre, kitleler kapitalizmi tam anlamıyla yaşayıp ondan bıkana kadar kendi haline bırakılmalı, siyasi iktidar ele geçirilmemeli. Bu tezler ve anlayış hem Doğu Avrupa'nın devrim yıllarındaki somut gerçekliğine ve hem de tarihsel materyalist anlayışa ve Leninist devrim anlayışına tamamen terstir.

Doğu Avrupa'daki koşulların devrim yıllarında, bir sosyal devrim için olgun olmadığı, toplumun sosyalizme yönelmeye hazır olmadığı tezi somut gerçekliğe aykırı olması bir yana saçma bir görüştür.

Çünkü; kapitalizmin gelişmişlik düzeyi, işçi sınıfının örgütlülük, hazırlık ve eğitim düzeyi açısından Doğu Avrupa devrimlerinin gerçekleştiği 1945'li yıllar ile Ekim Sosyalist devriminin gerçekleştiği 1917 Rusya koşulları karşılaştırıldığında Doğu Avrupa'nın bir sosyal devrim için çok daha olgunlaştığı hemen anlaşılır. 40'lı yılların kim Doğu Avrupa ülkelerine bakıldığında (Almanya; Çekoslovakya, Macaristan, Polonya) kapitalizmin önemli ölçüde geliştiği, Almanya'nın ise en güçlü emperyalist ülkelerden biri olduğu görülür. Kapitalizmin gelişmişliği ve işçi sınıfının konumu bu ülkeleri bir sosyal devrimin eşğine getirmişti. Kaldı ki

Kapitalist toplumsal sistemle, sosyalist toplumsal sistem ya da kapitalist devletle, sosyalist devletin birleşmesi olmaz. Eğer "birleşme" sözcüğü yalnızca coğrafik olarak değilde esas olarak ekonomik ve toplumsal yaşamın birleşmesi olarak kullanılacaksa, işte o zaman iki Almanya arasında sonuçlanan olayı "birleşme" sözcüğünün bu ekonomik, toplumsal ve tarihsel anlamıyla açıklamak mümkün değildir. Kapitalist özel mülkiyete, meta üretimine dayanan ücretli emek sistemi olan kapitalist toplumsal sistemle, üretim araçlarının kolektif mülkiyetine dayanan, ücretli emek sistemine dayanmayan sosyalist toplumsal sistemin "tek bir toplumsal sistem" altında toplanması ekonomi-politik bilimine ters olduğu gibi, aynı zamanda tarihsel materyalist görüşü açısına da terstir. Kapitalizmle, sosyalizm arasında başka bir toplumsal sistem yoktur.

bu ülkelerin kiminde (örneğin Almanya'da da 1918 ve 1924) sosyalizme yönelmek için iki aykalanma gerçekleşmiş ve her ikisinde, yenilgi ile sonuçlanmıştır. Kim kalkıp ta böylesi bir ülkenin 1945'li yıllarda sosyal devrim için olgun değil diyor ise o kimse bu konuda hiç bir tarihi bilgisi olmayan yavan düşünceli biri demektir. Gene Doğu Avrupa ülkelerinden Macaristan'da 1919'da sosyalizm ayaklanması gerçekleşmiş ve kısa ömürlü de olsa Macaristan sosyalist Cumhuriyeti dünyanın ikinci sosyalist cumhuriyeti olarak mücadele tarihine geçmiştir. Nasıl oluyor da daha 1919'da sosyalist devrim yapan bir ülke, yenilgiye uğrayan bir sosyalist devrimden sonra (25 yıl sonra) sosyal bir devrim için henüz olgun hale gelmiş olmuyor. İleri sürülen saçma-sapan görüşün eleştirisini daha geniş bir biçimde ele almak gerekiyor. Ancak, burada bu görüşün tarihi gerçeklere nasıl ters düştüğünü bir somut örnekle açıklamış olduk.

Aynı soruna bir başka açıdan bakalım. Kızılordu'nun büyük zaferinin etkisi ile ortaya yeni bir durum çıkmıştı. Faşizm ve dayanağı olan tekelci sermaye yenilgiye uğramıştı. Koşullar siyasi iktidarı devrim müttefikleri ile birlikte ele geçirmek için son derece uygundu, "insanlar henüz kapitalizmden bıkmadı ve insanlar bundan dolayı sosyalizme hazır değiller" diye, böylesi bir gerekçe ile siyasi iktidar ele geçirilmemeliydi? Bu ülkelerdeki proleterya doğrusunu yaptı, kendi önderliğinde müttefikleriyle birlikte siyasi iktidarı ele geçirdi. Bu, bir devrimdi; bu, tarihte ileri bir olaydı.

İkinci Dünya savaşının sonunda Doğu Avrupa ülkelerinde siyasi iktidarların ele geçirilmesinin ne kadar doğru

ve yerinde bir hareket olduğunu kavrayabilmek için eğer bu iktidarlar ele geçirilmeseydi bugün Avrupa ve Dünyanın siyasi çehresi, güçler dengesi nasıl olurdu sorusunu kendi kendimize sormamız yeterli olacaktır.

KISA ANCAK, ÖNEMLİ BİR DERS

Uluslararası proleterya ve Türkiye proleteryası, Demokratik Almanya'nın ortadan kaldırılmasından mutlak bir sonuç çıkarmalıdır. Çıkarılması gerekir ya da yaşanan olayla çıkan başlıca ders; proleteryanın sosyalist amaçlarını, politik amaçlarını burjuva ulusal çıkarılara feda etmemesi gerektiğidir. Aslında, proleteryanın yüzyılı aşkın mücadelesi buna benzer olaylarla ve derslerle doludur. Proleterya ne zaman kendi sosyalist amaçlarından vazgeçmiş ve burjuva ulusal çıkarıları öne çıkarmışsa işte o zaman, sosyalist mücadele bundan zarar görmüştür. Bindiği gibi, 1914'de sosyalizm hedefinden vazgeçip, kendi emperyalist burjuvalarının çıkarları doğrultusunda mücadele ettiği için İkinci Enternasyonel sosyal şoven bir konuma düşüp tamamen burjuva kampa yerleşti. Gene ulusal kurtuluş mücadelesinin verildiği ülkelerde proleteryanın önündeki en önemli tehlike, burjuva ulusal hareket içinde erime tehlikesidir. Marks'ın "proleteryanın vatani yoktur" sözü, Almanya sorunu dersleriyle birlikte bir kere daha ele alınmalı üzerinde düşünülmelidir.

Büyük komünist düşünür Marks'tan yüzyıl sonra bugün tekrar söylüyoruz.

PROLETARYANIN VATANI YOKTUR!

Selahattin KARATAŞ

EMPERYALİST SAVAŞA HAYIR..!

FAŞİZME VE SERMAYEYE KARŞI MÜCADELEYİ YÜKSELTELİM...

Kuveyt' teki petrol kuyularını paylaşmak amacıyla, emperyalizm ile gerici Saddam rejimi arasında yaratılan savaş durumu kritik bir safhaya geldi. Orta-Doğu ve tüm dünyayı etkileyecek olan bir askeri çatışma an meselesidir. Başlatılan diplomatik görüşmeler, askeri çatışma durumunu ortadan kaldırmamıştır. Zaten diplomatik girişimler, askeri çatışmayı engellemeye veya ortadan kaldırmaya değil, daha iyi bir konum elde etmek amacıyla yönelik olarak sürdürülmektedir. Emperyalizm kendi yararını ve çıkarlarını gözeterek, bir askeri çatışmayı kışkırtıyor. ABD başta olmak üzere tüm emperyalist devletlerin Orta-Doğu'ya büyük askeri güçler yığma girişimlerinin ardında bu gerçek yatmaktadır.

Orta-Doğu emperyalizmin denetimi altındadır. Bu denetimin nedeni de Orta-Doğu'nun petrol, sermaye, yatırım ve pazar olma özelliğini taşımasıdır. Emperyalizm,

kendi çıkarlarını sürdürmek ve güvence altında tutmak için bölgedeki savaşları sürekli kılmaya ve savaş halini canlı tutmaya çalışmaktadır. Orta-Doğu'nun İkinci Dünya Savaşından buyana askeri çatışmalara ve savaşlara sahne olmasının nedeni de emperyalizmin çıkar kaygısıdır. İran-Irak savaşı on yıldan fazla sürdü. Emperyalizm, bu savaşın sona ermesi için çaba göstermek bir yana savaşın sürmesi için alçakça yöntemlere başvurmaktan bile çekinmedi. Savaş süresince bölgeye silah ve askeri malzemeler ~~savarak~~ büyük karlar elde etti. Silah sanayiini ve çelik tröstlerini bu karlarla besledi.

Emperyalizmin, Orta-Doğu'daki egemenliğini bu kadar uzun sürdürmesinin temel dayanağı Arap gericiliği olmuştur. Arap gericiliğinin emperyalizmin desteğini aldığı açıktır. Petrol gelirleri de Arap burjuvazisi ve emperyalizm arasında paylaşılmaktadır. Petrol gelirleri, Arap işçilerinin sömürülen

işgüçleridir. Çalınmış olan toplumsal emeğin ta kendisidir. Orta-Doğu sorununa yaklaşımda en çok bu gerçek gözardı edilmiştir. Arap işçileri ve halkı, diğer emekçiler her zaman en koyu baskı altında tutuldular. İktidarı ele geçiren burjuva aileler, emperyalizmin desteği ile sürekli biçimde devlet yapılarını militarize ederek konumlarını güçlendirdiler. Halkın çabuk aldanma özelliği, bilinçsizliği ve gerici Arap-Müslüman gelenekleri; emperyalizm ve Arap burjuvazisinin çıkarlarına hizmet etti.

Orta-Doğu'daki mevcut toplumsal koşullarda köklü bir değişiklik gerekmektedir. Orta-Doğu proletarya ve emekçileri Arap kapitalizmini ve onların devletlerini devirip parçalamadan emperyalizmin bölgedeki egemenliği sona ermeyecektir. Orta-Doğu dünyanın "savaşan Bölgesi" olmaya devam edecektir. Orta-Doğu sorunu (Türkiye'de içinde olmak üzere) proleter bakış açısı ile şu şekilde konmalıdır: Emperyalizm, siyonizm, Arap gericiliği ve faşist diktatörlükler bu bölgede birbirini destekleyen ve tamamlayan bir sömürü ve baskı zincirinin halkalarını teşkil eder. Bundan dolayı, mücadele emperyalizme, siyonizme, Arap gericiliğine, faşist diktatörlüğe karşı yönelmelidir. Bu bağlamda Arap, Kürt- Acem ve Türk proletaryasının birliği, halkların dayanışması ve mücadelesi emperyalizmi Orta-Doğu'dan atmanın, baskı ve sömürü sistemlerini yıkmamanın temel koşuludur.

Petrol gelirleri, Arap işçilerinin sömürülen işgüçleridir. Çalınmış olan toplumsal emeğin ta kendisidir. Orta-Doğu sorununa yaklaşımda en çok bu gerçek gözardı edilmiştir. Arap işçileri ve halkı, diğer emekçiler her zaman en koyu baskı altında tutuldular.

İktidarı ele geçiren burjuva aileler, emperyalizmin desteği ile sürekli biçimde devlet yapılarını militarize ederek konumlarını güçlendirdiler. Halkın çabuk aldanma özelliği, bilinçsizliği ve gerici Arap-Müslüman gelenekleri; emperyalizm ve Arap burjuvazisinin çıkarlarına hizmet etti.

GERÇEK DÜŞMAN: TEKELCİ KAPİTALİZM VE DEVLET EGEMENLİĞİDİR!

Türkiye tekelleci sermayesi ve faşist devlet, böyle bir emperyalist, yağma savaşında emperyalizmin bir tarafı olarak yerini aldı ve askeri çatışma için tüm somut hazırlıklarını tamamladı. Tekelleci sermaye, bu emperyalist savaşta hem emperyalizme hizmet etmek, hemde elde edilecek yağmadan pay almak hayalindedir. Tekelleci sermaye ve devlet daha şimdiden ortaya koyduğu taraflı tutumundan ötürü, emperyalizm tarafından parasal olarak ve askeri destekle ödüllendirilmeye başlandı. Kapanan tüm krediler açılırken, ordu ve askeri Amerikan üsleri de ağızına kadar silahla dolduruldu.

T.C. Devleti şimdiye kadar silahlanarak militarist yapısını güçlendirmede sözde Sovyet "yayılmacı politikasını" gerekçe olarak gösterip militarizmin gerçek hedefini gizlemişti. Dünyada ki yeni durumdan ötürü burjuvazinin bu gerekçesinin asılsız olduğu anlaşılınca Orta-doğu'daki kriz bahane edilerek militarizmin güçlendirilmesi için yeni bir demegoji malzemesi üretildi.

Gerçek durum ise burjuvazinin söylediğinin tam tersidir. Burjuvazi şimdiye kadar, devlet gücünü esas olarak proletaryaya, emekçi sınıflara ve Kürt Halkına karşı kullanmıştır. Türkiye Cumhuriyeti tarihi bunun en iyi belgesidir. Sadece yakın tarihe bakıldığında şunlar görüyoruz: 15-16 Haziran Büyük İşçi Direnişinde tanklar, panzerler ve asker-polis direnişçi işçilere karşı kullanılmıştır. 12 Mart askeri faşist diktatörlüğü doğrudan işçi sınıfına ve emekçi halka karşı yapılmış, bu dönemde halk kitleleri üzerinde faşist devlet terörü estirilmiş, işkenceler, idamlar ve katliamlar

bizzat devlet tarafından yapılmıştır. Gene 12 Eylül askeri faşist diktatörlüğü; işçi sınıfına, yükselen devrim mücadelesine ve tüm ezilen emekçi kitlelere karşı yönelmiş, emekçi kitleler en azgın devlet terörüne tabi tutulmuş, işkenceler, idamlar ve katliamlar aynı faşist devlet tarafından gerçekleştirilmiştir. Her 1 Mayıs'da 1 Mayıs alanında işçilere ve emekçilere karşı tank, panzer, polis ve asker kullanılıyor. Faşist devlet Kürt Halkı üzerinde onyıllardır terör estiriyor. Bu terör giderek daha da yoğunluk kazanmaktadır.

Faşist devlet şimdiye kadar ki

Türkiye tekelleci sermayesi ve faşist devlet, böyle bir emperyalist, yağma savaşında emperyalizmin bir tarafı olarak yerini aldı ve askeri çatışma için tüm somut hazırlıklarını tamamladı. Tekelleci sermaye, bu emperyalist savaşta hem emperyalizme hizmet etmek, hemde elde edilecek yağmadan pay almak hayalindedir. Tekelleci sermaye ve devlet daha şimdiden ortaya koyduğu taraflı tutumundan ötürü, emperyalizm tarafından parasal olarak ve askeri destekle ödüllendirilmeye başlandı. Kapanan tüm krediler açılırken, ordu ve askeri Amerikan üsleri de ağızına kadar silahla dolduruldu.

tüm sınıflı toplumların devlet biçimlerinin oynadığı tarihi rolü oynuyor. Tekelci sınıfların çıkarlarını korumak üzere ezilen sınıfları baskı altında tutmaya çalışıyor.

Faşist devlet bir dış savaşa hazırlanmak veya savunma amacıyla silahlanma gerekçesiyle esas olarak proletaryanın mücadelesini ve devrimci ayaklanmayı ezmeye çalışıyor. Dikkatleri burjuvazinin çekmek istediği yönde değil, doğrudan burjuvazinin kendi üzerinde ve devletin üzerinde toplamalıyız. Tekelci sermaye ve faşist devlet varken düşmanı başka yerde aramaya gerek yoktur.

Türkiye'nin bu savaşta konumu doğrudan savaşın bir tarafı olarak Türkiye ve T.Kürdistan'ı toprakları savaş alanı haline getiriliyor. Savaş daha şimdiden emekçi sınıflar için büyük bir ekonomik yıkım getirmiştir. Öte yandan askeri giderlerin ulusal gelir içindeki payı sürekli olarak büyüyor. Bilindiği gibi, her türlü askeri harcamaların esas karşılayıcıları işçiler ve emekçilerdir. Savaş demek, daha çok zam, daha çok vergi ve daha çok sömürü demektir. Böylesi bir emperyalist yağmacı savaştan proletaryanın hiçbir çıkarı bulunmadığı gibi, tam tersi savaş proletaryanın aleyhine gelişiyor.

Devrimci proletarya faşizme ve sermayeye karşı verdiği sınıf sa-

Savaş daha şimdiden emekçi sınıflar için büyük bir ekonomik yıkım getirmiştir. Öte yandan askeri giderlerin ulusal gelir içindeki payı sürekli olarak büyüyor. Bilindiği gibi, her türlü askeri harcamaların esas karşılayıcıları işçiler ve emekçilerdir. Savaş demek, daha çok zam, daha çok vergi ve daha çok sömürü demektir. Böylesi bir emperyalist yağmacı savaştan proletaryanın hiçbir çıkarı bulunmadığı gibi, tam tersi savaş proletaryanın aleyhine gelişiyor. Tekelci sermaye savaş hazırlıkları ile ilgili yaptığı propaganda da savaşın sonucunda elde edeceği ganimetle yurt içindeki mücadeleyi bastıracağını ve konumunu böylece güçlendireceğini sanıyor.

vaşından geri durmayacak, hatta savaşın yarattığı durumdan yararlanarak mücalesini yükseltecektir. Tekelci sermayenin bu emperyalist savaşa girmesi halinde devrimci proletarya, gerçek düşmanın içeride olduğu gerçeğinden hareketle; silahını bir omuzdan alıp diğer omuzuna koyacaktır. Ortaya çıkacak olan en küçük bir durum devrimin çıkarları için kullanılacaktır.

Tekelci sermaye savaş hazırlıkları ile ilgili yaptığı propaganda da savaşın sonucunda elde edeceği ganimetle yurt içindeki mücadeleyi bastıracağını ve konumunu böylece güçlendireceğini sanıyor. Oysaki savaş emekçi kitlelerin sıkıntılarını had sathaya çıkartacak, devrimci durumu olgunlaştır-

caktır. Devrimci proleter sınıf, devrimci durumu devrime çevirmek için mücadelesini yükseltip örgütlülüğünü hızlandırmalıdır. Devrimci sınıf bu büyük görevi "emperyalist savaşa hayır komitelerinde" örgütlenerek yerine getiremez. Bu tip örgütlenmeler olsa olsa devrimci sınıfın ve diğer emekçi kitlelerin devrimci mücadelesini sınırlar. Proletarya devrim mücadelesini böylesi dar sınırlara hapsedmemelidir. Tersine tüm proleter sınıf örgütleri (işçi komiteleri, sendikalar) tüm kitle örgütleri (dernek, birlik, oda) ve devrimci politik örgütler ortaya çıkan durumu devrime yöneltmek için aktif, kitlesel, devrimci nitelikte eylemler ortaya koymalıdır. Sürdürülen sosyalist ajitasyon sayesinde daha şimdiden bu alanda önemli bir duyarlılık oluştu. Tam da bu aşamada ajitasyon ve eylem çalışmalarının hızlandırılması ve yaygınlaştırılması gerekmektedir. Sadece emperyalist savaş aleytari değil, aynı zamanda esas olan devrimin zorunluluğunun ajitasyonunu yapmaktır.

İşçi eylemleri, öğrenci boykotları, çeşitli aydın eylemleri yükseltilmeli, tüm bu eylem biçimlerini kitlelerin devrimci sokak gösterilerin dönüştürmek için mücadele verilmelidir.

Zafer AYDIN

EMPERYALİST SAVAŞLARA HA- YIR... SINIF SAVAŞINI YÜKSELTELİM !

Halepçe katili Saddam'ın Kuveyt'i ilhakıyla, dünya halklarının içine sokmaya çalıştığı, sıcak savaşta sorun; Kuveyt'in Irak'ın 19. şehri ABD nin 52. eyaletimi olacağı sorunu değil; sorun ortadoğudaki zengin petrol yataklarına değil asıl sorun üretilen petrolün paylaşımı ve emperyalistlerce, denetim altında tutma sorunudur... Bu savaş; bölge halklarına kıyım, zulüm, sömürü, yoksuluk ve sınıf karşılaşmalarının düşmanlığını gündeme getireceği açıktır.

Bu haksız paylaşım savaşın baş kışkırtıcı, yüzlerce bölgesel çatışmanın tertipçisi, son on yılda Grenada ve Panama'yı işgal eden, iki kez Libya'yı bombalayan daha dün Liberya'ya askeri müdahalede bulunan eli kanlı ABD nin ortadoğu halklarının iç sorunlarına müdahalesi sözkonusu olamaz. Sorunun nihayi çözümü; ortadoğu halklarının işçi sınıfının-Sınıf mücadelesini- yükseltmesindedir.

İŞÇİLER, EMEKÇİLER

Halklarımızın ve işçi sınıfımızın, sınıfsal hiç bir çıkarı bulunmayan bu paylaşım savaşında ABD nin Ortadoğu jandarması T.C. Faşist yönetimi tüm fabrikalarda ve işyerlerinde savaş hali yasalarıyla emeğimizi gasp etmeğe, ücretsiz fazla çalıştırma planlamalarına ve her türlü demokratik talepleri yok etmeye hazırlanıyor. Buna bağlı olarak okulların kışla yapılacağı, Eğitim-Öğretimin tatil edileceği yaşlıların kadın ve çocukların her alanda sömürüleceği, insanlık onurunu ayaklar altına alınacağı bir savaşın içine çekilmek isteniyor.

İŞÇİLER EMEKÇİLER

Sonuçta faturasını bizlerin ödüyacağı, bu haksız yağma savaşına ortak olmayacağımızı, emperyalistler ve onların işbirlikçileri adına bir damla kanımızı dökmüyeceğimizi hep bir ağızdan haykırarak;

Tüm üretim alanlarında GREVLERİMİZLE

Tüm alan ve meydanlara MİNGLERİMİZLE

Tüm eğitim kurumlarında Öğrenci BOYKOTLARIMIZLA

Tüm kamu çalışanlarının İŞ YASLATMASIYLA

Tüm analarının evlat acısı yaşamamak için SOKAKLARA ÇIKMASIYLA

Bu haksız savaşa karşı duralım. Tüm haksız savaşları önlemenin; kalıcı ve gerçek barışı sağlamanın tek gerçek yolu sınıf savaşıyla baskı ve sömürü sistemini yıkmaktır.

Savaş bahanesiyle sömürüyü katmerleştiren asıl düşmanın içerde olduğu bilinciyile; ARAP, KÜRT, TÜRK halkları ve işçi sınıfıyla dayanışmamızı yükseltelim.

GENÇ EMEKÇİLER
EMEKCİ ÖĞRETMENLER
EMEKCİ KADINLAR
DÖB (DEVİRİMÇİ ÖĞRENCİLER BİRLİĞİ)

'Savaşa hayır' yazdı
tutuklandı
N.A. için
gösteri

Istanbul
Pendik
hayır
çeyiz
dan tutu
kız öğre
sürüyor. S.
Erdal İnönü D.
mumu protesto ederke.
mabah okul önünde toplanan
(Arkadaş Sa. 17. S. 7'de)

Belediye-İş'in Kamuoyuna Çağrısı: **'Savaşa hayır' yürüyüşü**

Savaş istemiyoruz!

"KADINLAK" İNŞA
"SAVAŞA HAYIR" DİYOR!
EMPERYALİST SAVAŞLARA HAYIR ...
SINIF SAVAŞINI YÜKSELTELİM !

DEMOKRATİK KADIN DERNEĞİ'nden kadınlar,
EMEK KADIN GRUBU,
İNSANCA YAŞAMDA KADIN DERNEĞİ'nden kadınlar,
KADIN BÜLTENİ'nden kadınlar

'Savaşa hayır'

Savaşa Hayır
Telgraf

Istanbul'daki meslek odalarının
temsilcileri, TBMM'ye Türkiye'nin savaşta durmasını

Doktor adaylarının
Savaşa hayır gösterisi
Çapa Tıp Fakültesi'nde gösteri yapan 250
kadar öğrenci, Özal'ın kuklası ile Amerikan
bayrakını yakarak bir gösteri düzenlediler

Savaş karşı sosyalist zincir-
insanlık adına savaşı protesto edenler, gösterileri alan göstericiler, protesto alkışlarında sonra dağılılar.
bu kez kadılar. 'Savaşa hayır' sloganları alan göstericiler, protesto alkışlarında sonra dağılılar.

Soyradır Birlik Partisi Çirkin Komitesi için Beroglu
İzzet Caddesi'nde 'Savaşa karşı, barış için' diye tu-
raşın arızası nedeniyle, Çarşama'da savaşa karşı arızası için savaşa karşı yürüyüşü düzenlediler.

TEK GIDA İŞ ÜYELERİNE VE İŞÇİ SINIFINA.....

Tek gıda iş sendikası 170.000 e varan üyesi 9 merkez şube 120 milyara varan aidat gelirleri ile TÜRK İŞkonfederasyonu içinde en güçlü sendikalardan biridir. Ama bu gücü hiç bir dönem işçi haklarının alınmasında, korumasında ve geliştirmesinde kullanmamış Uzlaşmacı Devletçi Sarı sendikal anlayış kendine rehber edinmiştir.

Bu dönem Sendikaların her kademesinde yaşanan yönetim değişiklikleri bir süre gangster tipi mafya Sendikacılığının bittiğini yerine EMEK'ten yana Sınıfın Çıkarlarını Savunacak tabanın SÖZ ve KARAR sahibi olan bir yönetimin geldiği izlenimi vermesine rağmen 6 ay gibi kısa bir zamanda değişimin yalnızca kişilerinde olduğu Sendikal anlayışına aynen devam ettiği çalışanlara çok net bir şekilde göstermiştir.

Tek Gıda İş Sendikası genel merkezi daha Türk İş genel kurulunda kimden yana bir politika izleyeceğini Genel Başkan ORHAN BALTA'yı Şevket Yılmaz ekibine genel sekreter vererek göstermiştir.

Sınıf ve kitle Sendikacılığı iddialeri ile yönetimlere gelen kadrolar kısa zamandan Sarı Sendikacılığın Dışları arasında öğütülerek sarı sendikacılığa uyum sağlıyorlardı.

1982 Anayasasına Evet oyu kullanılmasını Savunanlar, İLO Sözleşmesine aykırı işçilerin çalıştırılmasına göz yumanlar, anti demokratik 2821-2822 Sayılı Sendikal yasalara karşı mücadele etmekten kaçan, işçilerin dışından tırnağından biriktirdiği paralarla aldığı KAMP tesislerini Kongrelerin kazanılmasında Sermaye olarak kullanarak haraç mezat satmışlardır.

Kendi işçilerine ve Demokrat yöneticilerine karşı Arslan kesilen Tekgıda-İş Yöneticileri, İşverenlerin ve İktidar karşısında en aciz ve savunmasız günlerini yaşıyor-

larken işçilere nasıl bir hizmet sunacağından ipuçlarını veriyorlardı.

İstanbul Bölge ve Genel merkez Kongrelerinde iki ayrı taraf olan DMB ve Sarısendikacılığın değişik tondaki temsilcileri olan bugünkü yöneticiler Genel Kurullarda DMB ve Sendika anlayışı ile aşağı yukarı aynı şeyleri söylemlirine rağmen tercihlerini uzlaşmacı Sendikacılıktan yana koymuşlar pratikte bunu uygulamışlardır. Sınıf ve kitle sendikacılığı ilkelerinden vaz geçerek Salt Kendi koltuk ve çıkarlarını hedefleyen ve bu anlayışla hareket noktası edinen Şb. yönetimleri Genel kurullar sonrasında oluşan yönetimin darbelerini yediklerinde yinelişliklerini anlamış olmaları gerekirdi.

Örgütsüzlüklerinin sonucunda Bölge ve Genel Merkezin karşısında dağınık bir halde her şube bir dönem daha yönetimde nasıl kalacaklarının hesaplarını yapmaya başladılar.

Genel Merkez ilk önce Şube yönetimlerinin profesyonelliklerini vermiyerek icratına başladı. Arkasından Şubelerin Araçlarını toplayarak hangi şube kendilerine bağımlı çalışıyorsa onları mükafatlandırdı. Gerisini cezalandırma yolunu seçti.

Bütün bunlar olurken Sözde Sınıfın Çıkarlarını Savunan Sosyal Demokrat etiketli şube yöneticileri bir dahaki döneme kulanmak üzere Sarı Sendikacılığın taktiklerini öğrenmeye çalışmakta "bana dokunmayan yılan bin yaşasın" edebiyatı yapıyorlardı. Ancak genel merkez bir kez yuları ele geçirmiştir ve bırakmak niyetinde değildir. Bu sefer Şubelerin toplu sözleşme politikalarına müdahale ederek işverenlerini Savunmayan işçilerin taleplerini Savunan şubelere çeşitli biçimlerde baskı uygulamaya başladı. örneğin 1 nolu şubede Şube başkanının profesyonelliğini alarak, işyerlerini şubeler-

den ayırarak etkisiz hale getirmek istediler.

İşçilerin Evrensel olarak birlik dayanışma ve mücadele günü olan 1 MAYIS'ta Türk-İş ve Tekgıda-İş Sendikasının teslimiyetçi politikalarına uymayan 1 MAYIS'ı Devrimci özüne uygun olarak kutlayan işçileri ve 1 nolu şube sekreterini halen işbaşı yaptırmayarak sürüncemede bırakarak bütün ipleri kendi elinde tutmak istiyor.

Tekgıda-İş Genel Başkanı ve Türk-İş Genel Sekreteri ORHAN BALTA basına yaptığı açıklamada; ülkemizin savaşa girmesi halinde sendikaların görevi Devletin çıkarlarını temel almaktır. "diyerek Sermayenin sözcüsü olduğunu bir kez daha kanıtlamıştır.

Oysaki sendikaların görevi her şart ve koşulda varlık nedeni olan işçilerin çıkarını temel almaktır. Bir diğer görevide baskıya ve sömürüye karşı çıkmaktır.

Biz biliyoruzki, bütün Emperyalist savaşlar haksızdır ve sömürüyü arttırma amacı taşır. Böylesi bir savaş tüm işçi emekçilere açlık, işsizlik, yaygın hastalıklar, fuhuş ve baskı getirecektir. Daha bugünden grevler, gösteriler ertelenmeye başlanmış, zamlar arka arkaya gelmeye başlamıştır. Ancak SAVAŞ'tan elbettteki büyük vurgunlar vuranlarda olacaktır. ABD Ekonomisinin %60 ı silah tekellerinden elde ettikleri gelirlere dayanıyor.

Bu nedenle bizler Arap, Kürt-Türk ve diğer uluslardan işçiler, Emekçiler olarak Emperyalistlerin çıkarları için birbirimizi boğazlamıyacağız. Haksız Savaşlara HAYIR diyoruz! İrademiz dışında gelişecek bir savaşta işçi ve Emekçi yığınlar kendi Demokrasi ve Özgürlüğünü kazanmanın savaşını, Tekelci Kapitalizme karşı vereceklerdir...

Tekgıda-İş yöneticilerinin işçilerden çok işverenlerin çıkarlarını kolladığını ve işverenlerle ne ka-

kolladığını ve işverenlerle ne kadar içli dışlı olduklarını göstermektedir. Bu olayın en son örneklerini Maret ve Kent Şekerleme İşyerlerinde çok açık bir şekilde görülen işçi tensikatlarında da kanıtladılar.

Sendikanın tüzüğünü yönetmeliğini ve Seçim yasalarını çiğneyen ve bu usulsüzlükleri mahkeme kararı ile belgelenen 4 nolu şube yöneticilerine hiç bir disiplin cezası verilmeyen Genel kuruldan bu yana kendi politikalarına bağımlı hale getiremediği tabanın desteğini almış işçilerle bütünleşmiş Tekirdağ Şubesini, binbir hile ve oyunla olağanüstü genel kurula götürerek dışlamayı deniyor, ama bu seferde işçilerden bir tokat yiyerek hak ettikleri dersi alıyordu.

Sarı sendikal anlayışın temsilcileri işçilerin hakları için mücadele etmesede işçilerin gerçek temsilcilerini görevden uzaklaştırabilmek için mücadeleyi bırakmıyor. Toplu-İş sözleşmesi sonrası Tekirdağın yerel gazetesi olan Doğuş'ta çıkan ve tamamen gerçekleri yansıtan bir yazıdan dolayı aradığı fırsatı bularak şube başkanı TURAN UÇKUN'u disiplin kuruluna sevk ederek anti demokratik bir şekilde ana tüzüğünde ihlal ederek 2/3 oy çoğunluğu ile Sendikadan ihraç ediliyor! Hemen akabinde disiplin kurulunu toplayarak kararın yanlışlarla dolu olduğunu ve tüzüğe aykırı olduğunu anlayınca kesin ihracı olağan Genel Kurula kadar görevden uzaklaştırma olarak 2/3 oy çoğunluğu oybirliğine dönüştürerek tepkiyi en aza indirmeyi hedefliyor.

İstanbul Bölge Merkez ve Bağlı Şubeler Sizlere Soruyoruz bu antidemokratik kararın onaylarken kime karşı sorumlusunuz? Sekiz aydır toplu-İş sözleşmesi ile elde ettiği hakları alamayan aç ve mağdur durumdaki işçilerimiz? Yoksa mağdur edilmesine

göz yuman genel merkez ve işverenlere mi? Bu antidemokratik kararı uygularken sıranın bir gün sizde geleceğini düşündünüz mü?

İşçi sınıfı kendine yapılan ihaneti hiçbir zaman unutmadı ve unutmayacaktır. Daha dün Tez-Kop-İş sendikasında yaşananlar Tekgıda-İş Sendikasına örnek olmalıdır. Kaybedenin işçi sınıfının temsilcileri değil Kenan Gürbüz gibi asalaklar ve işçi sınıfı düşmanları olmuştur.

Tekgıda-İş Sendikasında da kaybedenler Sınıf ve Kitle Sendikacılığı savunan işçiler değil işçi sınıfına ihanet eden Sarı Sendika ağaları olacaktır.

TEKGIDA-İŞ ÜYESİ İŞÇİLER... ARKADAŞLAR Bugün tekgıda-İş Sendikası içinde yaklaşık 4 yıldır sendikal anlayışından ödün vermeden mücadele eden Sarı Sendikal anlayışa karşı alternatif olarak doğan DEMOKRATİK MUHALEFET BİRLİĞİ (DMB) olarak sizlere sesleniyoruz.

Bugün geldiğimiz noktada iki yol var. Bir tarafta kendine Sarı uzlaşmacı Sendikal anlayışı rehber edinmiş emeğe ihanet eden Sarı Sendika ağalarının işbirlikçi anlayışı, öbür tarafta; Sınıf ve kitle sendikacılığını savunan Sendikal Demokrasiyi temel alan tabanın söz ve karar sahibi olma ilkesini her koşulda hayata geçirmeye çalışan işçilerin güncel taleplerinden yola çıkarak yönetim ve denetimde işçileri temel alacak işçi sınıfının Demokrasi ve Özgürlük mücadelesini ödün vermeden sürdüren DEMOKRATİK MUHALEFET BİRLİĞİDİR.

Tekgıda-İş üyesi işçiler DMB içerisinde birleşelim....

Mücadelemizi Yükseltelim....
KAHROLSUN SARI SENDİKACILIK

YAŞASIN SINIF VE KİTLE SENDİKACILIĞI...!

**Tek Gıda-İş
Demokratik Muhalefet Birliği**

TEK GIDA -İŞ SENDİKASI TEKİRDAĞ ŞUBE BAŞKANI GÖREVİNDEN ALINDI... SENDİKADAN İHRAÇ EDİLDİ!...

Tek Gıda-İş Sendikasında geçen dönem yaşanan kongrelerde şubelerin büyük oranda değişmesiyle paniğe kapılan faşist bölge yönetimi liste bile çıkaramıyarak tam bir teslimiyet örneği gösterdi. Gangaster ve mafya tipi sendika yönetiminin hızla tecrit ve tasfiyesi Tekgıda-İş üyesi işçilerde sevinç ve umut yaratmıştı.

Ekim 1989 Bölge Kongresinde Sendikaların yönetimlerinin değişmesinin önemli olduğunu ama daha önemlisinin sendikal anlayışın değişmesi olması gerçeğini savunan Demokratik Muhalefet Birliği sınıf ve kitle sendikacılığı anlayış ve ilkelerini hayata geçirmek için bugünkü sosyal demokrat yönetimle ayrımını ortaya koymaya çalışmış ve sendikal demokrasiye sahip çıkma yaşatma ve geliştirme anlayışını programıyla daha önce de kamu oyuna açıklamıştı.

Sosyal Demokrat uzlaşmacı anlayış Ekim 1989 daki Bölge Kongresinde sınıf ve kitle sendikacılığı ilkelerini ortaya koyan arkadaşlarımızdan farklı şeyler söylemiş kendilerinin anlayışının sınıf ve kitle sendikacılığı olduğunu barbar bağırarak anlatmışlardı. Ancak 6 ay sonra kürsülerde savunulan sendikal anlayışta ne kadar samimi oldukları ortaya çıkmıştı. İleri-Devrimci işçilerin savunduğu sınıf ve kitle sendikacılığını sadece

işçilerin savunduğu sınıf ve kitle sendikacılığını sadece kitleleri uyutmakta propaganda aracı olarak kullananların gerçek yüzleri kısa zamanda ortaya çıkmıştır.

"İşçilerin sendikanın en küçük biriminden en üst kuruluna kadar söz söyleme ve karar verme; yönetimde ve denetimde söz ve karar tabanıdır." ilkesi DMB programından alındı. ilkesi bölge yönetimince ve genel merkezce pratikte ortadan kaldırılıp işçilerin temsilcilerini kendilerinin belirleme hakları ortadan kaldırılmış atama yöntemlerle temsilciler belirlenmiştir. Kimi şubelerde tabanın zorlamasıyla yapılan seçimlerde ilerici devrimci işçilerin seçilmesine tahammül edilmemiş şubeler bölge ve genel merkezde tam bir anlayış içinde tabanın iradesi hiçe sayılarak görevden alınmıştır.

Yine işçilerin en temel hakkı olan toplu-İş sözleşmesinde sözleşmenin her aşamasında işçilerin bilgilendirilmesi ve sözleşmenin işçilerin onayına sunma, işçilerin onayını alma anlayışı ortadan kaldırılmış, işçiler kendi eylem ve yöntemleriyle sözleşmede etkili olabilmişlerdir.

Bölge ve Genel Merkez Yönetimi, kısa zaman önce yapmış olduğu Toplu- İş sözleşmelerinde işçilerin iradesine rağmen işverenle işbirliği içinde işçiler satılarak toplu-İş sözleşmesinin imzalanmasından kısa süre sonra toplu işten çıkarmalar başlanmıştır. Sarı sendikacılığın temsilcileri işçilerin kitlesel bir biçimde işten çıkartılmalarına seyirci kalmışlardır. Örneğin, Kent, Maret ve Konektaş işyerlerinden yüzlerce işçi çıkarılmıştır.

Bölge ve Genel Merkez yönetimi; özellikle demokratik muhalefet birliğiyle birlikte hareket eden işçileri işverenler ihbar ederek işten çıkartılmıştır. Örneğin Tekgıda-İş 4 nolu şubeye bağlı Kent işyerinde çalışan ve DMB nin sekreter adayı olan arkadaş da işten çıkarılmıştır. Bütün bunlar tesadüf

değildir. Ve öyle olmadığında kısa sürede ortaya çıkmış, bölge kendilerinden yana olmayan şube yönetimlerini ve tek tek yönetimlerde yer almış devrimci işçileri tasviye etmek için olağanüstü kongreleri bizzat kendisi tezgahlayarak devrimci işçilere ve DMB ye tam bir saldırı başlatarak savaş açmıştır.

Tekirdağ Şubesi;

Ekim 1989 daki Bölge Kongresinde DMB nin saflarında bugünkü bölge yönetimine tavır koyunca oda olağanüstü kongre tezgahıyla karşılaşmıştı. Olağanüstü Kongreyi ezici bir şekilde kazanan şube yönetimi Bölge yöneticilerinin öbür yanağında bir tokat patlatmıştı. Bu yenilgiyi içine sığdıramayan bölge yönetimi öyle oyunlar içine girdi ki Tekirdağ Şube Yönetiminin işçilerden yana tavrını bildiğinden Toplu-İş sözleşmesinin başlama tarihi olarak şube olağanüstü kongre tarihini seçmişti. Amaç şube yönetimi kongreyle uğraşsın Toplu-İş Sözleşmesinde sorun yaratmasını istiyordu ve öyle oldu. Şube yönetimi toplu iş sözleşmesine sokulmazken bölgenin desteklediği şube yönetimine muhalefet eden, ırkçı, şöven başkan adayı sözleşmeye sokuluyordu.

Kırklarelinde bulunan Konektaş işyerinde sakal burakmadan servislere binmemeye, mesaiye kalmamaya kadar değişik eylemlere başvuran işçiler sonunda bölgeyi basarak kendilerinin satılmak istemediğini gerekirse greve gideceklerini bölgeye sert bir şekilde bildirmişlerdi. Satılmaktan kısmen de olsa kurtulan işçiler uzun süre Toplu-İş sözleşmeleri işveren tarafından uygulanmamış sonunda da öncül işçiler işten atılmaktan kurtulamamıştır.

Bütün bunlar yaşanırken şube başkanı TURAN UÇKUN bölgeye ve Genel Merkeze defalarca yazışmalar ve bizzat görüşmeler yoluyla işverenlerin toplu iş sözleşmesini uygulamadığını işçilerin birikmiş paralarını ödeme-

diğini ve işçileri işten çıkardığı bildirip kendilerinden yardım istemelerine rağmen yazılı olarak da verilen cevap başının çaresine bak olmuş bunun üzerine şube yönetimi başının çaresine bakarak sorunu işverenle çözmeye çalışmış, ancak işveren kendisinin görevden alınacağına bildirerek uzlaşmaz bir tutum takınmıştır.

Şube yönetimi bu durum karşısında işçileride kamuoyunu bilgilendirmek için Tekirdağ'ın Yerel Gazetesinde TEKGIDA-İŞ Bölge ve Genel Merkezin işverenle işbirliği içinde işçileri sattığını açıklayarak sendika yöneticilerinin mayasının ortaya koymuştur.

Bölge ve Genel Merkezde aradığı fırsatı bulmuş ve TURAN UÇKUN'u görevden alarak sendikadan ihraç etmiştir. Şube yönetimi bu uygulamayı protesto etmiş ve dava açmıştır. İşçilerden % 100 katılımı imza kampanyası açılmış DMB bu eylemlere katılarak Genel Merkeze yüzlerce protesto telgrafı çekmiş bir bildiri çıkararak Bölge ve Genel Merkezin gerçek yüzünü ortaya koymuştur.

Bir kez daha yaşayarak gördük ki sendikaların yönetimlerinin değişmesi her şeyi belirlemiyor. Esas olan sendikal anlayışın değiştirilmesidir.

Sarı Sendikacılık anlayışına alternatif olarak doğan demokratik muhalefet birliğinin sendikal anlayışını doğru buluyor ve destekliyoruz. Ve bütün işçi arkadaşlarımızı DMB'yi desteklemeye çağırıyoruz.

YAŞASIN SINIF VE KİTLE SENDİKACILIĞI

KAHROLSUN SARI SENDİKACILAK

**TEKGIDA-İŞ ÜYESİ-
DMB Taraftarı bir gurup işçi**

TEKSTİL İŞÇİLERİNE

ARKADAŞLAR

Kurulduğundan bu güne dek, sendikamız olan TEKSİF haklarımızı biz işçilerin çıkarından çok, işverenlerin çıkarları doğrultusundan ele almış. Toplu iş sözleşmelerini de yine biz işçilerin değil, işverenlerin yararına sonuçlandırmıştır. Bu gidişata dur demenin zamanı geldide geçiyor bile.

İŞÇİ ARKADAŞ

Şöyle bir düşünelim, yaşadığımız hayatta ne diyorsak ne giyiyorsak, neleri kullanıyorsak bunların tümünü biz işçiler yapıyoruz. Bu değerlerimize sahip çıkalım.

Bu güne kadar gördük ki sendikamız TEKSİF bizlerin böylesine değerlerimize sahip çıkamamızın önünde engel oldu. Bizlere doğru bilgiler vermediler. KORKTULAR BİZLERDEN korkuyorlar da Çünkü bizler bir kere yarattığımız değerlerimizin farkına varırsak onları koruyup geliştirmeyi düşündüğümüz an başta sendikacılarımız olmak üzere bizleri bir kere daha kandırmıyacaklar, yalanlarıyla o koltuklarında rahat oturamayacaklar. Bizlerin bu sessiz kalışlarından Efendice yaşayabiliyorlar. O yaşamlarını rahat sürdürmeyecekler.

İŞÇİ ARKADAŞ

Sadece Teksif Sendikamıza üye olan biz işçilerin sayısı 200.000 civarındadır. Buna birde geçindirmekle yükümlü olduğumuz aileleri-

mizi de eklersek bu rakam en az MİLYONU buluyor. Bizler birliğimizi oluşturursak neler yapamayız. Her şey yaparız, yeterki birlik olalım.

Canımızdan çok sevdiğimiz çocuklarımıza istediklerini almıyorsak,

Fabrikalardan ürettiklerimizden faydalanamıyorsak,

İstedığımız bir şeyi yiyemiyorsak giyemiyorsak,

Her insanın en doğal hakkı olan tabiatın güzelliklerinden yararlanamıyorsak, gezemiyorsak, eğlenemiyorsak, hasta olduğumuzda istenildiği gibi doktor kontrolünden geçemiyorsak, doğru bir muayene olamıyorsak, Her an ölümle pençeleşiyor ve geleceğimizden emin olamıyorsak Dahası insan gibi yaşayamıyorsak, BİZLERİN VARLIK NEDENİ NEYE YARAR. NİÇİN VARIZ? NİÇİN ÇALIŞIYORUZ?

Bu soruları her işçi arkadaşımız kendine sorsun ve önce kendi cevap arasın, sonra bu soruları her işçi arkadaşımız yanındaki işçi arkadaşına sorarak birlikte tartışıp çözüm yolları arasınlar.

Şuna hepimizin çok iyi inanması lazım. Her şeyin en iyisini üreten, yaratan yapan biz işçiler, yine kurtuluşumuz yolundaki en doğru ve gerçekçi çözüm yolunu da biz buluruz. Yeterki birlik olalım.

İŞÇİ ARKADAŞ

Bizleri ezen sömüren Hükümeti ile, İşvereni ile, Sarı sendika ağaları ile bir el, bir ağız olup bizleri nasıl kandıracaklarını, nasıl baskı uygula-

yacaklarını hep birlikte düşünüp yapıyorlar. Bunun en açık kanıtı işyerlerimizde ki uygulanmakta olan baskılar, aralıksız devam eden zam zulüm, işten atılmalar enflasyon ve faşist uygulamalardır. Bütün bu sömürü baskı, talan sistemlerine verilecek tek cevap birliğimizi oluşturmak sorunlarımız karşısında birlikte hareket etmektir. Bunun için tüm çalışanlarımızı birlik olmaya birlikte mücadeleye çağırıyoruz.

Yukarıda anlatmaya çalıştığımız sorunlarımızı öcümüzü azda olsa hafifletmek için toplu iş sözleşmesindeki taleplerimizi sıralıyor bu isteklerimizin yer almadığı bir toplu iş sözleşmesini meşru olarak tanımadığımızı ilan ediyoruz.

İŞÇİ ARKADAŞLAR

Bu talepler listemizi başta TEKSİF genel merkezi olmak üzere bütün şube ve işyeri temsilcilerine ulaştıracağız. Bu isteklerimizi her işçi arkadaşımızın okuyup kendi işyerlerindeki işçi arkadaşlarıyla hayata geçirmek için uğraşmalıdır.

BİR ELİN NESİ VAR-İKİ ELİN SESİ VAR. BİRLİKTEN KUVVET DOĞAR. Halk deyiminde olduğu gibi birliğimizi oluşturalım. Birlikte mücadele edelim.

YAŞASIN İŞÇİLERİN BİRLİĞİ VE MÜCADELESİ

TEKSTİL MUHALEFETİ

İŞTEN ATILMALARA KARŞI ÖRGÜTLÜ GÜCÜMÜZÜ YARATALIM

Yaşadığımız şu son yıllarda Türkiye'de işten atılmalar en son safhaya ulaşmış durumda...

Gün geçmiyorki, gazete sayfaları işçi çıkarma haberleriyle dolmasın, güngeçmiyorki, fabrika kapıları yaşamlarının en verimli yıllarını çalıştıkları fabrikalarda geçiren, ama günün birinde kapiya konulacağını aklının ucundan bile geçirmeyen, işçilerin gözyaşlarıyla dolup taşmasın. Yine gün geçmiyorki atılan işçilerin iş bulamamalarından dolayı aile düzenleri yıkılmasın, akıl hastası olmasın, kendi canına kıymasın veda işin acı fakat gerçek yönü vücudunu satmaya kalkmasın.

Bütün bunlar...

- İşten atılmaların, işsiz kalmanın bir sonucu değildir?

- Çürüyen ve can çekişen kapitalizm, yaşamını uzatabilmek için bu VEBA mikrobunu tüm toplum kesimlerinde bulaştırmak, biz işçi ve emekçilerde kendi çürümüşlüğüne ortak etmek için değil midir?

- Yine bütün bunlar milyonlarına milyarlar katan özelde işverenlerin genelde devletin, doymak bilmeyen kör hırslarının sonuçları değil midir?

İŞÇİLER EMEKÇİLER....

- Kendi yaptıkları yasalarla bile, toplu işten çıkarmalar yasaklanırken, bu yasakları hiçe sayıpta birgünde YÜZLERCE işçiyi kapiya koyan, bizleri açlığa ve ölüme iten İŞVEREN +DEVLET politikasına karşı koyabilmek için,

- İşten atılmalara ses çıkarmayan devlet destekli TÜRK-İŞ zihniyetine karşı gelmek için,

- İşçi çıkarmalarına karşımızda yasalar var deyip, işçileri kendi yaşam mücadelelerinden uzaklaştıran reformist sendikalara karşı gelmek için,

- İşçi çıkarmada kendi yasalarına uymayan burjuvaziye karşı İŞÇİLER EMEKÇİLER yasaları aşan bir mücadele ile işten atılmaların önüne geçelim. Toplu başkaldırıyı, fabrika işgallerini, sokak gösterileri ile birlikte örgütleyerek yaşama geçirelim Son aylardaki işten atılanların sayıları korkunç boyut-

lara ulaştı.

- MART, NİSAN, MAYIS, HAZİRAN aylarındaki sendikalı işçilerin işten atılma rakamı 12465 kişidir.

- Temmuz, Ağustos, Eylül aylarında da 18987 işçi işten atılmıştır.

- Buna Ekim ayındaki işçi atılmaları ve sendikasız işçi çıkarılmalarının da eklersek son sekiz ayda 40.000 e yakın işçi işten atıldı. Bu rakama ailelerinin de eklersek 200.000 insanımız açlığa, yoksulluğa ve hatta ölüme terk edilmiş demektir. Bu aynı zamanda bir devlet politikasıdır.

İŞÇİLER EMEKÇİLER

Kapitalizm devam ettiği sürece aynı işsizliklerle, açlıklarla, acılarla her an karşı karşıya olacağız. Bu gidişata dur diyerek ve sorunlarımızı çözecek yine biz olacağız. Bunun için;

- İşyerlerimizde işten atılmaları önlemenin tek yolu, işyeri komitelerinde örgütlenmek, birliğimizi oluşturup güçlendirmektir.

- Sendikalardaki SARI GANGASTER sendikacılara karşı koyacak muhalefet çalışmalarını yaratmak ve sendika muhalefetleri çatısı altına birliğimiz pekiştirmek gerekiyor.

- İşkolarındaki önder işçiler yan yana gelerek işten çıkarılmalara karşı paneller - geceler hazırlamalıdır.

- İşten çıkarmalara karşı fabrikalarda şarhterleri kapatarak işi durdurmalıyız.

- Bütün bunlardan sonra işçi çıkarılmalarına dur diyebilmenin yolu, fabrika işgallerini, sokak gösterilerini, kısacası toplumsal başkaldırıları örgütlemektir.

İşten atılmalara karşı olmak bütün işçilerin görevidir. Görev:

Toplumsal muhalefeti geliştirerek ve örgütlülüğümüzü pekiştirmekle birlikte bütün sınıfsal baskı ve terörün yok edilmiş olacağı nihai kurtuluşumuza doğru, kararlı bir biçimde yürümektir.

YAŞASIN ÖRGÜTLÜ MÜCADELEMİZ

Yaşasın İşçilerin mücadele birliği
TEKSTİL MUHALEFETİNDEN
BİR GRUP İŞÇİ

K.ÇEKMECE BELEDİYE İŞVERENİ NE YAPMAK İSTİYOR!

SHP ve onun gibi burjuva partilerinin sözcüleri 26 Mart yerel seçimlerinde halkın sempatisini toplamak için "önce insan" sloganıyla emellerine ulaşip yönetime geldiler. Halkın içinde bir fiil gezerek yapmak istedikleri, zalışmaları anlatarak, yalanlarıyla emekten ve halktan yana bir parti imajını verdiler. Ama koltuklarına oturmaları ile bunu hemen unutup, çağdaş belediyeçilik anlayışını da bir kenara bırakıp "matya belediyeçilik" (aslında kendilerine yakışan) anlayışını ortaya koydular. Etraflarındaki hayali müteahhitlerle parsayı kendi ceplerine indirip, işçilerin emeğindedir göz dikip bu paraları da kendi yandaşlarına peşkeş çekmeye çalışıyorlar. Mart 1990 toplu sözleşmelerinden sonra yapılan toplu-ış sözleşmesinden kendilerine de pay çıkarmaktan geri kalmadılar. Boyalı burjuva basınının katkıları ile kamuoyuna milyonlar çöpçüler imajı yaratılarak, halkın içinde belediye işçileri hedef alınarak hak etmedikleri ücreti alıyormuş dedikodusu yaygınlaştırıldı. Ve sayın yöneticiler burada da yazımızın başında bahsettiğimiz gibi işte biz emekten yana bir yönetim anlayışı ile kendilerini meşurlaştırdılar. Ama bugünkü süreçte evdeki hesap çarşıya uymaz mantığı ile verilen haklar ve ücretler aksamaya ve ödenmemeye başladı. Sistemin 12 Eylül'den sonra işçi sınıfının örgütlülüğünü ve birlikteliğini bölebilmek için çıkardığı sözleşmeli işçi statüsü kanununu hayata geçirdiler. Bizim emekten yana olan yöneticilerimiz bunu uygulamakta hiçde geri kalmayıp "demoklesin kılıcı" gibi yapılan işçi eylemlerinde yani, sözleşmeli işçilerin önüne çıkardı. Ve bugün emekten yana olduğunu söyleyen yöneticiler yapılan toplu-ış sözleşmesini ayaklar altına alıp çiğnemekten hiç çekinmeyip yaptıkları protokollerinin hiçbir işe yaramadığını görünce artık namus kavramları yaparak kendilerine zaman kazanmaya çalışıyorlar. Ki onlarda böyle bir onur varsa!

Şu an bizler 25.10.1990 tarihinden itibaren işyeri komiteleri temsilcileri, sendika ve işçi arkadaşlarla aldığımız para kuyruğu eylemini hayata geçirmiş durumdayız. İşverenden alacağımız aylığımız geriye dönük toplu paramız ikramiyemiz, vergi iademiz, elbise paramız ve tahsil yardımı olan ekonomik haklarımızı almadan eylemi bırakmayacağımızı ilke olarak benimsemiş ve bunda kararlı olduğumuzu duyuruyoruz.

YAŞASIN İŞÇİ SINIFININ MÜCADELE BİRLİĞİ

K.Çekmece Belediyesi'nden
Bir Grup İşçi

İ.E.T.T.' DE UTANÇLA ANILAN BİR DÖNEM KAPANMAKTADIR... İ.E.T.T.' DE İŞÇİLER ŞUBEYİ GERÇEK BİR İŞÇİ SUBESİ YAPIYOR.

Ülkemizde milyonlarca işçi aç, yoksul, gelecek korkusu içinde, can güvenliği-İşgüvenliği olmadan yaşıyor ve İ.E.T.T işçisinde bu tablonun dışında değil.

Yıllardır İ.E.T.T. de sorunlar çözülmediğinden dolayı önemli boyutlara gelmiştir. Bu gün mücadele kelimesi tüm işçilerin dilinde ve bilincindedir. Çünkü kendinden başka mücadele edebilecek bir yapı ortada yoktur. Dürüst tabanın mücadele etmesi dışında bir kurum yoktur.

İ.E.T.T İŞÇİSİ OLAĞANÜSTÜ KONGREYE GİTTİ. ÇÜNKÜ:

Toplu sözleşmenin bütün maddelerini harfiyen uygulayacağını söyleyerek sanki tam tersini söylemişcesine hemen hemen bir çok maddeyi işletmeyen ve bunun için çaba sarfetmeyen bütün garajları gezip yerinde sorunları çözeceğini iddia eden ancak hala garajlarda kendisinin yüzünü bile göremeyen onlarca işçinin bulunduğu,

Temsilcileri seçimle göreve getireceğini söyleyip, işçiden korktukları için seçim yapmaya bile cesaret edemiyerek tüm temsilcileri atamayla belirleyen

İşyerlerindeki sorunlarla uğraşması gereken temsilcileri(Bazı)kendi fedaisi gibi kullanarak koltuğunu korumaya çalışan HASAN ALİ değildir?

Ve buna benzer yüzlerce

konuyu söz veripte yapmayan Hasan ALİ değildir? Bu sorunlara sahip çıkılmaması sonucu Anadolu 1 garajında da bir arkadaşımız ölüme gönderilmedi mi? Ve bu koşullar devam ettiği sürece bu cinayetlerin durmuyacağı bir gerçek değildir? İşte bu sorunlardan kurtuluş için OLAĞANÜSTÜ KONGRE

Bu kongre, yalana, dolana, bölüp parçalamaya son verecek tir.

Grup terfi ve posta başı vardiya amiri, imtehanlarında kendi düşüncesindeki insanların kazanmayacağını anlayınca yüzlerce işçiyi işverenle başbaşa bırakıp imtehan salonlarını terkeden şubemi, toplu sözleşme görüşmelerinde işçinin hakkını savunacak?

İmtehanlara sahip çıkmayan, kaçanlar, toplu sözleşmeye nasıl sahip çıkacak?

İ.E.T.T. İşçilerini yönetmek başarılı hizmet vermek lafla, yalan ve dolanla olmaz. Yürek ister, bilek ister, inanç ve özveri ister. Tutarsız, beceriksiz, sarı sendikacılar bizi yönetmez.

ÇIKARLARI BOZULANLARIN PROVAKASYONLARINA KANMAYALIM...

YENİ SÖZLEŞMEMİZİ "İŞÇİ SUBESİ" İLE YAPMAK İÇİN OLAĞANÜSTÜ KONGREYE SAHİP ÇIKALIM VE MÜCADELE EDELİM...

Çıkarları bozulan, gitmek-

te olan insanlar çilgin bir şekilde sağa sola saldıracaklardır. Her zaman yaptıklarını daha da arttırarak işçileri bölüp parçalamaya, yalan ve karalamalar üretmeye, baskı yapmaya çalışacaklardır. Ama İ.E.T.T. işçisi bu oyuna gelmeyecek kadar akıllı, zorbalara boyun eğmeyecek kadar yüreklidir. Şimdiden hatırlatmakta fayda görüyoruz. Mutlaka bu çirkin yolu izleyeceklerdir. Hatta bu güne kadar kilini bile kıpırdatmadıkları sorunlara sahip çıkmaya çalışıyormuş görüneceklerdir. Belkide biz işçiler için çok önemli olan toplu sözleşmeyi kendi çıkarları için kullanmaya çalışacaklardır. Ama İ.E.T.T işçisi bu oyuna gelmeyecektir.

İ.E.T.T. nin MÜCADELE BİRLİĞİNİ bozmaya kimsenin gücü yetmeyecektir. İ.E.T.T. İİ İŞÇİ ARKADAŞ :

OLAĞANÜSTÜ KONGREYE DÖRT ELLE SARILALIM...

ŞUBEYİ GERÇEK BİR İŞÇİ SUBESİ YAPALIM...

TOPLU SÖZLEŞMEMİZE, HAKLARIMIZI KORUYACAK, OLUMSUZ ÇALIŞMA VE YAŞAM KOŞULLARIMIZI DEĞİŞTİRECEK GERÇEK BİR İŞÇİ ŞUBESİ İLE GİRELİM...

Tüm bunlar için birleşelim ve mücadele edelim.

Yeni Şube yönetimi

İDAMLAR BİZİ YILDIRM

12 Eylül faşizmi, kan dökmeye idamlarla başlamıştı. Aradan on yıl gibi bir süre geçtikten sonra 12 Eylül'ün mirası ve devamı olan ANAP iktidarı darağaçlarını kurmanın hazırlığında olduğunu belli etti. Mevcut siyasi iktidarın sözcüleri kesin bir dille "hükümetin idam cezalarının onaylanmasını kararlaştırdığını, meclisinde bunu onaylayacağını" açıkladı. İçişleri Bakanı İsharetin Özal'dan geldiğini itiraf etti. Emri veren Özal'dı ve emir yerine getirilecekti.

Bunun üzerine bütün burjuva-liberal çevreler, siyasi partiler, işverenler v.s. açıklama üstüne açıklama yapmaya başladılar. Kendilerince sorun şuydu: "Hangi teröristler asılmalıydı?". "Devlet büyük-lüğünü göstermemelimiydi?". "Kısasa kısas yöntemini uygulamak bir hukuk devletine yakışır mıydı?" v.b. sorularla göstermelik olarak birazda M. Keçeciler eleştiriliyordu. Çünkü kendilerine göre ülkede demokrasi vardı. Kuvvetler ayrımı, yar-gının bağımsızlığı, meclisin kesin egemenliği, yürütmenin ise meclise karşı sorumluluğu vardı. İçişleri Bakanıyla Devlet Bakanı tüm bunların birer palavradan ibaret olduğunu bir anda ortaya serdiler. Cumhurbaşkanı hükümete işaret vermiş; hükümet meclisin görevini üstlenmiş, meclise ise onaylamak işi kalmıştı. Peki Özal'a işareti kim vermişti? Elbetteki siyasi iktidarı elinde bulunduran tekeli sermaye...

Burjuva dünyasının bütün bu gürültü-şamatası arasında bir gerçek kendiliğinden; zimmen yada açıkca kabul edildi: Faşist iktidar 12 Eylül yargılamaları sonucu idam cezasına çarptırılmış devrimcilere rehine gözüyle bakıyor; dolayısıyla Türkiye'de bir "idamlar" sorunu değil "rehineler" sorunu vardır.

Faşist iktidarların ellerine geçirdikleri devrimci tutsaklara "rehine" gözüyle baktığı aslında bundan altı yıl önce bir kez daha ve tartışmasız biçimde ortaya çıkmıştı. PKK eylemlerinin ilk ortaya çıkışıyla birlikte burjuvazi elindeki iki rehineyi, İLYAS HAS ve HIDİR ASLAN'ı kendi hukuk kurallarını bile çiğneyerek idam etti. İLYAS HAS ile HIDİR ASLAN'ın PKK'nın eylemlerine bir misilleme olsun diye idam sehpasında katedildiği biliniyor.

Tekelci iktidarı "rehineler" sorununu gündeme getirmeye zorlayan koşullar nedir? Gerçek kendilerinin iddia ettiği gibi Bahriye ÜÇOK'un öldürülmesi mi? Oysa herkes biliyor ki ÜÇOK kendileri tarafından beslenen ve denetlenen dinci akımlar veya kendi gizli teşkilatları tarafından öldürüldü. Turan DURSUN ve Muammer

AKSOY'da öyle...Çetin EMEÇ'de aynı senaryonun değişik bir parçasıydı... Demek ki bunlar bahane.

Savaşan iki taraftan birisi karşısındakini savaşan caydırmak için eline geçirdiği tutsakları öldürme tehditleri savunuyor ve bunun hazırlıklarını yapıyorsa o taraf zayıf ve çaresizlik içinde demektir. Burjuvazinin "rehineler" sorununu gündeme getirmesinin tek nedeni budur. Gerçekten burjuvazi "eskisi gibi yönetmekte" zorluk çekiyor, acz içine düşüyor, çaresizlik içinde çirpiniyor. Tutsakların idam edilme sorununun gündeme getirildiği bütün dönemlerin ortak özellikleri bu çizgilerdir.

BİR KEZ DAHA "ESKİSİ GIBI YÖNETEMİYORLAR"

Türkiye ve T. Kürdistan'ı sınıf çelişkilerinin derinleştiği, sınıflar arasındaki gerilimin şiddetlendiği bir ortama girmiş durumda. Ekonomik çıkmaz, siyasi çıkmazı beraberinde getiriyor. On yıldır sürdürülen arayış bir çözüme ulaştırılabilmemiş değil. Çözüm olarak düşünülen 12 Eylül faşizmi, Türkiye tekeli kapitalizminin sorunlarını katlamaktan başka bir sonuca yolaçmadı. 12 Eylül faşizmi ortamında gerçekleştirilen yoğun sömürü de ekonomik sistemin sorunlarını çözmeye yetmedi.

12 Eylül, rahat bir sömürü ortamı yaratmak için toplumsal muhalefetin kanla bastırıldığı bir alternatif olarak görüldü; uygulandı. Grev, boykot, direniş gibi hak arama eylemleri ile en sıradan demokratik örgütlenme biçimleri yasaklandı. 12 Eylül faşizmi öncesinde tekeli burjuvazi artık eskisi gibi yönetemiyordu. Ve yönetmek için yeni yöntemlere başvurmak zorundaydı. 12 Eylül faşizmi hukuku, mantığı, yöntemleri, anlayışı v.b. açılardan "yeni" bir yöntemdi.

Şimdi anılarını yazmakla meşgul Evren ve ekibi tekeli sermayenin kanlı terörist diktatörlüğünü kurdular. Döneme özgü bir hukuk sistemi oluşturdu ve "adalet" mekanizmasını bu sisteme göre işlettiler. Bu yönüyle 12 Eylül burjuva hukukuna göre bile "hukuk dışı"ydı. Bir emekli yargıtay başkanı'nın 12 Eylül faşizmiyle ilgili bu değerlendirmesi gerçeği çok çarpıcı biçimde açığa vuruyordu. Burjuva yargı sisteminin başındaki bir görevlinin bile 12 Eylül'ü "hukuk dışı" ilan etmesi Evren ve ekibinin ne kadar aşağılık yöntemlere başvurduklarını göstermesi bakımından ilginçti.

12 Eylül faşizminde yapılanlar sıradan olaylara dönüştü. İşkence altında alınan ifadeler mahkemelerde yeterli kanıtlar olarak

değerlendirildi. Savcılar, birer polis şefi gibi çalıştı. İşkencede alınan ifadeleri reddetmeye kalkışanlar tekrar işkence altına alınmakla tehdit edildiler. Yargı süreci tam bir komediye dönüşmüştü.

Beş general, tekeli düzeni korumak için topluma gözdağı vermek zorundaydılar. Bunun için ilk iş olarak idam sehpa kurdular. Düzmece yargılamalar sonucu "mahkum" ettikleri devrimci tutsakları idam sehpasında katlettiler. Onlarca devrimci tutsak idam edildi. Yüzlercesi dağıtıldı. Sokakta, işkencede öldürüldü. Stü-kunet ortamı böylece sağlanmak istendi, Ayağa kalkan işçi sınıfı ve emekçi halkları gözdağı ve rerek yerine oturtmak gerekiyordu. Ve bunun için kan dökmekten başka çareleri yoktu.

Tekeli burjuvazi artık eskisi gibi yönetemiyordu, yönetmek için bulduğu yöntem buydu. Ne var ki, on yıl sonra, egemen sınıfın geldiği nokta aynıydı. Bütün yöntemleri boşa çıkmıştı. Hiçbir sorunu kalıcı biçimde çözümülememişti. Yapa bildiği tek şey: devlet yapısını iyice faşistleştirmek her türlü zor ve baskıyı uygulayabilecek biçimde yeniden düzenlemektir.

Ekonomik, siyasi, sosyal sorunlar bugün daha da ağırlaşmış biçimde gündeme gelmişlerdir. Enflasyon ve ücretler düşüklüğü çalışan yığınlar için yaşamı çelmez hale getirmiş durumdadır. Memurların ve çalışanların hak arayış eylemleri kendiliğinden olma yanı ağır bassa da geliyor. Kırsal kesim, daha fazla sömürüyor

ADI, YILDIRAMAYACAK

**DENİZ GEZMİŞ VE
MİSEYİN İNAN'IN BABALARI:**
**İdam çözüm de
Keçeciler "İdamlar onaylanacak" "An
he
s
Avrupa ülkesi
kalksın"
Öldü
devl
utan
taştır
lidine karşı kampa**

körfez krizine bulaşmak oldu. Körfez krizi ortaya çıkar çakmaz, tekeli iktidar emperyalizmle bir taraf olarak Irak'a karşı cephe aldı. Türk burjuvazisinin geleneksel politikasına uygun olarak işin başından beri savaşı kıskırtıcı, emperyalizmi bölgeye davet edici bir politika izlemeye başladı. Emperyalizmin çekingen davrandığı noktalarda ona cesaret verdi. Irak'tan korkmamamız, gücünün abartılmaması gerektiği mesajını sürekli verdi. Tahrik edici politikasını her fırsatta açığa vurdu. Özal, krizin mutlaka barışçı yöntemlerle çözülmesi gerektiğini açıklayarak tekeli burjuvazinin savaşı amaçlarını ortaya koydu.

Ama körfez Krizi; tekeli-iktidarın sorunlarını çözmek yada hafifletmek bir yana daha da ağırlaştırıp karmaşıklaştırdı. Peşpeşe gelen zamlar, zayıf olan ekonomik dokuyu iyice tahrip etti. Enflasyon dizginlenemez boyutlara vardı. Sistemin birçok alanı tıkanma ile karşı karşıya geldi. Böylece, körfez krizine bulaşmakla tekeli-burjuvazi yangına elinde benzin bidonuyla gitmiş oldu. Şimdi, savaş kış-kırtıcılığını pervasızca yaparak emperyalizme en olmadık güvenceler vererek Irak'a saldırmasını bekliyor. Ne var ki, körfezde savaş ister gerçekleşsin, ister gerçekleşmesin her durumda tekeli sistemin sorunlarının ağırlaşması kaçınılmazdır.

Tekeli sermaye on yıl sonra bir kez daha "eskisi gibi yönetemez" duruma geliyor.

YÖNETMEK İÇİN TEK YOL BASKI VE ŞİDDET

T.C. Devleti tarihinin en terörist iktidarlarından birini başında bulunduruyor. ANAP iktidarı 12 Eylül faşizminin eksiksiz bir devamıdır. İster kadro yönünden olsun ister politikalar açısından olsun bu böyledir. "Asmayıp da besleyelim mi?" anlayışı iktidarın tüm yaklaşımlarına egemendir. T.C. Devleti tarihinde ilk defa bir Cumhurbaşkanı uluslararası bir sorunun tek çözümünün barışçı yollar olmadığını söyleyerek açık savaş kıskırtıcılığı yapıyor. Yine ilk defa bir Cumhurbaşkanı emperyalizme savaş için cesaret verici açıklamalar yapıyor, Dışişleri Bakanı'nı görüşmeye almaya bir emperyalist devletin başkanıyla görüşüyor; güvenceler veriyor. Kenan Evren gibi bir faşistten sonra ilk defa Özal idamların infaz edilmesi için hü-kümete işaret veriyor; idam cezalarının infazını istiyor. Bunun üzerine bir devlet bakanı ve işçileri bakanı işareti aldıklarını belirterek çalışmalarına başladıklarını açıklıyorlar.

Tüm bunlar, varolan iktidarın gerçekte tekeli burjuvazinin kanlı terörist diktatörlüğü olduğunu kanıtıyor. Bir iktidarın terörist olup olmadığını anlamak için ne kadar kan döktüğüne bakmak gerekmiyor. Burada önemli olan döktüğü kan miktarı değil, kendi egemenliğini sürdürmek için gerektiğinde nelere başvuracağıdır. 12 Eylül'ün devamı olan bugünkü iktidar her vesile ile terörist bir zihniyete sahip olduğunu göstermiştir.

Bir yandan körfez krizi öte yandan kendi denetiminde tımandığı gerici terör, tekeli iktidara baskı ve şiddet ortamı için gerekli malzemeyi sağlıyor. Baskı ve şiddet ortamı sayesinde emekçi halkın, işçi sınıfının ve gençliğin devrimci mücadelesini boğmaya, ezmeye, gözdağı vererek sindirmeye çalışıyor.

12 Eylül faşizminin düzmece mahkemeleri tarafından idama "mahkum edilmiş" devrimci tutsakların öldürülmesi önerisi tam da bu nedenle gündeme getirilmiştir. Her devrimci kalkışma sırasında burjuvazinin elindeki "rehineleri" koz olarak kullanacağı tartışma götürmez biçimde ortaya çıkmıştır. Burada, burjuvaziye yön veren ne hukuksal kaygılardır ne de benzeri birşey. Burjuvazi bu konuda tamamen sınıfsal kinle hareket etmektedir.

Burjuva liberal çevreler ise faşist devletin "saygınlığını, büyüklüğünü" zedeleyen bu tutumlara karşı çıkarak iktidarı eleştiriyorlar. Onlar sorunu o kadar acemice ortaya attı ki, sokaktaki adamın bile tutsakların rehine olarak tutulduğunu anlamaması olanaksız. Demirel'inden, İnönü'süne kadar bütün burjuva çevreler devletin faşist yüzünü bu şekilde sergilenmesine tepki duyuyorlar.

Biz ise burjuvaziye şunu soruyoruz: Faşizmin idamları bugüne kadar kimi yıldır ki idamlara çare olarak sarılıyorsunuz?

Yine bugüne kadar savaştan hangi ordu, düşmana kapırdığı tutsaklar öldürülebilir diye savaştan vazgeçmiştir ki siz idamlarla işçi sınıfı ve emekçi halkın savaştan ordusunu savaştan çekilmeye zorluyorsunuz?

Devrimci tutsakları idam etmeyin diye yalvarmayacağız. Gücümüzle idamları engelleneceğiz.

Bugüne kadar, idam sehpasında bir bayrak gibi dalgalanan tüm devrim şehitlerinin idam sehpasından haykırdıkları sloganı tekrar haykırıyoruz:

İDAMLAR BİZİ YILDIRAMAYACAK...

katlanmak istemediğini eylemleriyle gösterdi. "Bahar Eylemleri" işçi sınıfının dayanma gücünün sınırında olduğunu belli etti. "Temmuz Eylemleri" memurların herşeyi göze alarak artık eylemliliğe geçtiklerini ortaya çıkardı.

Tüm bunların yanında, burjuvazinin uykularını kaçırın Kürt halkının haklı ulusal mücadelesi, yeni boyutlar kazanarak gelişmeye başladı. On yıllar sonra, Kürt Halkı, tekrar ama bu seferinde daha bilinçli ve bilmiş olarak ulusal-faşist baskıya karşı ayaklandı. PKK'nın mücadelesiyle karşılıklı etkileşim içinde gelişen Kürt Halkının ayaklanması burjuvazinin yüreğine gerçek bir korkuyu saldı.

Türkiye, bugün, tekrar bir grev dalgasının tendidi altına girmiş durumdadır. Büyük çoğunluğu Metal ve Tekstil işkolunda olmak üzere 306 bin işçiyi kapsayan toplu-ış sözleşmeleri uyuşmazlıkla sonuçlanmıştır. "Genel Grev" artık daha sık telafuz ediliyor. İşçi sınıfı, yaşam koşullarını düzeltmek için grev hazırlıklarına başlamış durumda. Buna karşılık sermaye sınıfı ne kendi birliğini sağlayabilmiş; ne de işçi sınıfının istemlerini karşılayabilecek güçtedir. Burjuvazinin işçi sınıfı içindeki uzantıları olan sarı sendikacıların bile genel grevden sözetmeleri işçi sınıfının taşıdığı mücadele potansiyelini göstermesi açısından çarpıcıdır. İşçi sınıfı da artık herşeyin eskisi gibi gitmesinden yana değil.

Emekçi yığınların bu tepkisine iktidarın bulduğu tek çözüm zor, baskı ortamı ve

YENİ DÖNEM, YENİ SORUNLAR

Öğrenci gençlik, yeni öğrenim yılına geçen dönemden miras kalan yüklü sorunlarla giriyor. Öğrenim ve eğitim koşulları, bütün mücadelelere karşın, düzelmek bir yana, daha da ağırlaşmış karmaşıklaşıyor. Her geçen yıl sorunlar ve koşullar daha da ağırlaşmış, içinden çıkılmaz bir hal alıyor. Koşulların iyileştirilmesi, sorunların çözülmesi için verilen mücadele kısmi başarılar elde edip üst düzeylere sıçrayınca bu defada daha değişik sorunlarla karşılaşmaktadır. Sanki bir sını döngüdeymişiz gibi... İlk bakışta edinilen bu izlenim, derinlemesine incelendiğinde, sorunların ve mücadelenin sürekli biçimde genişleyen spiral bir seyir izlediğini görmemizi sağlayacaktır. Dün mücadele sonucu çözümlenen sorunlar bugün yerini başkalarına bırakıyor. Çünkü sorunların çözümü için verilen mücadele biçimleri bugün değişmek zorunda kalıyor v.b.

Bütün olgular, tekelci kapitalist toplumsal sistem ayakta kaldığı sürece sorunların köklü ve kalıcı çözümünün mümkün olmadığını açık ve kesin biçimde kanıtlıyor.

Başta yüksek öğrenim gençliği olmak üzere, öğrenci gençlik, kapitalist sistem ve onun devlet yapısından kaynaklanan yeni sorunlarla karşı karşıya gelmiş durumdadır. Bu yeni sorunlar, en başta savaş tehlikesi, Kürt Halkı üzerindeki faşist-ulusal baskı, okullardaki polis-jandarma baskısı ve eğitim sisteminin bütün düzeylerine sıçrayan paralı eğitimidir. Bugün, aşağı-yukarı eşit düzeylerde ağırlıklarını hissittiren bu sorunlardan bir yada

ikisi öne çıkacak diğerlerini geride bırakabilecek, böylece öğrenci gençlik mücadelesinin temel hedefi durumuna gelecektir.

Okulların açılmasıyla birlikte, yüksek öğrenim gençliği burjuvazinin yeni bir saldırısıyla karşı karşıya gelmiştir. Önceki yıllarda büyük mücadeleler sonucu okullardan atılan polis ve jandarma burjuvazinin bir kararıyla yeniden okullara yerleştirilmeye başlanmıştır. Önce Çukurova üniversitesinde jandarmanın okula yerleşmesi biçiminde ortaya çıkan yeni durum İstanbul Üniversitelerinde polisin karargah kurmasıyla iyice belirginlik kazanmıştır. Anlaşılan, egemen sınıf, Çukurova üniversitesinde denemesini yaparak öğrenci gençliğin ani tepkisini ölçmüş, öğrenci gençliğin örgütsüz ve dağınık durumunu görünce planını tüm üniversitelerde uygulamaya başlamıştır.

Polisin ve jandarmanın yerleşmesi öğrenci gençliğin mücadele hedeflerini kendiliğinden belirlemiş durumdadır, Öyle anlaşılıyor ki,

en azından kısa bir dönem için, yani polis-jandarma okullardan atılana kadar öğrenci gençlik hareketinin temel sloganı "polis-jandarma okuldan defol" olacaktır.

Polis ve jandarmanın okullardan atılması mücadelesi geçtiğimiz yılların mücadele biçimi üzerinde yükselerek gelişmek zorundadır. Geçtiğimiz yıllarda elde ettiğimiz deney ve birikimleri değerlendirerek yeni mücadele sürecinde kullanacağımız araç ve yöntemleri titizlikle saptamamız gerekmektedir.

Büyük mücadeleler sonucu okullardan atılan ve jandarmanın, burjuva iktidarının bir kararıyla tekrar okullara yerleşmesi verilen mücadelenin boşa gittiği, anlamsız olduğu gibi zararlı ve yanlış düşüncelere yol açmamalıdır. Böylesi karamsar yaklaşımların öğrenci gençlik saflarına sızmasına yer verilmemelidir. Çünkü biliyoruz ki, devletin faşist yapısı ve onun maddi temeli olan tekelci kapitalist sistem varlığını koruduğu sürece kazanılan hiç bir demokratik hakkın,

örgütlü mücadelemiz dışında, kesin güvencesi yoktur. Bugün kazanılan bir hak yarın burjuvazinin ani bir kararıyla ortadan kaldırılmaya çalışılabilir. Bunun tek güvencesi örgütlü ve birleşik mücadelemizdir. Burjuvaziye haklarımızı ortadan kaldırmaya yönelik çabalardan alıkoyacak tek olgu budur.

Türkiye'deki bu durum tamamen, devletin faşist karakterinden, gerici yapısından, emek-sermaye çelişkisinin derinliğinden v.b. kaynaklanmaktadır. Dolayısıyla, faşist biçime sahip burjuva devlet işçi ve emekçi yığınların, öğrenci gençliğin kalkışmasıyla tarihin çöplüğüne atılmadığı sürece bu gibi durumlarla karşılaşmamız kaçınılmazdır.

Büyük mücadeleler sonucu kazanılmış hakların bir süre sonra kendince elverişli ortam ortaya çıktığında burjuvazi tarafından gaspedilmesinin ilk örneği bu değildir. 1976'lı yıllarda işçi sınıfının ve öğrenci gençliğin büyük mücadeleleri sonucu Devlet Güvenlik Mahkemeleri (DGM'ler) örgütlülük ve mücadelenin en alt düzeylere düştüğü bir zamanda tekrar gündeme getirildi ve bu defasında "kalıcı" hale getirildi.

Demokratik hak ve özgürlüklerin burjuvazi tarafından gaspedilmesi, faşist devletin burjuva sistem sınırları içinde demokratikleştirilebileceğine inanan yığınlarda hayal kırıklığı, karamsarlık, mücadele azminin kırılması gibi olumsuz sonuçlara yolaçabilir. Bu nedenledir ki, reformzim büyük bir karamsarlığa kapılarak devrimden ve sosyalizmden iyice umudunu kesmiş, çareyi burjuvazinin kanatları altına sığınmakta bulmuştur. Devlet içinde kurumlaşmış faşizmin mevcut sistem içinde, bir devrim olmadan "çözülebileceği" yada "iç başkalaşım geçirebileceği" gibi saçma ve zararlı düşünceleri yayarak kitlelerin bilincini bulandıran, onların devlet hakkında yanlış hayallere kapılmasını sağlayan yeni refor-

Biliyoruz ki, devletin faşist yapısı ve onun maddi temeli olan tekelci kapitalist sistem varlığını koruduğu sürece kazanılan hiç bir demokratik hakkın, örgütlü mücadelemiz dışında, kesin güvencesi yoktur. Bugün kazanılan bir hak yarın burjuvazinin ani bir kararıyla ortadan kaldırılmaya çalışılabilir. Bunun tek güvencesi örgütlü ve birleşik mücadelemizdir. Burjuvaziye haklarımızı ortadan kaldırmaya yönelik çabalardan alıkoyacak tek olgu budur.

mistlerin varacağı nokta aynıdır. Yeni reformistlerin bu zararlı görüşleri, devletin faşist yapısının devrim olmadan da değişebileceği şeklindeki düşünceleri böyle bir beklentiye, hayale kapılacak kitleleri hayal kırıklığına uğratabacak, karamsarlığa itecektir. Bu nedenle bu gibi saçma düşüncelerle mücadele etmek, bu düşünceleri gençlik saflarından söküp atmak zorunludur. Sosyalist gençler, ne olursa olsun gerçekleri kitlelerden saklamamalı onları şimdiden zor ve uzun soluklu bir mücadelenin bilinciyle donatmalıdır.

Polis ve Jandarma'nın okullara tekrar yerleşmesi, yaşamın diğer olgularıyla birlikte şu gerçeği bir kez daha tartışmasız biçimde kanıtlamıştır: Elde edeceğimiz demokratik hak ve özgürlüklerimizin tek güvencesi örgütlü mücadelemizdir. Bu bakış açısıyla bilinçlendireceğimiz gençlik, mücadelenin ve örgütlülüğün düşmesi durumunda haklarının gaspedilmesine şaşmayacak, karamsarlığa kapılmayacak, bunun uzun soluklu ve devrim hedefine bağlı bir mücadele olduğunu kavrayacaktır.

Aslında, polis ve jandarmanın tekrar okullara yerleştirileceğinin ilk işaretleri geçtiğimiz öğrenim yıllarının son aylarında ortaya çıkmıştı. Bir "cumhuriyet" olarak adlandırılan İ.Ü. Merkez binası bir gecede polisin işgali altına alınarak "cumhuriyet" olmaktan çıkarıldı. O geçici duruma bakarak, devletin faşist karakterini unutan devrimci

öğrenciler büyük bir şaşkınlığa düştüler. Ne yapacaklarını şaşırıldılar ve hiçbir çalışma yapamaz duruma düştüler. Oysa ki bu, beklenmeyen bir durum değildi. Burjuvaziye bu uygulamalardan alıkoyacak, caydıracak örgütlü mücadele olmadığı sürece bu gibi olaylarla karşılaşmak kaçınılmaz olacaktır.

Bu örnek, ne demokratik haklar uğruna mücadelenin verilmemesi gerektiği nede bu mücadelenin boşuna olduğu sonucunu doğurabilir. Hiçbir mücadele boşa gitmez. Kısır bir döngüyü çağırırsa da gerçekte bu mücadele helezonik biçimde süregelen iktidar mücadelesinin vazgeçilmez bir bileşenidir. Devrim mücadelesine başarılı biçimde bağlandığı, ona tabi kılındığı ölçüde reformlar uğruna mücadele anti-faşist, anti-kapitalist mücadelenin zorunlu biçimlerinden biridir.

Yeni öğrenim yılında öğrenci gençlik hareketinin yönünü belirleyeceği anlaşılan "polis-jandarma okullardan defol" sloganı ve bunun etrafında verilecek mücadele geçmişi deney ve birikimleri üzerinde yükselmelidir. Önceki yıllarda polis ve jandarmanın okullardan atılması için yaşama geçirilen mücadele biçim ve araçları, propaganda sloganları, ajitasyon çalışmaları eleştireci bir gözle değerlendirilmeli, olumlu yanları ele alınarak geliştirilmelidir. Bu görev layıkıyla yerine getirildiği ölçüde geçmişi çabalarının boşa gitmediği daha iyi

anlaşılacaktır. Yeniden sıfır noktasından başlamanın hiçbir neden ve gerekçesi yoktur. Geçmişten çıkaracağımız dersler herşeyi yeni baştan alıp herşeye yeni baştan başlamamızı bir zorunluluk olmaktan çıkaracaktır. İlk bakışta öğrenci hareketinin yerinde saydığı, elde ettiği kazanımların elinden alınmasıyla bir arpa boyu yol alınmadığı izlenimi edinilse de gerçek böyle değildir. Geçtiğimiz yıllarda polis ve jandarmanın okullardan atılması için verilen mücadele ardında önemli birikimler bırakmıştır. Bu mücadele aynı zamanda, okulların devrimci mücadelelerinin birer odağı hali ve dönüştürülmesinde etkili olmuştur.

Tekelci iktidar bunu bile bile polis ve jandarmayı okullara tekrar sokuyorsa bu durum sadece onun çaresiz olduğunu gösterir. Durum gerçekten de budur. Öğrenci gençliğin sistemin kendisine karşı mücadeleye girmesinin nesnel koşulları hergün biraz daha olgunlaştığı gibi, bu koşullar bazen elimizde olmadan bizzat burjuvazi tarafından da yaratılmaktadır. Paralı Eğitim bunun en açık kanıtıdır. Burjuvazi, öğrenci gençlik hareketini tavsatmak, hafifletmek v.b. için esneme, önlemler getirme bir yana bu hareketi kızıştıracak önlemleri birer birer almak zorunda kalıyor.

Paralı eğitim, öğrenci hareketinin daha da kızışmasının ve kitleleşmesinin elverişli zeminlerini kendiliğinden oluşturuyor. Paralı

eğitim, eğitim sisteminin sınıf ayrımına dayalı yapısını en dolaysız biçimde ortaya koyan olgulardan birisidir. Bundan böyle, ancak parası olanların yüksek öğrenime devam edebileceği, dolaysız biçimde devletin kendisi tarafından ifade edilmiş oldu.

Geçtiğimiz öğrenim yılının sonlarına doğru açıklanan paralı eğitim iktidarın niyetini açık biçimde ortaya serdi. Öğrenci gençlik hareketinin dönem sonu ve sınav dönemi olması nedeniyle bir gevşeme içinde olmasını fırsat bilen iktidar niyetini açıkladı. Yine de tepkiler gelmeye başlayınca bir defasında çeşitli manevralar yapmaya başladı. Paranın peşin alınması, taksit taksit alınması, senet imzalatılması v.b. taktikler tepkileri yumuşatmaya, öğrenci gençliği bölmeye yönelikti. İktidarın esas sorunu Paralı Eğitim Sistemini uzun vadede oturtmak olduğu için birden ve herkese bu sistemi dayatma yoluna gitmiyor. Karşısına aynı taleplerle çıkan birleşik bir öğrenci hareketini önlemenin tüm manevralarına başvuruyor. Bu çabalarında engin bir sınıf deneyimine sahip olduğu da açık. Bugüne değin ortaya çıkan pratik onun bu konuda yol alabildiğini gösteriyor.

Paralı eğitim sisteminin bütün öğrenci gençliği kendiliğinden harekete geçireceğini beklemek büyük bir saflik olur. Örgütsüzlük ve burjuvazinin manevraları tepkileri yumuşatabilir, bölebilir v.s.

Bugüne kadar görülen de budur. Bu nedenle, örgütlü, bilinçli ve planlı bir çalışma yeni sistemir çöplüğe atılması için mutlaka gereklidir. Paralı eğitim sisteminin sınıf karakterini, iç yüzünü v.b. anlatmak için gündelik propaganda ve ajitasyon çalışmaları yürütülmelidir. Burjuvazinin gerçek amacı, bu amaca varmak için başvurduğu yöntemler teşhir edildiği, öğrenci kitlesi buna inandırıldığı ölçüde tepkileri açığa çıkarmak olanaklıdır. Ancak o zaman ortaya çıkan ortam öğrenci gençlik hareketini yükseltmek, ekonomiksiyasal düzene yöneltmek için değerlendirilmiş olur.

Hareketi kızıştıracak, çatışmayı derinleştirmede objektif ortam burjuvazinin kendisi tarafından ve elinde olmadan her geçen gün daha da olgunlaştırılıyor. Burada eksik olan devrimci güçlerin bilinçli, planlı, örgütlü müdahalesidir.

Yeni öğrenim yılında polis-jandarmanın okullara sokulması, paralı eğitimin yerleştirilmeye başlanması yanında Körfez bunalımı ve Kürt Ulusal Sorunu da gençlik hareketinin temel sorunlarındandır.

Türk burjuvazisinin dolaysız biçimde ve bir taraf olarak Körfez bunalımına müdahale etmesi Türkiye'yi bir anda savaşın eşğine getirmiştir. Krizin başlamasıyla birlikte T.C. devleti emperyalist güçleri bölgeye davetkar ortamı kızıştıran bir politika izlemeye başladı. Tarihsel politikasıyla da uyumlu olan bu tutum olası bir savaşta T.C. devletinin savaşın ortasında yer almaya hazırlandığının kanıtıdır.

Körfez'de çıkacak olası bir savaşta T.C. devletinin doğrudan yer alması tüm toplum kesimleri gibi öğrenci gençliği de doğrudan etkileyecektir. Daha savaş çıkmadan Körfez Krizinin ekonomik etkileri işçi-emekçi ve gençlik kesimlerine yansımış durumdadır. Savaşın çıkması durumunda askere ilk çağrılacakların gençlik kesimleri

Yeni öğrenim yılında öğrenci gençlik hareketinin yönünü belirleyeceği anlaşılan "polis-jandarma okullardan defol" sloganı ve bunun etrafında verilecek mücadele geçmişin deney ve birikimleri üzerinde yükselmelidir. Hareketi kızıştıracak, çatışmayı derinleştirmede objektif ortam burjuvazinin kendisi tarafından ve elinde olmadan her geçen gün daha da olgunlaştırılıyor. Burada eksik olan devrimci güçlerin bilinçli, planlı, örgütlü müdahalesidir.

olması bir yana, savaş bahanesiyle elimizdeki tüm yasal olanak ve mevzilerin ortadan kaldırılacağı gün gibi ortada... Daha bugünden bunun provaları yapılmaktadır.

Burjuvazi kendi denetimindeki dini gericiğe suikastlar yaptırarak baskı ve terörün ortamını hazırlıyor. Bahriye Üçok'un öldürülmesinden sonra, büyük tekelci burjuvazinin temsilcileri yada sözcüleri devleti daha sert ve etkili önlemler almaya çağırdılar. Kurulu düzenin tüm temsilcileri devletin etkinliğini ortaya koymasını istediler, devleti aramaya başladılar.

Tüm bunların bir tek anlamı vardır: Başta komünistler olmak üzere tüm işçi sınıfı, emekçi halk ve devrimci gençlik özeldede öğrenci gençlik üzerindeki baskıların arttırılması... Yasal hak arama araçlarının ortadan kaldırılması, büyük mücadeleler sonucu elde edilen demokratik mevzilerin savaş ve "terör" bahane edilerek yok edilmesi... Burjuvazi daha şimdiden kolları sıvamış, işe girişmiştir. Çeşitli bahanelerle dernekler basılıyor, kapatılıyor, sosyalist basın susturuluyor. Kürt Halkı üzerindeki baskılar, sürgünler, işkenceler şiddetlenerek sürüyor ve bunlar büyük bir suskunlukla geçiriliyor.

Toplumun "terörize" edilerek baskı ortamına razı edilmeye veya en azından varolanla yetinme noktasına itilmeye çalışılıyor.

Açıkladığımız temel sorunlardan hangisinin daha baskın ve acil bir hal alarak diğerlerini arka plana atacağını şimdiden büyük bir kesinlik içinde belirlemek hem mümkün değil, hemde gerekli değil. Gerçi şimdiden görümler, polis ve jandarmanın okuldan atılması mücadelesinin diğerlerinin önüne geçeceğidir. Ama yarın, beklenmeyen bir gelişme bu istemi arka plana atarak öne fırlatabilir.

Hangi istem öne fırlarsa fırlasın, devrimci öğrenci gençliğin kendi örgütlülüğünü tüm gelişme-

lere hazırlıklı olması gerekmektedir. Örgütlülük yönünden hazır olmak mücadelenin başarısının temel koşuludur. Örgütlülükten kastımız ise sadece dernek v.b. örgütlenmeler değildir. Daha kalıcı ve kapsayıcı örgüt biçimlerinin, burjuvazinin icazetine dayanmayan biçimlerin bulunması zorunludur. Çünkü, yazının başında da belirttiğimiz gibi; devletin karakterinden, toplumsal çelişkilerin derinliğinden dolayı elde edilen hiçbir yasal mevzinin, örgütsel aracın garantisi yoktur. Bu nedenle, sadece yasal araçlara dayanarak sürdürülecek bir mücadele "asker-polis" düdüğünün çalmasıyla birlikte kesintiye uğrayabilir. Bu konudaki pratik bize yeterli deneyimi sağlamıştır. Burjuvazinin denetim alanı dışındaki örgütsel araçların neler olduğu ve nasıl yaratılacağı ayrı bir tartışma ve yazı konusudur. Ama şimdiden bu konu üzerinde düşünülüp tartışılmalıdır. Özgürlüklerin ellerimizde olduğu yaklaşımı bu tartışmalarda temel olmalıdır.

Yasal araçların önemini hemen herkes kabul ediyor. Bu anlamda yasal mücadelenin reddedilmesi gibi bir tehlike önümüzde yok. Ama buna karşılık yasal mücadele araçlarına hakettiklerinden fazla bir önem yüklenmesi tehlikesi önümüzde duruyor. Bu tehlike Merkezi Gençlik Derneği tartışmalarında potansiyel olarak beliriyor. Kimi anlayışlar, bütün devrimci usullarına rağmen, Merkezi Gençlik

Derneği'ne gençliğin tüm örgütsel sorunlarını çözecek sihirli bir formülmüş gibi yaklaşıyorlar. San ki, Merkezi Gençlik Derneği kabul edilip oluşturulursa tüm örgütsel sorunlar çözümlenecek izlenimi yaratılıyor. Oysa, biliyoruz ki tüm dernekler gibi Merkezi Gençlik Derneği de kalıcılık yönünden burjuvazi ile emekçi güçler arasındaki güçler dengesine bağlıdır ve ilk fırsatta kapatılmaya adaydır. Dolayısıyla bu derneğe tüm örgütsel sorunların çözüm biçimi gözülle bakmak son derece yanlıştır.

Türkiye ve Kürdistan'ın bugünkü ortamı mücadele hedeflerini büyük bir hızla değiştiriyor. Dolayısıyla, bu hıza ayak uydurabilecek, önümüze çıkan tüm sorunlara tepkimizi ifade edebilecek örgütsel araçlara sahip olmalıyız. Mücadelenin bugünkü hedefleri olarak beliren paralı eğitim, savaş ve polis-jandarmanın okuldan atılması kısa bir zaman sonra yerini idamlara ve faşist baskılara karşı mücadeleye bırakabilir. Bunun belirtilerini bugünden görmek mümkündür. Bu nedenle esnek, hareket yeteneği fazla, burjuvazinin denetim alanı dışında bulunan örgüt biçimlerini hızla yaratmalıyız. Sınıflar mücadelesinin önümüze koyduğu mücadele görevlerini aksatmadan bu araçlarımızı biran önce çözümlenmeliyiz.

Üniversitede "Eğitim" böyle başladı!

Üniversiteye özel polis

Öğrenciler 'Güvenlik Birimleri' tarafından sıkı takibe alınacak

DÖB NEDİR, NEDEN DÖB?

Geçtiğimiz öğrenim yılının ortularından itibaren öğrenci gençlik hareketi içinde somut bir olguya dönüşen devrimci öğrenci birliği gittikçe daha geniş bir kitlenin dikkatini üzerine çekmeye başladı. Bu süreçte birlikte "DÖB nedir?" sorusu kendiliğinden gündeme geldi ve giderek daha çok sorulur oldu. Adını bilinçli bir seçimle Deniz Gezmiş'lerin kurduğu Devrimci Öğrenci Birliğinden alan bugünkü DÖB'ün; Gençliğin Mücadelesine ve örgütlenmesine yaklaşımı, burjuvaziye, burjuva ideolojisine karşı mücadele perspektifleri ve sorunları, açıklamaya muhtaç konular olarak önünde durmaktadır.

Devrimci Öğrenci Birliği, adından anlaşıldığı gibi öğrenci gençlik içindeki en ileri sınıf bilincine sahip, devrimci amaçları olan ve amaçlar uğruna mücadeleyi yaşamının bir parçası, işçi sınıfına, emekçi halka ve ülkesine karşı sorumluluğun gereği sayan öncü öğrencilerin birliğidir. Marksist-Leninist teori ile donanmış mücadele amacı, hedefi, araç ve yöntemleri belirlenmiş öncü gençlerin böylesi bir birliği olmadan öğrenci gençlik hareketinin işçi sınıfı mücadelesine kopmaz bağlarla bağlanması olanaksızdır. Bu nedenle devrimci öğrencilerin belirlenmiş bir dünya görüşü hedef ve amaçları büyük bir nitelikle belirlenmiş bir program etrafında bir araya getirilmeleri zorunludur. Bu bize öğrenci gençlik arasında proletarya partisinin ideolojisi ve programının propagandası görevini yüklemektedir. Daha açık bir ifadeyle ve bu mücadelede dayanacağımız ideoloji ve programın benimsetilmesi görevi, öncü gençliğin birliğini sağlamanın ilk

Devrimci Öğrenci Birliği, adından anlaşıldığı gibi öğrenci gençlik içindeki en ileri sınıf bilincine sahip, devrimci amaçları olan ve amaçlar uğruna mücadeleyi yaşamının bir parçası, işçi sınıfına, emekçi halka ve ülkesine karşı sorumluluğun gereği sayan öncü öğrencilerin birliğidir. Marksist-Leninist teori ile donanmış mücadele amacı, hedefi, araç ve yöntemleri belirlenmiş öncü gençlerin böylesi bir birliği olmadan öğrenci gençlik hareketinin işçi sınıfı mücadelesine kopmaz bağlarla bağlanması olanaksızdır.

ve temel koşuludur.

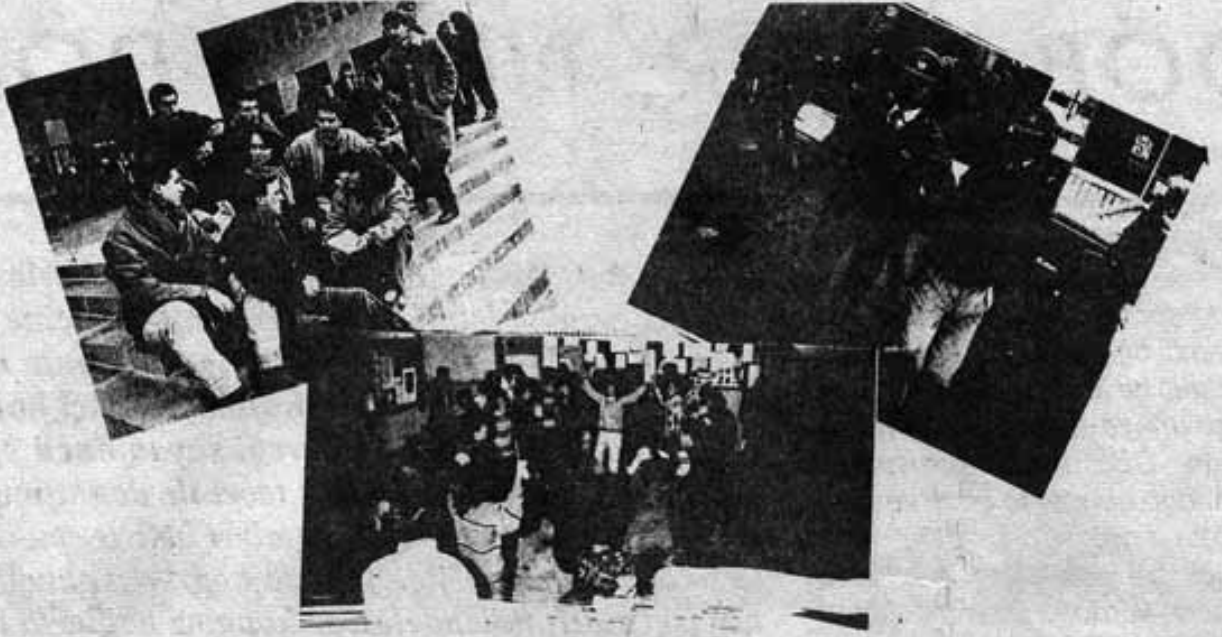
Biz öğrenci gençlik içinde sosyalizmin ve demokrasi mücadelesinin öncülüğünü yapan devrimci öğrencilerin birliğinden, örgütsel birliğinden yanayız. Ama bu ne olursa olsun birliken yana olduğumuz anlamına gelmez. İdeolojik temelleri sağlam atılmamış bir birlik koftur ve dağılmaya mahkumdur. Devrimci öğrencilerin örgütsel birliği ancak en ileri teorisinin klavuzluk ettiği proletarya partisinin ideolojik programatik görüşleri etrafında sağlanabilir ve ancak böylesi bir birlik sağlam ve kalıcı olabilir. Bu nedenle devrimci öğrenci birliği Deniz Gezmiş'lerin döneminden farklı olarak proletarya partisinin temel ideolojik ve programatik görüşleri etrafında gerçekleşmiştir. Ve bu görüşlerin propagandasını bıkıp usanmadan yapar.

Ne var ki, devrimci öğrencilerin böylesi bir birliğinden yana olmamız bizim dışımızda varolan ve sosyalizm-Demokrasi kavgasında yer alabilecek olan değişik güçlerin varlığını görmezlikten geldiğimiz, onların çeşitli düzlem ve düzeylerdeki birliğine karşı olduğumuz böylesi birliklerin ger-

çekleşmesi için çaba harcamadığımız yada harcamaya çağımız anlamına gelmez. Böylesi yaklaşımlar çizgisini rehber edindiğimiz proletarya partisine, dolayısıyla bizlere yabancıdır.

Günümüzde öğrenci gençliğin varolan birlik düzlemlerini güçlendirmeye yerine kendi dar hesapları için baltalamaya ve dağıtmaya çalışan güçlerin varlığını biliyoruz. Kendini dünyanın merkezi sanan bir yaklaşımla "ya benim dediğim olur ya da hiç bir şey olmaz" mantığıyla hareket eden siyasi grup; öğrenci gençliğin eylem birliğini bozmak, devrimce hareketin prestijini düşürmek ve devrimci gençliği birbirine düşman etmek pahasına kendi politikasını kabul ettirmeye çalışmaktadır. Devrimci Öğrenci Birliği sorumlu bir yaklaşımla öğrenci gençliğin eylem birliği için elinden gelen çabayı gösterirken, aynı düzeye düşmek koşuluyla böylesi grupları teşhir ve tecrit için elinden gelen çabayı harcayacaktır.

Böylece Devrimci Öğrenci Birliğinin birbirinden farklı olan ama birbirinin karşısına konulmayan iki ayrı birlikten yana olduğu ve bunları gerçekleştirmek için mücade-

le ettiği kendiliğinden ortaya çıkar. Birincisi; öğrenci gençliğin devrimci unsurlarını proletarya partisinin ideolojik programatik görüşleri tarafında bir araya getirecek olan örgütsel birlik ikincisi; farklı siyasi görüşler etrafında kümelenmiş devrimci grupların faşizme ve kapitalizme karşı güç ve eylem birliği.

Buraya kadar anlattıklarımızdan DÖB'ün belirlenmiş bir dünya görüşünün temel çizgileri etrafında bir araya gelmiş devrimci öğrencilerin yatarttığı bir birlik olduğu kendiliğinden anlaşılıyor.

Açıkçası, bu birliğin kendi içinde hiyerarşik yapısı ve organları yoktur ve dolayısıyla kelimenin geniş anlamında bir örgüt değildir. Ama her okulun, fakültenin vb birimin içinde yer alan ve kendi DÖB mensubu sayan devrimci öğrenciler propaganda ve ajitasyon çalışmalarının, pratik faaliyetleri-

nin daha düzenli daha sık ve sistemli yürütmesi için o birimde komiteleşmeye gidebilirler; gitmelidirler. Bu komiteler kurdukları birimlerde DÖB taraftarları yada mensupları çoğaldıkça bir yürütme organı gibi işleyecek, işleri düzenleyecek, öğrenci hareketindeki etkileycilik ve kapsayıcılıkları artırmak için arkadaşlarına yön verecektir.

DÖB komiteleri her birimde DÖB adına faaliyet gösteren şu veya bu şekilde mücadeleye katılan devrimci öğrencilerin tam katılımı ve özgür iradeleriyle seçim yoluyla oluşturulur. Seçilen kişiler gerekli görüldüğü durumlarda geri alınabilir, değiştirilebilir. Böylece dolaysız bir demokrasi yoluyla seçilen öğrencilerin söz ve kararlarına uymak onalır seçenlerin görevi haline gelir. DÖB komiteleri herhangi bir tüzüksel sınırlamayla karşı karşıya ol-

madığı için, bu komitelere girebilmek için hareketin pratik faaliyetlerinde aktif rol almanın, temel ideolojik-Politik çizgide asgari ölçüde de olsa anlayış birliğini sağlamış olmanın dışında her hangi bir koşul yoktur. Komitelerin genişliği, pratik faaliyetin ihtiyaçlarına göre ve onu seçen öğrencilerin kararlarıyla saptanacaktır. Yene de bugünden edinilen deneyleri ışığında söylenebilirki, hızlı, düzenli faaliyet ile pratik ve etkili karar alabilmek için komitelerin genişliğini 4.5 kişiyle sınırlamak yerinde olacaktır.

DÖB yapılanması sosyalist gençliğin siyasi yapılanmasının karşıtı, alternatifi, yada iz düşümü değildir. Aksine, DÖB tüm gençlik hareketinin önderi olma amaç ve iddiasındaki yapılanmanın öğrenci hareketi içinde etkinliği olabilmesi için bulunmuş yöntemlerden bir tanesidir. Dolayısıyla bu şekillenmeyi gevşek tutmak, sadece asgari anlayış birliği ölçüsünü getirmek, sakıncalı olması bir yana gerekli olan bir şeydir. Bundan anlaşılıyorki, DÖB şekillenmesinden çok onun savunduğu temel ideolojik programatik görüşler gençliğe, gençlik mücadelesine yaklaşımı birinci derecede önem taşımaktadır.

Biz öğrenci gençlik içinde sosyalizm ve demokrasi mücadelesinin öncülüğünü yapan devrimci öğrencilerin birliğinden, örgütsel birliğinden yanayız. İdeolojik temelleri sağlam atılmamış bir birlik koştur ve dağılmaya mahkumdur. Devrimci öğrencilerin örgütsel birliği ancak en ileri teorinin klavuzluk ettiği proletarya partisinin ideolojik programatik görüşleri etrafında sağlanabilir ve ancak böylesi bir birlik sağlam ve kalıcı olabilir.

EĞİTİM EMEKÇİLERİNİN SENDİKAL MÜCADELESİNDEKİ GELİŞİM

12 Eylül faşizminin, ülkede estirdiği, baskı, zulüm, sindirme ve terör sonucu; Türkiye halkları, tepkisiz yığınlar haline dönüştürülmeğe çalışıldı. Kapatılan 23.600 dernek, sendika ve DKÖ'lerle, birmilyonyediyüzbin tutukluyla, 50 kadar idam, 150 kadar işkencelerde ölüm olayı ile, sürgünler, kıyımlar ve ardı arkası kesilmeyen zamlarla, insanlar canlarından bezdirildi. Herbiri bir toplumsal yaraya dönüştüren bu faşizan baskıları, meşru kılabilmek ve devamını sağlamak için özenle hazırlanan anti-demokratik 82 Anayasası bir dayatma olarak uygulamaya sokuldu... Hemen hemen her satırı ve hatta her sözcüğünün altına Emperyalist odakların ve tekelilerin çıkarları gizlenerek, sözümana demokratik halk oylamasıyla, topluma kabul ettirilen bu anayasa, emekçi halk yığınlarının örgütsüzleştirilmesi; ekonomik, demokratik ve politik haklarına sahip çıkamamaları doğrultusunda kitleleri parçalamaya yöneldi.

Uzun bir örgütlenme geleceğine sahip Demokratik Öğretmen Hareketinin ve tüm 657'lilerin örgütlenmesi önünde özel yasa maddeleri konmuştu. Örgütsüz yaşadığımız uzun yıllardan sonra, emekli ve görevden ayrılmış öğretmenlerce kurulan EĞİT-DER, Demokratik Öğretmen Hareketinin toparlanmasında yeni bir dönemi başlattı. Ancak çalışan öğretmenlerin seçme ve seçilme haklarının ve istemlerinin elde edilmesinde dernek örgütlülüğünün doyurucu olmadığını kavrayan Eğitim Emekçileri önlerine sendikal hedef koymakta gecikmediler. EĞİT-DER'i Sendikaya ulaşma yolunda bir basamak kabul ederek, EĞİT-DER'den EĞİT-SEN'e şiarıyla

Sendikal örgütlenmeye ilk adımlarını attılar. EĞİT-DER örgütlülüğünün yönlendiriciliğinde şubelerde, Sendikal Haklar Komisyonları kuruldu. Çalışan öğretmenler tarafından kurulan bu komisyonlar, sendikal bilince ulaşmada önemli bir dönem yaşayarak, Niçin Sendika? Nasıl Bir Sendika? ve Sendikal mücadelenin yöntemlerini tartışarak, yurt ve dünya sendikacılık örneklerinden de yararlanarak, Demokratik bir sendikal anlayışı biçimlendirerek EĞİT-SEN projesini inşa ettiler.

EĞİT-SEN Projesini; önce ilkeleri, sonrada tüzük ve programıyla açıklamak gerekirse;

Özelde Eğitim Emekçileri, genelde de tüm kamu çalışanlarının sendikal mücadelesinin kalıcı temel ilkeleri olan EĞİT-SEN ilkeleri şunlardır.

1-Sınıf ve Kitle Sendikacılığı ilkelerini benimsemek.

2-İşkolu düzeyinde işyeri örgütlenmesini temel almak.

3-GREVLİ-TOPLUSÖZLEŞMELİ bir sendika olmak.

4-Katılımcı, Çağdaş ve Demokratik olmak.

Emek ve Sermayenin uzlaşmaz çelişkilerinden hareketle, sermayeye (işverene) karşı,

Emekçi yığınların (çalışanların) üretimden doğan temel hak ve kazanımlarını korumaya, emeğin özgürce pazarlanması, ekonomik, demokratik ve siyasal taleplerin savunulması doğrultusunda hareket eden, Demokratik-Merkeziyetçi; çalışanların söz ve karar sahibi olduğu, aşağıdan-yukarıya örgütlenmiş bir sendika SINIF SENDİKASI'dır.

Bu tanımlamadan hareketle, Emekle-Sermayeyi uzlaştırmaya çalışan, Emekçi yığınların üretimden gelen haklarının gasbedilmesine göz yuman, emeğin pazarlanmasında insiyatifsiz, Demokratik ve siyasal talepler bir yana ekonomik talepleri savunmada bile taviz veren, tabanın söz ve karar hakkını yadsıyan örgütlenmelerin tümü de SARI SENDİKA'dır.

Tüm EĞİT-SEN'liler bu ayrımı çok iyi kavradıkları için, Sınıf ve Kitle Sendikacılığı ilkeleri doğrultusunda, EĞİT-SEN'in EĞİTİM-EMEKLİLERİ'nin kalıcı örgütlü olması yolunda, daha işin başında iken örgütlenmenin temel taşlarını yerli yerine oturtmayı başardılar.

EĞİT-SEN salt öğretmen sendikası değildir. Eğitim sektörünün her kademesinde, emeğiyle eğitim hizmetinin üretilmesine katkıda bu-

Emek ve Sermayenin uzlaşmaz çelişkilerinden hareketle, sermayeye (işverene) karşı, Emekçi yığınların (çalışanların) üretimden doğan temel hak ve kazanımlarını korumaya, emeğin özgürce pazarlanması, ekonomik, demokratik ve siyasal taleplerin savunulması doğrultusunda hareket eden, Demokratik-Merkeziyetçi; çalışanların söz ve karar sahibi olduğu, aşağıdan-yukarıya örgütlenmiş bir sendika SINIF SENDİKASI'dır.

lunan, hizmetli, kaloriferci, katip, şoför, muhasebeci, okul doktorları, hemşireleri gibi tüm çalışanları sendikal örgütlülüğün kapsamına alarak, tüm eğitim emekçilerinin birlikte örgütlenmesini savunur.

İşkolu düzeyinde, her eğitim kurumunu (okul-dersane-özel okul-kurs ve eğitim merkezleri) işyeri kabul ederek, işyeri örgütlenmesini temel alır. Sendikanın, herhangi bir siyasal kurumun yada işverenin denetimine girmesini engellemek, sendikayı işkolunda çalışan her bireyin sendikası konumuna yükseltmek için, örgütlülüğün her kademesinde atama sistemini reddeder. Aşağıda yukarıya doğru örgütlenmenin temel güvencesi olan DEMOKRATİK SEÇİM SİSTEMİ'ni benimser. Bunun için, işyeri örgütlenmesinin seçim yolu ile işyeri temsilcisini, işyeri temsilcilerinin semt temsilcilerini ve ilçe yönetimlerini ve semt delegelerinin il yönetimlerini belirlediği, tüzüğünde öngördüğü demokratik nisbi temsil oranı doğrultusunda belirlenen delegelerle de Genel Merkezini Kongrede oluşturan demokratik bir yöntemi bünyesine adapte etmiştir.

Sendikal mücadelenin, bir kitle mücadelesi olduğunu, her üyenin mücadeleye bilinçli ve gönüllü

katılımının zorunlu olduğunu kavrayan EĞİT-SEN Sendikal eğitim yoluyla, her üyenin, profesyonel sendikacı ölçütünde sendikal bilince sahip olması için, üyelerin sadece yönetilen değil, sendikal mücadeleden her aşamasında görevi devralmaya hazır bir yönetici konumuna yükseltilebilmesi için, SENDİKAL EĞİTİM FONU'nu %5'ten %20'ye çıkarmıştır.

"Bizim gibi çalışan sayısı 650-700 binlere ulaşan bir işkolunda, %20'lik bir fonun çok yüksek ekonomik meblağlar tutacağı düşüncesine kapılmamak gerekir. Çünkü Sendikal Eğitim kapsamı gereği, geliştirilecek bir etkinlik değildir. Sendikal Eğitimi işyeri ve sendika şubelerinde yada periyodik zaman dilimlerinde sadece yöneticilere yönelik eğitim seminerleri olarak algılayanlara tanımlamak isteriz ki; Bizler EMEKÇİ ÖĞRETMENLER olarak, Sendikal Eğitim denilince;

" a- Sendikal bilincin kavratılması.

b- Her işyerinde kütüphanelerin oluşturulması.

c- Demokratik eğitim programlarının üretilmesi.

d- Alternatif ders kitaplarının hazırlanması.

e- Çağdaş teknolojinin kullanılması.

f- Eğitimin her kademesinde bilimsel tekniklerin kullanılması.

g- Teorik değil pratik eğitimde beceri kazanılması.

h- Diğer ülkelerin eğitim programlarının yerinde incelenmesine yönelik tüm eğitimcilerin yurtdışı formasyon geliştirme giderlerinin karşılanması.

i- İşyeri temsilcilikleri dahil tüm sendika yöneticilerinin diğer ülkelerdeki sendikal etkinliklerle tanışması ve yurt dışı seminerlere katılması.

j- Uluslararası sendikal eğitim programları arasında telekomünikasyon ağının oluşturulması.

k- Her sendika üyesinin, fizyolojik, psikolojik ve sosyal gelişimine yönelik eğitim programlarından geçirilmesi.

gibi, yaşamın her alanında yetkin, düşünen ve üreten insan olma-ya yönelik bir eğitim düşünürüz."

EĞİT-SEN sendikal mücadelenin her aşamasında, aktif eylemlilik ve grev gücümüzün diretkenliğini arttırabilmek için, tüm gelirlerinin en az %40'ını GREV FONU'na aktaracaktır. Çünkü, Hakalıcı bir sendika olabilmenin tek kıstası, direnme gücünün fazla olmasıdır. Sermayeye karşı yürütülen bir mücadelede, üyelerinin ekonomik da-

yanma gücünü finanse edemeyen her sendika teslimiyet yolunu seçmek zorunda kalır. İşverene karşı, çalışanların haklarını savunan ve koruyan bir araç ise sendika, o zaman çalışanlardan aldığı onlara geri verebilen bir mekanizma olmalıdır. Eğer bunu yapamıyorsa o zaman, koruyan ve savunan bir araç olmaktan çıkarak, emekçi yığınları sömüren bir kuruma dönüşür... Yakın tarihimizde acı örneklerini gördüğümüz gibi, gelirlerini bankalara, tahvillere, taşınmaz mallara, hisse senetlerine yatıran sendika ve Demokratik Kitle Örgütlerinin bu birikimleri üyelerine yarar sağlayacağına, faşist cunta yönetimlerine sermaye olmuştur. Bu ülkede yaşayan herkesin canlı tanığı olduğu bu hata bir daha düşmemenin bir yöntemidir GREV FONU...

EĞİT-SEN'li her mücadeleci üyenin, yönetici olma hakkı vardır. Bu hakkı kullanmasının önüne engel konulamaz. Kitlelere güven veren, demokratik seçimlerle onay almış her üye yönetici yetkilerini kullanır. Ancak, üyelerin iradesi doğrultusunda, mücadele etmek kaydıyla... Bu amaçla, EĞİT-SEN'liler yöneticilerini verecekleri ücretle değil, mücadelesine verecekleri destekle onurlandırılır. En profesyonel EĞİT-SEN yöneticisi, uzman bir eğitim emekçisinin ücretinden, daha fazla bir ücret talep edemez.

" EMEKÇİ ÖĞRETMENLER olarak bunu savunurken iki temel kriterimiz var; Birincisi, savunduğu kitleden, daha fazla ücret alan bir sendikacının sosyal yaşamı farklılaşacağından, yaşam biçimine denk düşen sınıfsal karaktere doğru yöneticiyi kendi elimizle itmiş olmayı engellemek. İkincisi, bulunduğu mevkide elde ettiği geliri, o mevkiyi kaybedince yitirme korkusuyla, kariyerizm hastalığına tutulmasını önlemek.

Bunun için her sendikacı, üyesi gibi yaşamalı ve onunla özdeş

İşkolu düzeyinde, her eğitim kurumunu (okul-dersane-özel okul-kurs ve eğitim merkezleri) işyeri kabul ederek, işyeri örgütlenmesini temel alır. Sendikanın, herhangi bir siyasal kurumun yada işverenin denetimine girmesini engellemek, sendikayı işkolunda çalışan her bireyin sendikası konumuna yükseltmek için, örgütlü-lüğün her kademesinde atama sistemini reddeder. Aşağıdan yukarıya doğru örgütlenmenin temel güvencesi olan DEMOKRATİK SE-ÇİM SİSTEMİ'ni benimser.

koşullarda aynı istemler için mücadele etmelidir... Bu yöntem, yöneticiliğe mücadele etmek istemindeki insanların talip olmasını sağlayacaktır."

EĞİT-SEN tüm bu yalın ve doğru tanımlamalardan başka, üyelerinin, özlük ve sosyal haklarının da tek koruyucusudur... Dinlenme, eğlenme, sosyal güvence, atama ve nakil, sağlık yardımları, süt izinleri, idareci seçimleri, İLK-SAN sorunu, Konut ve Kreş sorunu, özgür kılık-kıyafet, ulaşım, yakacak v.b. her sorunun en yakın takipçisi olduğunu programı ile tanıtlar.

Özgün ifadesi ile tabandan örgütlü bir biçimde yükselen EĞİT-SEN projesi, işverenimizi ve mevcut siyasal yapıyı rahatsız ettiği gibi, bu gelişimimizden rahatsız olan, fakat bu olumlu gelişmeden kendi siyasal anlayışlarına pay çıkarmak için, üretilen değerlerin üzerine oturmaya yeltenen sapma anlayışlar da türemede gecikmedi.

Mücadeleci ruhunu yitirmiş, mevcut siyasal yapıyla uzlaşarak 82 Anayasası'nın müsaade ettiği ölçüde, GREV hakkından yoksun, tek talebi yasal tüzel kişilik olan, Eğitim Emekçilerinin iradesini yadsıyarak kendini onun hamisi yerine koyan, tepkisiz bu sendikal anlayışı hepimiz ibretle izliyoruz.

Kitlelerin Ekonomik-Demokratik-Politik mücadele aracı olan sendikayı, kendi siyasal çıkarlarının amacı haline getiren ve yangından

mal kaçırıcısına "ben yaptım, oldu" anlayışıyla, kitle taleplerinin üzerine oturmak isterken, tarihe kara sayfalar ekleyenlere sormak istiyoruz:..!

"-Sizlere Eğitim Emekçilerinin iradesini yok sayma hakkını,
-Kitleler adına düşünme, onun adına hareket etme yetkisini,
-Eğitim Emekçilerinin mücadelesini bölme görevini kim verdi?"

Bu sorularımıza Eğitim Emekçilerinin sendikal mücadelesini saptırma çabası içindeki EĞİTİM-İŞ'in cevap verebileceğini hiç sanmıyoruz.

Bu sorulara en doğru cevabı "TARİH" ile Eğitim Emekçilerinin bizzat kendileri verecektir. EĞİTİM-İŞ'in sapma anlayışını reddederek cevap vermeye başladı bile.

Kendi kısır döngüleri içinde, marjinallikten kurtulamayacak olan bu anlayışın varacağı tek nokta, TARİH denen yargıcın önünde hesap vermek olacaktır.

EĞİT-SEN projesi, tüm burjuva baskılara ve sapma anlayışlara rağmen, saptadığı doğru çizgide yoluna devam ediyor, edecektir...

EĞİTİM EMEKÇİLERİ;
EĞİT-SEN'e kurucu üye ol, iradenle yönetimleri belirle.

Söz-Karar-Yetki Çalışanlara...
Yaşasın Eğitim-Emekçilerinin Grevli-Toplu Sözleşmeli Sendikal Mücadele Birliği.

Yaşasın EĞİT-SEN...

EMEKÇİ ÖĞRETMENLER

Memur depremi Körfez krizi bahanesiyle memurun maaşı kesildi

'Memurlar
büyük kayba
uğrayacak'

bordrolardaki artış yüzde 15'te kaldı

Krizle gelen fiyat artışları dayaılmaz

Mutfığa ateş düştü

• Kriz nedeniyle başböş kalan piyasada, son iki buçuk aylık dönemde bazı gıda maddelerinde görülen artış oranları şöyle: Etiket ve yumurta yüzde 50, yoğurt yüzde 42, çay yüzde 37, salata yüzde 33, pirinç yüzde 30, tavuk yüzde 29, soğus yüzde 27, sucuk yüzde 24, ayçiçek yağı yüzde 23, kurufasulye yüzde 22

HABERİ 15. SAYFADA

Çocuklar aç yatıyor

İstanbul Beşoğlu Belediyesi'nde çalışan bir grup memur, hükümetin öngördüğü memur maaşı zammını protesto ederek dün yemek boykotu yaptı. Yemekhaneden topluca alkışlarla çıkan memurlar 'avaya hayır, zamlara hayır', 'sendika hakkımız' şeklinde sloganlar atarak belediye binası dışına kadar yürüdüler. (Fotoğraf: Deniz Topaloğlu)

Memur, kendi dalına tutunuyor

Memur kriz kurbanı

Özal'a yüzde 430 memura yüzde 20

Ek yardımlar dahil... Memur maaşlarındaki artış sadece yüzde 15

KOMİK ZAM

Kriz gerekçeli zam

100 Türk, dünya
sosyetesinde

• Uluslararası jet sosyetenin dergisi Members'ta yer verilen Türklerin sayısının 100'düğü belirtiliyor. Bu isimlerden bazıları şu şekilde:

EĞİT-SEN KURUCULAR KURULTAYI YAPILDI

"Eğitim Emekçileri neyi, niçin istediklerini çok iyi biliyor."

İstanbul Ümraniye ve 27 Ekim tarihi artık hiç unutulmayacak. Demokratik öğretmen hareketinde yeni bir sayfa açıldı. Eğitim emekçilerinin senidkal mücadelesi 80 yıldan sonra Ümraniye Kurultayı ile varlığını kanıtladı. İstanbul'dan 212, Bolu'dan 5, Bursa'dan 9, Antalya'dan 13, Kocaeli'den 7, Sakarya'dan 2, Uşak'tan 3, Eskişehir'den 3, Kırıkkale'den 5, Gebze'den 5, Kayseri'den 3, Ankara'dan 56, Manisa'dan 13, Hatay'dan 2, Çorum'dan 1, Devrek'den 1, İzmir'den 23, Rize'den 1, Malatya'dan 1, Trabzon'dan 1, Mardin'den 1, Aksaray'dan 1, Kars'dan 1, Kırşehir'den 3, Diyarbakır'dan 1 olmak üzere toplam 373 kurulu üye ili toplanan EĞİT-SEN kurucular Kurultayı çok tartıştı, çok inceledi, çok eleştirdi ve en doğru kararları aldı.

Tüm illerden kurucu üyeler 27 Ekim sabahı saat 9'dan itibaren Ümraniye'ye gelmeye başladılar. Saat 11'e doğru toplantı salonunda kurucu üyeler, davetliler kamu çalışanları temsilcileri, izleyici ve temsilcilerden oluşan yaklaşık 700 kişi bulunuyordu. Kurultay tertip komitesi başkanı Mahmut Öktem kurultayı açtığı anda, EĞİT-SEN'in tarihi sayfası açılmıştı. Bağımsızlık, demokrasi ve devrim şehitleri için yapılan saygı duruşundan sonra verilen önerge oylamaya sunuldu. Divan başkanlığına EĞİT-SEN Geçici Merkez Yürütme kurulundan Abdullah Aygın ile İstanbul EĞİT-SEN üyelerinden İbrahim Doğan ve Ayhan Avcı seçildiler.

Seçilen divan, gündemi kurultaya sunduktan sonra EĞİT-SEN'in gelişimi konusunda ANKARA G.M.Y.K. üyesi Münevver Erdoğan bilgi verdi. Onur konuğu Türkiye Öğretmen hareketinin önderlerinden CEMİL ÇAKIR'ın konuşması, rahatsızlığına, yaşına rağmen inancın güçlülüğü ile çok anlamlı idi.

Kurultaya gelen yurt-dışı ve yurt-içi mesajların yanısıra, davetli konuklardan; Belediye çalışanları adına Vicdan Baykara, İst.Kamu Çalışanları koordinasyon kurulu adına Süleyman Eryılmaz konuşular.

Gündem gereği İst. üst kurulu üyesi Cengiz Aşkınıcı EĞİT-SEN tüzüğünü okuyarak kurultaya sundu...İşte bu andan itibaren kıyametde koptu. Çünkü; 18 Ağustos Ankara toplantısında yine İst. üst kurulunun hazırladığı taslak tüzük tüm bölge temsilcilerine dağıtılmıştı. Bölge temsilcileri, bölgelerinde taslak tüzüğü tabana sunmuş ve çok olumlu raporlar vermişti. Bu taslak tüzük EĞİT-SEN ilkelerini hayata geçirecek öze ve içeriğe sahipti. Ancak İst. üst kurul 18 Ağustos'dan sonra oluşturduğu tüzük komisyonunda taslak tüzüğü mevcut siyasal yapının kabul edeceği biçimde değiştirmeye başlamış ve EĞİT-SEN'in değişmez ilkelerini tüzükden çıkarmıştı.

Önceki taslak tüzüğü incelemiş olan kurucu üyeler, yeni tüzükde "Sınıf ve Kitle Sendikacılığı İlkelerini benimser" cümlesini göremeyince, yoğun bir eleştiri başlatular. Yine yeni tüzükteki merkez yönetimin organ ve birim örgütlenmelerini (anti-demokratik bir biçimde) feshetmesiyle ilgili madde gibi sağlıksız, tabanın söz ve karar hakkını zedeleyen maddeler tepki topladı. Önergeler verilerek yeni tüzüğe çıkartılmış olan maddelerin yeniden yerine konması istendi. Önerge lehinde ve aleyhindeki konuşmalar sonrasında onaylandı. Ve hemen o yobirliğı ile kabul edildi. Bu oylamayı yeni önergeler tamamladı. Önergelerden biri; GREV kararı alma yetkisinin tabana bırakılması bir başkası sendika yöneticilerinin uzman sendika üyesi kadar maaş almasıydı. Yine bir başkası ise GREV fonunun mutlaka oluşturulmasıydı. Bu önergelerin hepsi o yobirliğı ile kurultay kararına dönüştü. Daha da olumlusu bir önerge ile Demokrasi mücadelesinde şehit

düşen devrimci-demokrat ve yurtsever öğretmenlerin onur üyesi olarak sendikada anılması istemiydi.

Tüzük üzerindeki yoğun tartışmalardan sonra İst. üst kurulu adına M.Öktem taslak EĞİT-SEN çalışma programını kurultaya sundu. EĞİT-SEN'i tüm ilke ve anlayışları ile tanımlayan, mücadele alanları tesbiti-mücadeledeki net tesbitleriyle kurultayın beğenisini kazanan programa ilaveler yapıldı. Bu ilaveler özetle;

- Okullardaki anti-demokratik disiplin yöhetmeliğı değiştirilmelidir.
- Teftiş sestemi tamamen kaldırılmalı, otokontrol uygulanmalıdır.
- Çıraklık eğitimi reddedilmelidir.
- İleride konfederasyon biçiminde örgütlenmeye hazırlanılmalıdır.
- Reformist ve uzlaşmacı anlayışlara karşı sendika içi mücadele verilmelidir, önerileriyle program takviye edildi.

Gündem gereği başvuru tarihinin 12 Kasım Pazartesi, yerinde İstanbul olması kurultay kararı olarak belirlendi.

Divana verilen bir önerge ile seçim yönteminin açık oyla yapılması o yobirliğı ile kabul edildi.

En geniş platformda temsili yansıtan bir liste ile yönetime önerilen şu liste seçimleri yine o yobirliğı ile kazandı.

Genel Başkan: İsmet Aktaş- Genel Sekreter: Turan Günata- Genel Mali Sekreter: Tefvik Atam- Genel Örgütlenme Sekreteri: Mahmut Öktem- Genel Eğitim Sekreteri: Cengiz Aşkınıcı- Üye: Füsün İşcan-Üye: Suna Uzuner- Üye: Şahin Çoban- Üye: Muhsin Bostancı

Tüm bu gelişmeler ışığında, ülkenin nesnel koşulları da dikkate alınır,sa, yığınsal katılımlı, açık olumlu tartışmalarla tabanın ilkelerine ve sendikasma sahip çıkışıyla bu kurultay EĞİT-SEN'in geleceğini olumladı.

Mücadeleci bir sendika olarak doğan EĞİT-SEN'i selamlıyoruz.

"KADIN STATÜSÜ VE SORUNLARI BAŞKANLIĞI"NA HAYIR..!

20 Nisan 1990 tarihli resmi gazetede yayınlanan bir kararnameyle ve "Aile Araştırma Kurumu" ve "Kadın statüsü ve sorunları başkanlığı" kurulması kararlaştırılmıştır.

Amaç, kararnamede belirtildiği gibi aynen şöyledir;

"Bu kanun hükmünde kararnamenin amacı, Türk ailesinin bütünlüğünün korunması, güçlendirilmesi ve sosyal refahının artırılması için gerekli araştırmaları yapmak ve projeler geliştirmek, bunların uygulamaya konulmasını sağlamak, aileyle ilgili Milli bir politikanın oluşmasına yardımcı olmak üzere, Aile Araştırma Kurumu kurulmasına, teşkilat ve görevlerine dair esasları düzenlemektir."

Siyasi iktidar böyle bir kurumun oluşturulmasına neden ihtiyaç duymuştur. Nedeni açıktır; Sömürünün devam edebilmesi için gerekli olan kurumların ayakta kalmasını sağlamak. Biliyoruz ki; Kapitalizmin ayakta kalabilmesi "Sömürü" ile mümkündür ve bu "Sömürü" mekanizmasında burjuvazi "Devlet" denilen, kurumlardan

oluşan örgütlülüğü ile sürdürebilmektedir.

Kapitalizm kendi doğası gereği kadının konumunu ikinci sınıf olarak belirlemiş ve bu konumu söz sahibi olduğu sistemin çıkarları doğrultusunda yeniden ve yeniden üreterek, üretim ilişkilerinde de kendi yapısını uygun hale getirmiş ve konumunu geliştirip güçlendirmiştir. Yarattığı kurumlariyle örgütlü bir biçimde varlığını sürdürdüğü bu konumunu devamlı canlı tutmuş ve toplumdaki tüm ilişki biçimlerine bu konumunu yansıtarak kendini egemen kılmıştır.

Aile kurumunda bu kurumların en küçük ama temel olan toplumsal kurumudur. Kapitalizm kendisini sınıf olarak devam ettirebilmek için kendi ideolojisinin üreticisi haline getirdiği aileyi yine aynı nedenden dolayı kendi ürettiklerinin tüketicisi olarak vareder. Bunun içinde aile Kapitalist toplumun üretilmesinde yaşamsal bir öneme sahiptir.

Ezilen kesimin düzen ile çelişkilerini uyumlaştıran, en aza indirge-

yen birim olan aile kurumunda kadın sistemin kendine dayattığı ideoloji doğrultusunda iyi bir eş, iyi bir anne, iyi bir ev kadını köleliği konumuyla kapitalist ideolojisinin korunması ve sürdürülmesine hizmet ederken, yani Kapitalizm için üretirken kendini tüketmektedir.

Egemenlik ilişkisinin gündeme gelmesiyle birlikte toplumsal üretimin dışında burakılan kadının bu konumu günümüze değin süregelen her sınıf ve toplumda egemen sınıfların kendi lehlerine kullandıkları kadının bu konumu günümüzde en aşağılık noktaya ulaşmıştır. Kadınlar ucuz iş gücü olarak kullanılmakta, sömürülmekte, alınıp satılmakta, sosyal çöküşle birlikte kadın cinselliği bir meta haline getirilerek toplum bu yönde bir bataklığa doğru sürüklenmektedir.

Ekonomik yıkımın yarattığı sosyal felaket kendini daha çok kadınlar üzerinde göstermiştir. Fuhuş şimdiye kadar ulaştığı en yüksek noktaya ulaşmış, fuhuşun girmediği işçi ve emekçi mahallesi, fabrika kalmamıştır. Boşanma davaları rekor düzeye ulaşmış, aile içi kavgalar, sosyal huzursuzluklar hat safhaya varmış ve aile kurumu çözülmeye, dağılmaya başlamıştır.

Burjuvazinin bu gün içine girmiş olduğu telaş bu yüzdendir. Sistemin temel dayanağı olan aile kurumundaki ekonomik yıkımın sonucu olarak yaşanan çözüme burjuvaziyi bu kurumu ayakta tutma, koruma ve onu güçlendirme doğrultusundaki çalışmalarını gündeme getirmiştir. Çünkü; toplumun temeli olan aile kurumunda başlayan çözüme en kısa sürede toplumun bütünlüğüne yayılmayı beraberin-

Siyasi iktidar böyle bir kurumun oluşturulmasına neden ihtiyaç duymuştur. Nedeni açıktır; Sömürünün devam edebilmesi için gerekli olan kurumların ayakta kalmasını sağlamak. Biliyoruz ki; Kapitalizmin ayakta kalabilmesi "Sömürü" ile mümkündür ve bu "Sömürü" mekanizmasında burjuvazi "Devlet" denilen, kurumlardan oluşan örgütlülüğü ile sürdürebilmektedir.

Kapitalizm kendi doğası gereği kadının konumunu ikinci sınıf olarak belirlemiş ve bu konumu söz sahibi olduğu sistemin çıkarları doğrultusunda yeniden ve yeniden üreterek, üretim ilişkilerinde de kendi yapısını uygun hale getirmiş ve konumunu geliştirip güçlendirmiştir.

de getirecektir.

Bunu önlemenin tek yolu mevcut toplum yapısına uygun karar-nameler çıkarmak ve toplumu baskı altında tutarak geçicide olsa çözümler üretmek olduğundan burjuvazi kendi ideolojisine uygun yeni kurumlar ortaya çıkarmaya çalışmaktadır.

Aileyi güçlendirmede "Milli Kültür-Milli Görüş" anlayışı temel alınmakta "Müslüman-Türk insanı" modeli anlayışı yerleştirilmek istenmektedir. Kararnamedeki, ailenin çözülmesini önlemede alınacak tedbir ve tekliflere bakacak olursak bunu çok açık görürüz.

"Bizim,tarihin derinliklerinden kopup gelen milli normlarımız vardır. İslamiyet öncesinden başlayan, islamiyetle gelişip güçlenen sosyal değerler, içtimai bağlarımız, sağlam Türk aile yapımız, işte bu ortak değerler, içtimai bağlar üzerinde büyüüp gelişmiştir.

Bu müşterek değerlerin gelişen ve değişen hayat şartlarının tahribatlarından korunabilmesi için ortak kültürel tedbirler geliştirilmelidir.

Alınacak tedbirler tesbiti konusundaki güçlük, elimizde muşahen pratik çağrelerin bulunmamasından kaynaklanmaktadır.

Bu konuda, aşağıdaki tedbir ve tekliflerin uygulamaya konulmasının faydalı olacağı düşünülmüştür.

a) Özellikle televizyon yayınlarında Milli yayıncılığa ağırlık verilmelidir. Musikide, Edebiyatta, Folklorde, milli zevkimizi işleyen yerli programlar yapılması; Edebiyatı, irfanı, Folkloru, sanatı, musiki-si, hayranlıkları, tepki ve tutkularıyla "Müslüman-Türk insanı" modeli dokunmaya çilişilmelidir.

b) Yeni yetişenlerimize "yeni" ile "eski"nin sentezi olabilecek fikirler sunmak, genç nesillerin fikir ve okuma ihtiyacını ne ile nasıl gidereceğini planlamak ihtiyacı vardır."

Bu tedbir ve tekliflerde çok

açık görülmektedirki burjuvazi ırkçı-Şövenist yanını tüm toplum yapısına işlemeyi düşünmektedir.

Bu kararnamelerin çıkarılmasına gerekçe olan nedenlerin en önemlilerinden biride; toplumsal muhalefetin gelişkinliğine bağlı olarak gelişen ve güçlenen bağımsız kadın hareketinde önüne geçmek ve kadın hareketinin denetim altına almaya çalışmaktır. Bununla ilgili maddelerin bazılarına bir gözatacak olursak;

- Kadına ilişkin faaliyette etkinlik kazandırmak için, başta yerel yönetimler olmak üzere yapılan eğitim faaliyetlerini izlemek, denetlemek, yönlendirmek ve kadının statüsü ve sorunları ile ilgili kamuoyu yaratmak.

- Üniversitelerin ilgili birimlerinde kadın statüsü ve sorunları konusunda yapılan araştırma ve çalışmaları hakkında genel müdürlüğün bilgi almasını sağlamak.

- Milletler arası kuruluşlara üye olan gönüllü kadın kuruluşları ve derneklerin milli değerler doğrultusunda yönlendirilmesini sağlamak.

Burjuvazi bu kararnamelerden anlaşılacağı gibi bağımsız kadın hareketini, kadın dernekleri ve ku-

ruluşlarını "Milli Görüş" Doğrultusunda denetlemeyi ve giderek bu hareketleri tamamen yoketmeyi amaçlıyor.

Kısacası bütün burjuva kurumları gibi oluşturulmak istenen Kadın Statüsünü Koruma Başkanlığının da tek bir amacı vardır. Bu amaç düzenden bağımsızlaşmaya ve düzene karşı mücadeleye yönelen kadın hareketlerinin düzen içerisine çekerek etkisizleştirmek, sömürü ve baskıyı sürdürmektir. Kadın hareketini bu önlemler belki kısa sürede olsa düzen içersinde tutabilir. Ancak Kapitalizmin her alandaki vahşi sömürüsü aile yapısındaki dejenerasyon ve çözülmeye önleyemeyecek sonunda kendisine yönelecektir.

Kadının ailede ve toplumda özgür bireyler olarak yerini alması yalnız ve yalnızca sosyalist düzende gerçekleşecektir. Bu bilinçle hareket edilmeli, kadınlar burjuvaziden bağımsız örgütlü güçlerini yaratarak mücadeleyi yükseltmelidirler.

Nuran GÜVENİLİR

EMEKÇİ KADINLAR DERNEĞİ KURULUYOR

Ezilen, sömürülen, baskı gören toplumun hemen hemen her kesiminde mücadele yükseliyor.

Kapitalizm düzenin her gün biraz daha ekonomik çıkmaza girdiği ve sonuçlarını işçi ve emekçi sınıfın omuzlarına yüklediği bir dönemi yaşıyoruz. Bu sonuçlardan en fazla etkilenen kadınlar. Her geçen gün biraz daha katmerleşen sorunlar kadınların daha bir horlanmasına, aşağılanmasına ve sömürülmesine neden oluyor. Bu, kadınların sorunlarına sahip çıkmasını toplumun diğer ezilenleri gibi mücadeleye katılmasını ve sömürüye karşı çıkmak için kitleleşmenin yollarını aramasına neden oluyor.

Bügüne kadarki mücadele deneyimleri göstermişti ki; baskı ve sömürü düzenine karşı çıkmak ve özgür toplumu yaratmak ancak ve ancak örgütlenmekten ve örgütlü mücadeleden geçer.

Giderek genişleyen, sorunlarına sahip çıkarak sesini yükselten kadın kitleleri düne göre daha bilinçli olarak aktifleşmekte ve toplumdaki yerini belirlemede iradesini ortaya koymaktadır.

Daha henüz, mevcut kadın potansiyelini kucaklayacak, kadın hareketine yön verecek güçlü bir örgütlenme yaratılamamıştır. Kadın hareketindeki bu dağınıklık en kısa sürede toparlanmalı ve harekete bilinçli bir yön verilerek bu potansiyelin enerjisinin diğer toplumsal muhalefet odaklarıyla bütünleşmesi sağlanmalıdır.

Kadının kadın olmaktan kaynaklanan sorunlarının varlığından yola çıkarak, kadınları kendi sorunlarına sahip çıkar hale getirme ve ezilen sınıf içindeki konumuyla mücadelesini bütünleştirme, sınıfsız, sömürsüz özgür bir toplumu hep birlikte yaratma anlayışıyla hareket edecek, mücadelesini bu doğrultuda verecek olan bir kadın derneği kuruluyor. Kuruluş aşamasında olan Emekçi Kadınlar Derneği (EKD) çok yakın bir sürede mücadele içindeki yerini alacak ve üzerine düşen sorumluluğu, kararlı bir biçimde omuzlayacaktır. Kadın hareketinin önünde görev olarak duran birleşik, merkezi bir kadın örgütlenmesini yaratmak bilinciyle hareket edecek

olan Emekçi Kadınlar Derneği kadınları;

UYANIN, HAREKETE GEÇİN, SAVAŞIN şiarıyla omuz vermeye çağırıyor.

EMEKÇİ KADINLAR

AİLE BAŞKANLIĞI'NA HAYIR PANELİ YAPILDI

"Aile Başkanlığı Kurulması"yla ilgili olarak "Aile Başkanlığı'na Hayır" paneli düzenlendi.

Çeşitli kadın dernekleri ve kadın çevrelerinden temsilcilerin katıldığı Bilsak'ta yapılan panelde, oluşturulacak başkanlık ve çıkarılacak kararname tartışıldı.

Çıkarılacak kararname kadın sorunlarını çözmeye yönelik değil, tam tersi bugünkü konumunun devam edebilmesi için gerekli yasal tedbirleri almak olduğu, çıkarılacak kararname "Müslüman-Türk insanı" modeliyle, ırkçı-şovenist bir toplumu yaratmaya yönelik olduğu noktasında birleşildi.

Kararımda belirtilen, kadınların eğitim seviyesini yükseltmeye yönelik tedbirlerin gerçekte gerici düşünce ve uygulamalarla kadını daha da geri konuma iteceği belirtilirken, Aile Kurumu Başkanlığı'na ve çıkarılacak kararlara karşı çıkmak için kadınlar HAYIR demeye,

Kadınlar üzerinde oynanmak istenilen tezgahın ortaya çıkarılması için tüm kadınlar uyanık olmaya çağrıldı.

Başlatılması düşünülen bir kampanya çerçevesinde de kadınlara; "Ezilen tüm kadınlar yeriniz, konumunuz ne olursa olsun bulunduğunuz her yerde kadınların örgütlü mücadelesine katılın" çağrısı yapılarak bu kampanyanın çeşitli toplantı ve eylemliliklerle devam edeceği duyuruldu.

FİLİSTİN DEVRİMİ: YENİ UFUKLARA DOĞRU

Filistin taşı ayaklanması (intifada), üçüncü yılını doldurup; dördüncü yılına giriyor. Tam üç yıl boyunca ayaklanma halinde olma onuru direnen yiğit Filistin halkına aittir. Bundan üç yıl önce ayaklanan Filistinliler, İsrail siyonizmine karşı mücadelelerini yeni ileri bir aşamaya ulaştırırken aynı zamanda da kendilerini değiştirdiler. ayaklanmadan önce, on yıllar boyunca pasif bir direniş biçiminde süren mücadele, belli bir gelişimden sonra nitelik değişikliği göstererek, devrimci bir ayaklanmaya dönüştü. Bu artık hem mücadele hem de mücadele yürüten halk için yeni bir aşamayıdır. Zaten üç yıldır devam eden mücadelenin biçimine bakıldığında, gerilla mücadelesinin izleri taktikleri kendini çok belirgin biçimde gösteriyor. Hiç şüphesiz, ayaklanma hem kitlesellik açısından ve hem de devrimci bir kalkışma niteliğine bürünmesi açısından gerilla mücadelesinden daha da ileridir. Bu ilerilik, gerilla mücadelesini ortadan kaldırmamış tersine, o'nu varması gereken bir üst düzeye çıkarmıştır.

Filistin halkı ayaklanmayla Bağımsız ve Demokratik ulusal Devletinin kuruluşunu tüm dünyaya ilan etti. Filistin Devleti, suni bir oluşum değil bir halkın kendi mücadelesine ve yaşam biçimine resmi ifade vermesidir. Filistin Devleti, içerde ayaklanma komitelerine dayanırken, dışarda da hemen hemen tüm devletler tarafından tanınan devlet organları tarafından temsil ediliyor. Aynı topraklar üzerinde ikili iktidar durumu ortaya çıkarmıştır. Gerçi İsrail işgali tüm tetörü ile devam ediyor ancak, Filistin Halkı işgal altında da olsa kendi iktidarına sahiptir. Şu durumda, ne Filistin Halkı işgal durumuna son verebiliyor, ne de, İsrail, ayaklanan Filistinlilerin mücadelesini bastırabiliyor. Bu durum uzun süre devam edemez. Ya Filistin ayaklanması İsrail'in işgaline son verecektir, ya da İsrail dünyanın çoğunluğunun kesimini karşısına alarak ve büyük bir soykırımla ayaklanmayı bastıracaktır. Gerek Filistinliler, gerek İsrail devleti daha çetin ve şiddetli geçecek bir son kışıma hazırlanıyorlar. Bu süreçte İsrail devleti, her ge-

çen gün yıpranıp, dünyada tecriti artarken Filistinliler dünya halklarının çoğunun desteğini arkalarına almış durumdalar.

Filistin ulusal devrimi, bağımsız bir devleti oluşturma anlamında, varması gereken hedefe varmıştır. Gerçi bu devlet, Kudüs'te kurulamamış ve tüm Filistin'i kapsamamıştır. Ancak, Filistin devrimi, bir ulusal devrim olarak ve İsrail'in tüm Filistin topraklarını işgal etmesinin getirdiği tarihsel durumdan dolayı proleteriyadan, küçük burjuvalara ve yurtsever büyük burjuvalara kadar tüm sınıfları ve politik akımlar bağrında taşımıştır. Hareketin işgale karşı yönelmesi yani, ulusal hedeflerinden ötürü, iç ayrışmaya tam anlamıyla uğramamıştır. Böylece, Filistin ulusal devrimi kendi içinde hem proleteriyayı hem de burjuvaziyi barındırmaktadır. Devrimci ayaklanma ile aynı zamanda son devrimci eylemlerine kalkışıyorlar. Ulusal devrim, ulusal biçimlenmesini bağımsız bir devletle taçlandırdı. Bu taç ulusal Filistin burjuvazisinin giydiği son taçtır. Devrim, ha-

vazisinin giydiği son taçtır. Devrim, hareket halinde, ve sınıfsal karakteri belirginleşerek ve bir halk devrimi biçimini alarak devam ediyor.

Ulusal hareket içindeki burjuva politik akımlar, Filistin sorununun görüşmeler ve uluslararası diplomasi yoluyla kısacası, uzlaşmalarda çözümlenmesini istiyorlardı. Filistin hareketi içindeki bu kesimlerin en büyük maddi ve politik destekçileri başta arap burjuvaları ve petrol kapitalistleri oldu. Esas olarak EL-FETİH 'te örgütlenen uzlaşmacı güçler verilen her silahlı eylemi, uzlaşma için kullanmaya kalkışmışlardır. arap gericiliği, Filistin sorununu bir israil-Arap çatışması sorunu biçiminde göstererek aslında, Filistin mücadelesinin ileriye gitmesini engellemiştir. Arap gericiliği, Filistin devriminin zafere ulaşmasından iki açıdan korkuyor: Birincisi, Filistin devriminin arap Ulusal konumu aşırıp sosyalist bir doğrultuya girme endişesi; ikincisi, Filistin devrimi ateşinin doğrudan tüm arap halkını sarıp, Arap gericiliğinin egemenliğini tehdit etmesi. İşte bu iki yönlü korku, gerici Arap devletlerini, Filistin devrimini geri çekmeye ve kontrolleri altına almaya itmiştir. Filistin devriminin son 25 yılı incelendiğinde görülecektir ki gerici Arap devletlerinin Filistin halkını katletmesi, hiç te israil Siyonizminden aşağı kalmamıştır. Ürdün kiralığıının KARA EYLÜL KATLIAMI, Suriyenin rolünün olduğu TEL-ZAATAR KATLIAMI gerici arap devletlerinin yaptığı katliamın en iyi bilinen iki örneğidir. Bunun yanında pek çok Filistinli gerilla ve politik önder gerici

Şu durumda, ne Filistin Halkı işgal durumuna son verebiliyor, ne de, İsrail, ayaklanan Filistinlilerin mücadelesini bastırabiliyor. Bu durum uzun süre devam edemez. Ya Filistin ayaklanması İsrail' in işgaline son verecektir, ya da İsrail dünyanın çoğunluğunun kesimini karşısına alarak ve büyük bir soykırımla ayaklanmayı bastıracaktır. Gerek Filistinliler, gerek israil devleti daha çetin ve şidetli geçecek bir son kışıma hazırlanıyorlar. Bu süreçte İsrail devleti, her geçen gün yıpranıp, dünyada tecriti artarken Filistinliler dünya halklarının çoğunun desteğini arkalarına almış durumdadır.

arap devletlerinin idam kararları ile aranıyorlar. Arap gericiliğinin yaptıklarını ve planlarını en iyi bilen gene bu acıları yaşayan Filistin halkıdır. Bunun için Filistin halkı mücadele hedeflerini ortaya koyarken arap gericiliğinin de göstererek: Emperyalizme, siyonizme ve arap gericiliğine karşı mücadele verdiğini belirtti.

YENİ UFUKLARA DOĞRU...

On yıllarca süren Filistin devriminin, işgal altındaki halkın mücadelesinin temelinde dayanması, Filistin devrimi mücadelesinin yeni bir aşamasını ifade ediyor: devrim mücadelesi Arap gericiliğinden daha bağımsız bir biçimde geliyor. Hareketin ileriye gitmesi için Arap gericiliğinden kopuşması ve giderek ona karşı yönelmesi şarttı. Belli bir sınırlılıkla da olsa, özgür Filistin mücadelesi ilk hedefi olan bağımsız devlet aşamasını tamamlamıştır. Devrim, şimdi yeni bir aşamaya doğru yöneliyor: Sosyal kurtuluş. Filistin dev-

riminin, henüz ulusal yönleri tam anlamıyla ortadan kalkmamıştır ancak, bu ayaklanmada Filistin proletaryasının ve yoksul kesimlerin büyük bir rol oynaması, devrimin sadece ulusal hedeflerle sınırlı kalmıyacağını gösteriyor.

İşte tam bu noktada, emperyalizmin ve işbirlikçisi gerici Arap burjuvaları Filistin devriminin ulusal hedefleri aşmaması için ağırlıklarını arttırdılar Filistin ayaklanması, bu durumda Arap gericiliği ve Filistin hareketi içindeki uzlaşmacı kesimlerle mücadele içinde gelişecektir. Filistin devriminin içinde burjuvazinin varlığı, mücadelenin dış düşmana karşı yönelmesinin yanında, giderek; iç-savaşa yönelmesinin tohumlarını ve çelişkisini içinde taşıyor. Kendi gerici burjuvalarından ayrılmak ve onlarla bir iç savaş düzeyinde kışımak proletaryanın, ezilenlerin ve Filistin devriminin yararına olacaktır. Bağımsız devlet temelindeki bugünkü ulusal birlik, geçicidir ve bozulacaktır.

Ekim ayı içinde İsrail'in 25 Filistinliyi katletmesi ve yüzlercesinin yer alması ile dünya yeniden bu haberle çalkalandı. İsrail siyonizmi yaklaşırken, yaralıların sayısı ise onbinleri buldu. Tüm bu katliama ve engellemelere rağmen Filistin devrimi zafere doğru; yeni ufuklara doğru yürümeye devam ediyor.

Türkiye proletaryası emekçi kitleler ve sosyalistler olarak, Filistin devrimi karşısında sorumluluklarımızı ve görevlerimizi yerine getirmeliyiz. Filistin devrimini kendi devrimimiz saymalıyız. Filistin halkıyla olan devrimci dayanışmamızı, bundan sonra da devrimci eylemlerle ortaya koymalıyız.

Friedrich Engels (1820-1895) dostu Karl Marx'tan sonra, bütün uygar dünyada, modern proletaryanın en yetkin bilgini ve öğretmeni idi. Alinyazısı, Karl Marx ile Friedrich Engels'i bir araya getirdiğinden beri, iki dost, yaşamlarını ortak bir amaca adadı. Bundan ötürü, Engels'in proletarya uğruna ne yaptığını anlamak için, Marx'ın öğretilerinin ve yapısının çağdaş işçi sınıfı hareketinin gelişimi için önemi üzerine açık bir düşünce edinilmelidir. Marx ve Engels, işçi sınıfının ve istemlerinin, burjuvaziyle birlikte proletaryayı kaçınılmaz olarak yaratıp örgütleyen bugünkü ekonomik sistemin zorunlu bir sonucu olduğunu ilk gösterenlerdir. Onlar, insanlığı bugün ezen kötülüklerden kurtaracak olanın, yüce gönüllü bireylerin iyi niyetli çabaları değil, kersine, örgütlenmiş proletaryanın sınıf savaşımı olduğunu gösterdiler. Marx ve Engels, bilimsel çalışmalarıyla, sosyalizmin düşçülerin buluşu olmadığını, tersine, modern toplumdaki üretken güçlerin gelişiminin son ereği ve zorunlu sonucu olduğunu ilk açıklayanlardır. Şimdiye kadar ki bütün yazılı tarih, sınıf savaşımı tarihi, belirli toplumsal sınıfların öbürleri üzerindeki egemenliğinin ve zaferinin birbirini izlemesinin tarihidir. Bu da, sınıf savaşımı ve sınıf egemenliğini temelleri -özel mülkiyet ve anarşik toplumsal üretim- ortadan kalkıncaya kadar sürecektir. Proletaryanın çıkarları bu temellerin yıkılmasını gerektirir, bundan ötürü de, örgütlenmiş işçilerin bilinçli sınıf savaşımı onlara yöneltilmelidir. Her sınıfın savaşımı da politik bir savaşımdır.

Marx ve Engels'in bu görüşleri şimdi kurtuluşları için savaşan bütün proleterlerce benimsenmektedir. Ama iki dost kırklarda ve ellilerde sosyalist yazında yer aldıklarında, o görüşler bağımsız koşulsuz yenedi. O zaman, politik özgürlük uğruna savaşıma, krallar, polis ve din adamları despotluğuna karşı savaşıma katılan yetenekli ve yeteneksiz, güvenilir ve güvenilmez, burjuvazinin çıkarları ile proletaryanıninkiler arasındaki uzlaşmaz karşıtlığı gözlemeyi başaramamış birçok kişi vardı. Bu insanlar, bağımsız bir toplumsal güç olarak davranan işçiler düşüncesini gözönünde tutmazlardı. Öte yandan, yöneticileri ve egemen sınıfları yalnızca çağdaş toplumsal düzenin adaletsizliğine inandırmak gerektirdiğini, ondan sonra yeryüzünde barış ve genel gönenc kurmanın kolay alacağını düşünen, kimileri dahi birçok düşçü vardı. Onlar, savaşımsız bir sosyalizm düşü gördüler. Son olarak, o zamanın hemen hemen bütün sosyalistleri ve işçi sınıfının dostları, genellikle, proletaryaya bir çiban gözüyle baktılar ve onun endüstri büyümesiyle birlikte nasıl büyüdüğünü korkuyla gözediler. Onların hepsi, bu yüzden, endüstrinin ve proletaryanın gelişimini durdurmak için, "tarih çarkını" durdurmak için bir araç aradılar. Marx ve Engels, proletaryanın gelişiminden duyulan genel korkuyu paylaşmadılar; tersine, bütün umutlarını onun sürekli büyümesine bağladılar. Ne kadar çok proleter varsa, bir devrimci sınıf olarak kuvvetleri de o kadar büyük, sosyalizm de o kadar yakın ve o kadar olanaklı olur. Marx ve Engels'in işçi sınıfına hizmetleri birkaç sözcükle şöyle anlatılabilir: İşçi sınıfına kendisini tanımayı ve kendisinin bilincinde olmayı öğretiler, düşlerin yerine de bilimi koydular."

POLİTİKA konularında kaçınma olanağı yoktur; Tüm kaçamaklı gazeteler bile politika yaparlar önemli olan yalnızca, nasıl politika yapılacağı ve ne biçim politika yapıldığıdır. Zaten bizim için kaçınma olanaklı değildir. Siyasal parti olarak işçi partisi, birçok ülkede vardır. Kaçınma öğütleriyle politikayı yıkan biz değiliz. Gerçek yaşam uygulanması, var olan hükümetlerin işçilere yaptığı siyasal baskı ister siyasal, ister toplumsal amaçlar için olsun, istemeselerde istemeselde işçileri politikaya girmeye zorluyor. onlara politika-dan kaçınmalarını öğütlemek, onları burju politikanın kollarına atmak demektir. Özellikle proletaryanın siyasal eylemini gündeme

getirmiş olan Paris Komününden sonra politikadan kaçınma hiç bir baskıma olanaklı değildir.

Biz, sınıfların ortadan kaldırılmasını istiyoruz. Buna erişmek için araç nedir? Proletaryanın siyasal egemenliği. Şimdi ise herkesin bu noktada birleştiği anda, politikaya karışmamamız bizden isteniyor. Tüm kaçınanlar kendilerine devrimci hatta en iyi devrimci diyorlar. oysa devrim politikanın en yüksek edimidir ve devrim isteyen herkez aracını da istemek zorundadır. Devrimin hazırladığı işçileri devrim için eğiten ve olmadığı zaman işçilerin savaşımının ertesi günü Favre'lar ve Pyat'lar tarafından her zaman kandırılacağı siyasal eylem. Bunun bağlı olduğu politika ise,

proleter bir politika olmalıdır; İşçi partisi bir takım burjuva partilerinin kuyruğu olamaz; Tersine kendine özgü hedefi, kendine özgü politikası bulunan bağımsız bir parti olarak oluşmalıdır.

Siyasal özgürlükler, toplantı ve birlik kurma hakkı basın özgürlüğü, bizim silahlarımızdır; Ve biz, bunların elimizden alınması istendiğinde, kollarımızı bağlayıp politikadan mı kaçınacağız? Her siyasal eylemin, varolan şeyi kabullenmek anlamına geldiği söylenir. Ama var olan şey bize var olan şeye karşı protesto da bulunma araçlarını veriyorsa sözkonusu araçların kullanılması varolan şeyi kabullenmek demek değildir.

MADEN OCAKLARINDA

İŞÇİLER PATLADI

12 EYLÜL FAŞİZMİNE VE EKONOMİK BASKILARA KARŞI MADEN İŞÇİLERİ ONURLU BİR DİRENİŞ GÖSTERDİLER.

Biz bu ocaklara köpeklerimizi bile sokmayız! Bu söz aylarca önce kapitalizmin , Yeni çeltek maden ocaklarındaki katliamından sonra Polonyalı uzmanlarca söylenmiştir. Zonguldak ha-zasındaki ocaklarda Yeni Çeltek tekilerden daha iyi konumda değil, ama madenciler bu ocaklarda çalışmak zorundadır. Türkiye işçi sınıfının sorunlarının en katmerlisini maden işçilerin yaşıyor olduğu bir gerçektir. Geçmişten beri direnişleri kısa süreli, bir alev gibi parlayan ama şiddetli olan madenciler, son yıllarda komiteleşme ve örgütlenmenin gereğini daha iyi kavıyorlar. Maden işçileri işyeri komitelerinde örgütlülük arttıkça çalışma koşullarında, ekonomik haklarında daha iyi duruma geleceğini kavri-

yorlar.

Maden işçileri Zonguldaktaki Yeniçeltek katliamını Protesto mitinginde Türkiye Proleteryanının kendileriyle dayanışma için Zonguldak' a akın akın gelmesinden etkilenmişlerdir. Miting alanındaki binalara asılan "Fabrikalar Tarlalar Siyasi iktidar Her Şey Emeğin Olacak" pankartlarındaki sloganların özünü kavramaya başlamışlardır. Kendileri için sınıf olma bilincini daha da yükselttiklerinde bu etkilenmeler kendi mücadeleleri ve şiarları durumuna gelecektir.

90 Sonbaharına gelirken Eylül tüm Türkiye' de olduğu gibi maden işçileri içinde kara ve çetin bir ay

Kara Çünkü; Faşizmin şiddetini arttırarak sömürüyü katmerleştirdiği bir ay

Zorlu Çünkü; Kış geliyor, okullar açılıyor, bunlar zorunlu masraflar, ekonomik sıkıntı demektir.

Bunların yanında birde orta-

doğu' daki it dalaşının sürmesini bahane eden Tekelci kapitalistler ve onların kuklası hükümet zamları sıralıyor. Maden işçileri çocuklarının okul masraflarını dahi karşılamıyorlardı.

Bu koşullar sürerken ocaklardaki öncü işçiler 12 Eylül Faturasını Protesto için ne yapılacağını tartışıyor, direniş örgütlenmesi gerektiği konuşuluyordu. Bu arada istenen 1.000.000 liralık avansın reddedilmesi direnişin koşullarını dahada olgunlaştırıyor, toplu sözleşme görüşmelerinin sürmesi de bu direnişi zorunlu hale getiriyordu.

Ocak komitelerinin öncülüğünde 12 Eylül 1990 günü (Faşist darbenin 10. yıldönümü) ilk olarak Gelik bölgesindeki insanlar direniş geçerek yeraltına inmiyorlardı. 16.00-26.00 vardiyası için işyerlerine gelen 2. gurup arkadaşlarında eyleme katılarak madene inmedi-

ler. Direniş başlamıştır, eylem Kozlu, Karadan, Amasya ve Asma bölgelerine de sıçradı. Katılım umutların çok üzerindeydi hemen hemen tüm üretim durdu. Direnişin tüm işçileri kucakladığını gören işçi düşmanları salyalarıyla kışkırtıcılığa başlamakta gecikmediler.

-T.T.K. Genel Müdürü, Zekai Akcan; "Savcılığa, valiliğe gerekli işlemlerin hemen yapılması için başvurdum" diyordu. Bir genel müdürün maden kazalarında gerekli işlemin yapılması için bu kadar aceleci davrandığı görülmüşmüdür?

Ankara'danda demeçler veriliyordu. Maden ocağının önünden bile geçmeyenler konuşuyordu.

-Devlet bakanı Cemil Çiçek; "Avans vermeye imkan yok, kanunsuz iş yapıyorlar, Avansı vermediler diye işi yavaşlatma hakkın yokki " diyor. Sizlerin oradan konuşmaya hakkınız varmı, Hayali İhratçıya, Tekellere, Kurtarılacak Bankalara verecek paranız var, ama işçiye yok, gelinde bunları madendeki işçilere anlatın.

-Söz sırası ağaların ağası Şevket (Yılmaz) Ağa' da; Devlete güvence veriyor. "Avansı verilmesinden bende yanayım, eylemin zamanı yanlış seçilmiş gibi. Genel Maden İş Sendikası başkanı Şemsi Denizler bana işçilerle görüşüp onları madene indireceğini söyledi."

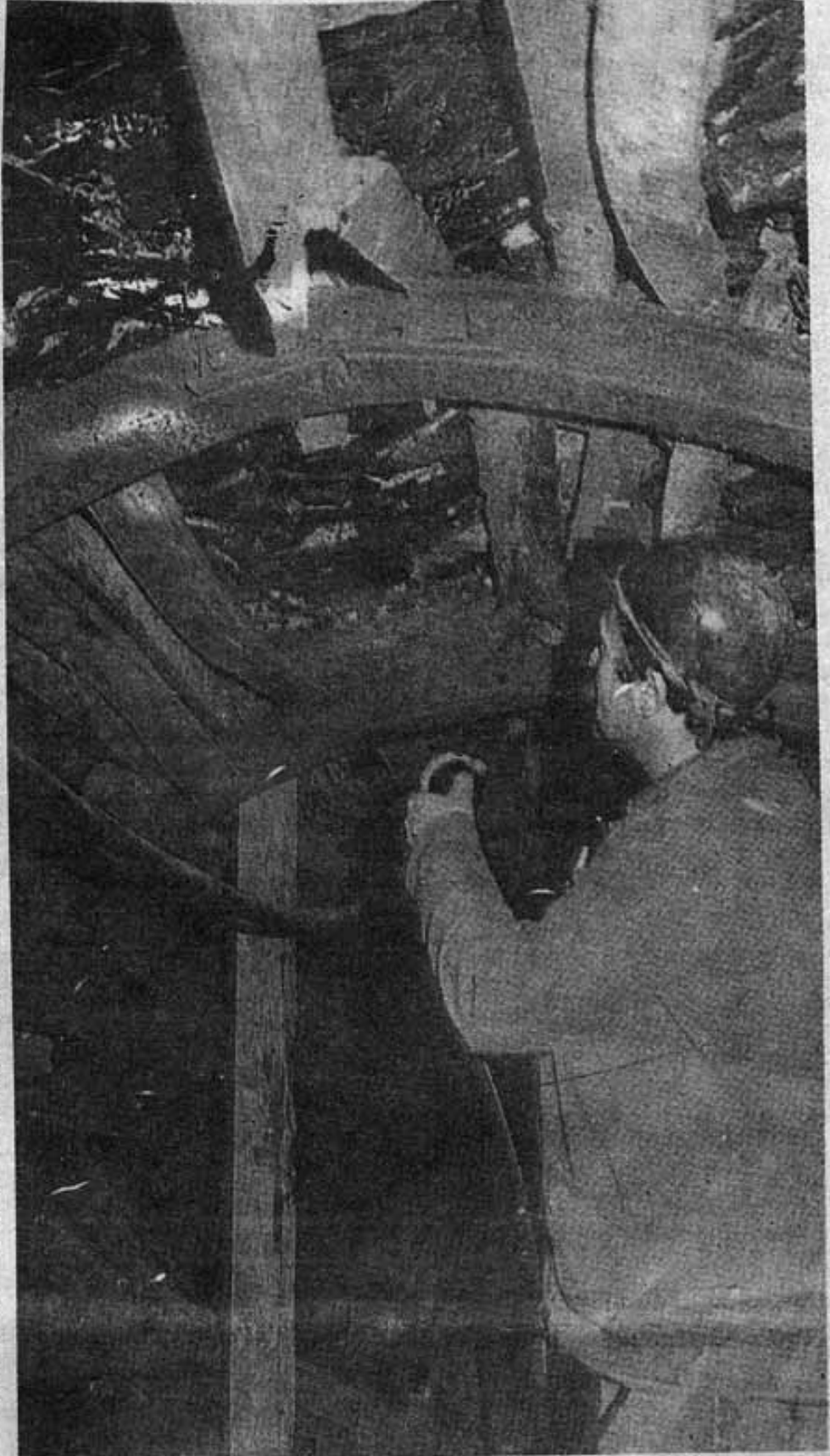
Ne olacaktı Şevket Ağa işçiler senin kararınımı bekleyeceklerdi doğru zaman için, bekleyecek olsalardı sonsuza kadar beklerlerdi herhalde. Devlete işçilerin madene indirileceğinin güvencesini vereceğine eyleme sahip çık. Yoksa daha çok Adana mitinglerinde yuhalanıp, Zonguldak mitinglerine gelemezsin.

Bütün bunlara rağmen işçiler kararlı olarak eylemlerini 3 gün boyunca sürdürdüler. Eylemlerinin amacı uyarıydı buna ulaşıldığı için de eylemi sona erdirdiler. Eylem sırasında, kitlelilik karıştı ve ey-

lem kırıcılığı yapamayarak seyirci kalan polis amasra ve Gedik' te yılgınlık yaratmak için saldırıyı başlattı. Eylem sonrasında 100 civarında işçiyi soruşturmaya aldılar. Bu saldırılar yılgınlık değil ancak

kararlılık yaratır. Zonguldak madencileri örgütlülüklerini sürdürerek birliklerini korudukları sürece alamayacakları hak yoktur.

Zonguldak maden işçisi

ÜNİVERSİTE GENÇLİĞİ ALTERNATİFLERİNİ ORTAYA KOYUYOR

Yükseköğrenim gençliği, yeni öğretim yılına İstanbul Öğrenci Dernekleri Platformu' nun düzenlediği alternatif açılışla "Merhaba" dedi. Böylelikle hem 4 Ekim'de öğrencilerden bağımsız olarak düzenlenen "Seçme" öğrencilerin alındığı ve tamamen dayatmacı bir mantığın ürünü olan YÖK açılışları protesto edildi. Hem de birlik, beraberlik ve dayanışmanın güzel bir örneği sergilendi.

Alınan sıkı güvenlik önlemleri sonucu arkadaşlarımızın çoğu şenlik yeri olarak belirlenen İstanbul Teknik Üniversitesi Ayazağa Kampüsüne giremediler. Kapıda faşizmin silahlı dalkavukları tarafından kimlik kontrolü yapıldı. Bazı arkadaşlarımız içeriye girmek istediklerini söyleyip, girmeye çalıştıkları için, bazıları da kampüs çevresindeki yırtık tel örgülerden atlamaya çalışırken yakalandılar ve gözaltına alındılar.

Platformun yer seçme konusunda daha titiz olması gerektiğini ve olumlu olumsuz tüm durumları dikkate alarak koşulları değerlendir-

direcek değişiklik önerileri kullanarak kararlarını bu doğrultuda almasının daha sağlıklı olacağını düşünüyoruz. Yaratıcılıklar böylesi anlarda kullanılmalıdır.

Alternatif açılışın açılış konuşması paralı eğitime ve savaşa ilişkin oldu ister istemez. Gündemi belirleyen bu iki ana konuya ağırlık verildi. Ülkenin genel durumu da belirtildi elbette. Faşizmin birlikte gerçekleştireceğimiz bir şenliği bile hazmedemediği, zor kullanarak bastırmaya, engellemeye çalıştığına dikkat çekildi. Üniversitelerde polis değil, özerk, demokratik, bilimsel eğitim istenildiği haykırıldı.

Örgütlülük ve öğrencilerin birlikte mücadele zemininin oluşturulması gerektiği vurgulandı. Bunun, önümüze hedef olarak konulması ve koşullarının yaratılması gerektiğinin üzerinde duruldu. Fakat bazı siyasi gruplar platform içinde yer aldıkları halde platformun içinde yer aldıkları halde platformun "yalnızca ortak pankart açılacak, ortak slogan atılacak" kararını hiçe

sayarak, kendi pankartlarını açmaktan kaçındılar ve eylemin birlik ve beraberlik içinde yapıldığı görüntüsüne gölge düşürmeyi başardılar. Oradaki devrimci duyarlıkların iyiniyetine güvenerek indirilmeyeceği düşüncesiyle, ayrı pankart asılması, eylem birliğini provake eden bir anlayıştır ve teşhir edilmelidir. Değişik siyasi görüşleri içinde barındıran ve ulaşılan noktalar zemininde düzenlenen pasif veya aktif tüm eylemlerde, hareketin genel çıkarları siyasi kaygıları geri plana atmalıdır. Propaganda ve ajitasyonlarda serbestlik kitlenin birlikte çizdiği sınırlar içinde kalmalıdır. Kendi grup çıkarlarını öne çıkarmak isteyenler hem eylem birlikteliğini bozdukları hemde hareketin genişlemesini engelledikleri için gerekirse, bu davranışlarda bulunanlara karşı sert tutumlar alınmalıdır.

Platformun açılış şenliği, müzikle başladı ve marşlarla sürdü. Devrim şehitleri için saygı duruşu yapıldı. bir ağızdan türküler söylendi, şiirler okundu, sloganlar atıldı.

Çoşkuluyduk çünkü umutluyduk gelecekte. Gençtik ve farkındaydık korktuklarımızın. Korkuyorlardı; Kapiya polis dikmişlerdi. Korkuyorlardı; Üniversiteleri karakollarla donatmaya başlamışlardı. Korkuyorlardı ve korkularını copluyarak, gözaltına alarak, sorgulayarak, okullardan uzaklaştırarak açığa vuruyorlardı. Onlar korktukca önlemleri arttırmışlardı. Bizler ise sürekli yükseltiyorduk sesimizi: "Akin var Güneşe Akin/Güneşi zapdeteceğiz, Güneşin zaptı yakın!" Kol kola girerek, alayımızı genişleterek, umutlu gözlerimiz ve keskin sesimizle haykırıyorduk bir kez daha!

"YAŞASIN, BİRLİKTE MÜCADELEMİZ!

**HAKSIZ SAVAŞA HAYIR!
PARALI EĞİTİME HAYIR!"**

DÖB'ü bir grup öğrenci

SUSER İŞÇİLERİ "SAVAŞA HAYIR..!" Diyor

MERHABA DOSTLAR.

Öncelikle böyle bir derginin çıkarılması bizleri çok mennun etti. DEVRİMCİ EMEK ' in çıkarılmasında çalışmalarını olan bütün arkadaşları saygı ve dostlukla selamlı-yorum. Tekrar diyorum ki Devrimci Sosyalizm mücadelemizdeki gelişmeleri diğer işyerlerindeki arkadaşlarla aramızdaki dostluğun gelişmesine çaba sarfedecek "DEVİRİMCİ EMEK" yazar ve yöneticilerine SUSER'deki işçi arkadaşlardan MERHABA...

Biz SUSER de çalışan devrimciler olarak "DEVİRİMCİ EMEK" bütün maddi ve manevi desteğimizi sağlayacağımızı şimdiden bütün işçi arkadaşlara duyuruyoruz. Biz şimdi size SUSER deki gelişmelerden bahsetmek ve bu konuda devrimci kamuoyunu bilgilendirmeye çalışacağız.

ARKADAŞLAR; SUSER de toplu iş sözleşmesi bittikten sonra yanlış bir yapılanma aldı başını gidiyor. Bütün işçi arkadaşlar artık maddi imkanlarının peşine düştü. Öyle bir şey oluyorki, artık arkadaşların düşündüğü para, paradan başka bir şey düşünmez olduk.

Türkiyede o kadar çok şey oluyorki biz SUSER işçileri kulaklarımızı kapattık sadece para ikramiye ne zaman, geriye dönük haklarımızın dilimi ne zaman, elbise parası ne zaman vb. gibi şeyler.

Türkiyedeki gelişmeler hiç bizi ilgilendirmez oldu. Oysa şu anda cezaevlerindeki açlık grevleri, idamlar, zamlar, emperyalistlerin gündeminden hiç düşürmediği SAVAŞ.

ARKADAŞLAR.

Savaş demek işçilerin, emeğiyle geçinen bütün insanların halkların ekonomik ve demokratik haklarına vurulan bir tırpandır. Savaş çıktığında hiç birimiz sanmıyalım ki yaşantımız aynı şekilde devam

edecek. Kimimiz bu haksız savaşta kardeşimizi, oğlumuzu, babımızı, arkadaşımızı kaybedeceğiz. Bütün kazanımlarımız bir anda yok olacak Çocuklarımıza götüreceğimiz iki ekmek yarım ekmeğe düşecek.

Bu haksız savaşta ölecek insanlar emperyalistlerin kar hırsı yüzünden, sömürsünü arttırmak karlarına kar katmak için biz işçileri emeğiyle geçinen insanları harcıyacaktı. Bunun için diyorum ki :

Suserde çalışan işçi arkadaşlar,

Bizler her şeyden önce ekonomik ve demokratik halklarımıza sahip çıkalım. Bu doğrultuda büyük sorumluluk SUSER de çalışan devrimci ve sosyalist demokrat arkadaşlara düşüyor. Siyasi çizgilerimizden çıkıp olayları SUSER işçilerin örgütlü gücü için mücadele verelim. Bu demek değildir ki siyasi görüşlerimizden ödün vermek anlamına gelmesin. Tabiki hiç kimse (Örgütlü arkadaşlar için) kendi görüşlerinden geri adım atacak anlamına gelmesin. Ortak noktalarımızdan hareket le işçilerin örgütlü gücünü yakalayıp Türkiye'de haksız olaylara karşı örgütlü bir güçle çıkalım.

Savaş çılgınlıkları olan burjuvazinin, kapitalizmin, emperyalistlerin karşısına örgütlü bir güçle çıkıp bu haksız savaşı "SINIF SAVAŞINA " dönüştürelim.

YAŞASIN İŞÇİLERİN ÖRGÜTLÜ MÜCADELESİ

YAŞASIN SUSER İŞÇİLERİNİN BİRLİĞİ

NOT: İşyeri komitelerinin çalışmalarına ve SUSER de hayata geçirmek için çaba sarfedelim.

Bir grup SUSER işçisi

DERBY İŞÇİLERİ GREVE HAZIR

Derby Jiletleri işkolu değişikliğiyle beraber, varolan haklarını ve kendi çıkarlarını koruyabilmek için yetkisi düşmüş olan LASBETKİM-İŞ ten üyelikliğini çıkararak Otomobil-İş te örgütlenmiştir.

İşverenini MES' e üyeliği, gireceğimiz toplu sözleşme döneminde bizlere yeni mücadele biçimleri gerektiğini göstermiştir. Nasıl diye düşündüğümüzde bu güne kadar geçirdiğimiz toplu sözleşmeler patron sendika diyalogu ve işçilerin istenimleri doğrultusunda çözümlenirdi. İşveren MESS' e üye olunca sendikaların işverenle sözleşmeye oturumu yerine; Sendika işverenlerin örgütlü bulunduğu sendika olan MESS le toplu sözleşmeye oturmak zorunda kalmıştır. MESS' in işçilere karşı dayatmacı politikası ve grup sözleşmesi yapması işçilerin mücadelesinin daha kitleselliğe dönüşmesine yolaçmıştır. Burada haklarımızı taleplerimizi alabilmek için MESS' e karşı kazanacağımız zafer aynı zamanda Metal İşverenlerini, mevcut siyasi iktidara karşı, genel anlamda tekelci sermayeye karşı bir zaferdir.

Fabrikada işçilerimizin genç olması mücadelemizin hızlı dinamik ve daha eylemci ruhlu olmasını beraberinde getirmiştir. Artık gençlerimiz kendilerinin az ücretle daha fazla sömürdüklerinin farkına varmışlardır. Genç İşçiler; Patronun toplu sözleşme döneminden sonra asgari ücretten işçi alındığını ve bu işçilerin neden genç olmalarına özen gösterdiklerini bilmektedir. Toplu - İş sözleşme döneminde olmamız; Derby işçisinin mücadelesinde işçi sınıfına değerler burakacağı sözkonusudur. Bunun en güzel örneği işyeri komitelerinin kurulması sendika ve kendi içinde en aktif bir şekilde çalışmasıdır. Sözleşme uyuzmazlıktadır. Ve en geç bir ay içinde sonuçlanması gerekmektedir. Sonuçta görev durumuna gelmesi halinde; biz şimdiden hep bir ağızdan greve hazırız diyoruz. Arkadaşlarımız üç sendikaların birleşmesi konusunda belirtmişlerdir. Demokratik kitle ve sınıf sendikacılığının temel ilkelerine zarar vermeyen her türlü birleşmeden yanayız. Amacımız işçi sınıfının sınıf bilinciyle hareket etmesidir. Ekmek, barış ve özgürlük bizim hakkımızdır. Bunları bizim elimizden almak isteyenlerden bir gün hesabını soracağız. Bunun böyle bilinmesini istiyoruz.

Yaşasın DERBY işçisinin örgütlülüğü.

Yaşasın İŞÇİ SINIFININ MÜCADELE BİRLİĞİ.

DERBY' den bir grup genç

BURJUVAZİ CEPHE GERİSİNİ SAĞLAMA ALIYOR

CEVİZLİ TEKEL İŞLETMELE- RİN BULUNDUĞU SİTEDE Ö- ZEL GÜVENLİK BİRİMİ OLUŞ- TURULDU!

Geçtiğimiz aylarda kamuoyuna açıklanan Teritoryal Savunma adı verdikleri Savunma Sistemi Yarı resmi, yarı sivil özel güvenlik birimlerinden oluşturulması düşünülmüştü.

"İç düşmana" karşı oluşturulduğu öne sürülen Savunma Sistemi aslında Devrimci güçlere, işçi ve emekçi yığınlarına karşı oluşturulmak istenen yerel ve genel anlamda olası kitle eylemlerini bastırma ve imha anlayışından başka birşey değildi.

Kamu oyunun yoğun tepkisine yol açan TERİTORYAL Savunma geri çekilmiş gibi gösterilip kamu oyunun ilgisinden uzaklaştırılmıştı. Ancak görülen o ki tekелci burjuvazi kendi sisteminin çıkışsızlığını biliyor. İşçi ve Emekçi yığınlarına açlık, işsizlik ve sosyal yıkımdan başka birşey veremeyecek ve sonucunda böyle yaşamak istemediğini göstermek isteyecek yığınların kendisine karşı yönelecek emekçi halk hareketlerini anında bastırma yöntemlerini geliştiriyor.

Tekelci burjuvazi geçtiğimiz yıl işçilerin Sendika yönetimlerinde aşan kendi gücü ve eylemleriyle

Hak verilmez Alınır Şiarını pratik yığınsal eylemleriyle ortaya koymaları, geleceklerinin kendi ellerinde ve eylemleriyle gerçekleştireceğini görmeleri kavramaları kendilerine olan güvenlerini artırdı düşmanlarına korku saldı.

Tekelci burjuvazi kendi düzeninin Çürümüşlüğü, Kokuşmuşluğuna karşı düzenini sürdürmek Cennetini kaybetmek istemiyor. ancak işçilerde artık Cehennemde yaşamak istemiyor işte bu karşılıklı paniğe kapılan Sermaye sınıfı kendisini ayakta tutacak yeni propagandalar arıyor. Aslında bakanlıktan istenen 60 kişilik özel güvenlik birimine kadro çıkmayınca ilk etapta işletmelerden 5 -10 ar bekçilerden oluşan Toplu-Silahlı birimler işçilerin kitle eylemlerinde ilk karşılarına çıkacak doğrudan Emniyete telsiz bağlantısı kurulacak özel güvenlik birimi Cevizli Tekel Sitesinde ve diğer büyük işletmelerde hatta yerel anlamda da oluşturulabileceği süpriz olmayacak özel güvenlik birimleri tam anlamıyla TERİTORYAL Savunma olmasada özünde aynı işlevi görecek adımları arka arkaya atıyor.

Cevizli Tekel Sitesinde atılan adım bunlardan sadece ilkidir sonuncusuda olmayacak kanıs-

ındayız.

Körfez kızıyla kamufle edilmek istenen arka arkaya gelen zamlar hayatı çekilmez hale getirdi. Tekelci Sermaye Yıllardan beri ABD emperyalizmine olan bağımlılığını, daha üst boyutlara ulaşan bağımlılıkla uşaklık düzeyinde yerine getiriyor Ortadoğunun jandarmalığında payına düşecek kemikler uğruna tüm toplumu felakete sürükleyebilecek kararları kukla parlamentosuna bile danışmadan Orda-Doğuya asker göndermede dahil her türlü kararı alabiliyor.

İşte bütün bunlardan ötürü Cephe gerisini sağlama alabilmek için

1- İşçi ve Emekçilerin dayanılmaz boyutlara ulaşan ekonomik sosyal yıkımı karşısında en küçük kitle eylemine bile azgınca saldırması

2- Devrimci Sosyalist örgütlerin olası bir savaşta bu savaşı İşçi ve Emekçilerin Kurtuluş Savaşına dönüştürmeye çalışacaklarını bildiğinden

3- Kürdistanda yıldır süren kırı savaşı Kürdistan halkının ulusal ve Toplumsal Kurtuluş Savaşını ezmek ve yok etmek için "İç düşman" saydığı Devrimci Sosyalist güçleri ve işçi Emekçi yığınların gerçekleştirmeleri olası yığın eylemlerini anında bastırarak özel savaş birliklerine yenilerini ekliyor. Çünkü bu özel birlikler Kürdistanda yıllardan beri Kürdistan halkına karşı uygulanıyor. Polis' in takviye edilerek 11 binden 25 bine çıkartılması modernize edilmesi özel güvenliklerin oluşturulması burjuvaziyi kaçınılmaz sonundan kurtaramayacaktır. Çünkü devrimci proleterya Mezar kazmayı hızlandı rarak sürdürüyor.

Tekel Cevizli Sitesinden bir gurup işçi

GENÇ EMEKÇİLER DERNEĞİ (GED) KURULDU

Merhaba emekçiler...

Genç Emekçiler Derneği Ağustos ayında açılışını gerçekleştirdi. Açılış aşamasından önce bir sürü engeller ve açılması için çaba sarfeden dernekler masası, polis, sudan bahanelerle derneğin kurulmasını engellemek istediler. Fakat biz bu uğurda her türlü engeli aşacağımızı, her türlü engeli karşı direneceğimizi, aşacağımıza göğüs gereceğimize inanmıştık. Ve güzel bir açılışla GED'yi kurduk.

Bunca dernek, halkevleri, DKÖ leri varken neden GED'nin kurulması bizi zorladı veya biz neden GED'yi kurmak için çalıştık.

GED isminden anlaşıldığı gibi "GENÇ EMEKÇİLER DERNEĞİ" şu anda var olan Demokratik Kitle Örgütlerinin çalışma alanları belli bütün D.K.O. kendi pers-

pektifleri doğrultusunda mücadele etmek zorunda veya mücadele etmek zorunluluğu getiriliyor. Fakat şu bir gerçek ki Türkiye'de en fazla sömürüye tabi tutulan, ve katmerli bir şekilde sömürülen genç insanlar. Bu sosyal ve kültürel alanda dahi aynısı. İşçi emekçi gençliğin sosyal ve kültürel alanda çalışması için alanlar yaratılmalı ve onlara taşınmalı. Biz bu perspektiflerden yola çıkarak GED'yi kurmayı amaçladık.

GED'yi kurduk çünkü:

Türkiye'de Genç Emekçilerin böyle bir derneğe ihtiyacı vardı.

GED'yi kurduk Çünkü:

Genç Emekçilerin sosyal ve kültürel alanda kendilerini yaratmaları gerekiyor.

GED'yi kurduk çünkü:

Gençliğe özellikle emekçi gençliğe çok büyük sorumluluk-

lar düşüyor.

GED'yi kurduk çünkü

Sorunlarına sahip çıkması, yön verilmesi, önlerinin açılması gereken emekçi gençlik var.

GED'yi kurduk çünkü:

Türkiye'de üretimi belirleyen çok kolay harcanan emekçi gençlik var. Bu doğrultuda karışımızda örgütsüz bir gençlik var. Hayatın her alanında işyerinde sokakta, mahallede üretimin her alanında okulda gençlik var. Fakat bu gençlik olması gereken yerden çok uzak.

GED çalışmalarını ile Bütün gençliği (Emekçi) bir potada toparlayarak gençliğin örgütlü gücünü yakalacağına inandığımız için gençliği kahvehane birahane vb. burjuvazinin mikro saçı yerlerinden çekmek ve kendi sorunlarına sahip çıkması gereken bir gençlik yani olması gereken yerlere, alanlara taşımak için biz bu görevi üstlendik.

GED bütün gençliğin dostluğu ile yükselecektir.

DOSTLAR,

İşçi sınıfının mücadelesinin, sesi olabilme uğraşı içinde olduğunuzu öğrendik. DEVRİMCİ EMEK'in düşünce ve içerik olarak emeği temsil edeceğinden hiç kuşumuz yok.

Maddi ve manevi her türlü desteğimizle yanınızdayız.

Onurlu mücadelenizi kucaklıyor, tüm DEVRİMCİ EMEK çalışanlarına başarılar diliyoruz.

BELEDİYE-İŞ 1 NOLU ŞUBE İŞYERİ KOMİTELERİNDEN EMEKÇİ İŞÇİLER

Faşizmin her yönden saldırılarını yoğunlaştırdığı ve devrimci kamuoyunu sindirmeye çalıştığı böylesi bir ortamda emeğe saygının bilinci ve insan olmanın onuruyla yayın yaşamına başladı Devrimci Emek...

Onurlu görevler zordur. Özveri, sabır, çalışma, ciddiyet ve dürüstlük ister. En önemlisi de uzun soluktur. Yaşadığımız, her zamankinden daha baskıcı ve sömürü döneminde ezilen insanların sesi olacağınıza ve sosyalizm bayrağını inatla, cesaretle ve istekle taşıyacağınıza inanıyoruz.

Bir gurup DÖB LÜ

DEVRİMCİ EMEK ÇALIŞANLARINA;

Sosyalist basının susturulmaya çalışıldığı ülkenin kararname ve asker-polis copuyla yönetildiği bir dönemde yayın hayatına başlamanızı yürekten kutluyor. Türk ve kürt emekçilerin korkusuz yılmaz sesi olacağınıza, her türlü baskıya ve zorbalığa göğüs gereceğinize inanıyor çalışmalarımızda başarılar diliyoruz.

EMEKÇİ ÖĞRETMENLER

Faşizmin terör ve baskısını toplumun her alanında devam ettirdiği, yasakların yasalarla meşru-

laştırıldığı bir dönemde başlayan yayın hayatınızda başarılar diliyoruz.

Yaşadığımız Kapitalist sistemde ezilen sınıf içinde yerini alan ve kadın olmamızdan dolayı bir kez daha baskıya, sömürüye, aşağılanmaya, horlanmaya maruz kalan biz işçi ve emekçi kadınlarımızda sesi olacağınıza inanıyoruz.

EMEKÇİ KADINLAR

Devrimci Emek'in çıkışını coşkuyla karşılıyoruz.

Devrimci Onuru ayakta tutmanın, omuzladığımız bu görevi yerine getirmenin sorumluluğu ve bilinciyle her türlü desteği ve üzerimize düşen görevi yerine getireceğimizi iletiyoruz.

Devrimci Emek çalışanlarına başarılar.

ÇUKUROVA'DAN BİR GRUP GENÇ EMEKÇİ

Gelinen noktada,

Marksizm-Leninizm ilkeleri doğrultusunda mücadeleyi yükseltmek ve bu değerleri korumak, her türlü küçük burjuva revizyonist ve reformist akımlara karşı mücadele etmek bundan sonra sıkı sıkıya sarınılması gereken bir silahtır.

İşçi sınıfı mücadelesinin önünü açacak teorik açıklamayı önüne hedef olarak koyacağına inandığım DEVRİMCİ EMEK'in çıkışını selamlıyor,

Tüm çalışanlarına başarılar diliyorum.

Selahattin KARATAŞ / İsviçre

Devrimci Emek çalışanlarına, Yıllardır sürdürdüğünüz inançlı mücadelenizde ilerlemeye devam ederken, gelinen bu aşamada başlatmış olduğunuz yeni yayın döneminde başarılar diler,

Mücadelenizin mücadelemiz olduğunun bilinmesini isteriz.

TRABZON'dan EMEKÇİ ÖĞRETMEN

Değerli Devrimci Emek Çalışanları;

"Devrimci Emek'in" çıkacağını duyunca kalemimi kırdım.

Kırdım; çünkü artık benim adıma da mücadelemi kitlelere anlatacak bir yayın organı var.

Kırdım; çünkü fabrikalardan, tarlalardan, okullardan, alanlardan, cezaevlerinden ve işkencehanelerden yükselen devrimci proleter mücadelenin ifadesini bulacağı ve kitlelere ulaşacağı bir dergi var.

Görüşleriyle, değerlendirmeleriyle, yorumlarıyla toplumsal mücadeleyi doğru yöne kanalize edecek sınıfın sesi bir dergi var.

Tüm içtenliğim ve devrimci-liğimle mücadelenizi alkışlıyorum.

BİR DEVRİMCİ EMEK TARAFTARI

Devrimci Emek çalışanlarına; Toplumsal baskıların ve sömürünün katmerleştiği bu dönemde, toplumsal mücadeleye soluk katacağınız inancındayız.

Kamu çalışanlarına yönelik baskı ve tahakküme karşı, kamu çalışanlarının mücadelesine omuz vererek, derginizde "Kamu Çalışanları" sayfası açtığınızı ve GREVLI-TOPLU SÖZLEŞMELİ sendikal mücadelemize, yorum ve değerlendirmelerinizle yeni ufuklar açarak yanımızda tavır alacağınızın bilincindeyiz.

Yeni yayın hayatınızda başarılar dileyerek, mücadelenize destek olmaya çalışacağımızı bildiririz.

ZONGULDAK'tan EĞİT-SEN'Lİ BİR GRUP EMEKÇİ ÖĞRETMEN

Dergimize gönderilen ve yayınlanması istenilen TKEP-(LENİNİST) imzalı "İşçi Sınıfına, Devrimci Kamuoyuna" başlıklı açıklamayı yayınlıyoruz.

İşçi Sınıfına, Devrimci Kamuoyuna"

Son on yılda, dünya çapında meydana gelen ve günümüzde de tüm hızıyla süren değişim ve gelişmeler dünya ve Türkiye komünist hareketi içinde varolan statükoları sarsmış, hemen her tarafa bölünme, parçalanma ve ayrışma süreçlerine yol açmıştır.

"Dünya değişiyor" sözü, bu dönemde, Dünya ve Türkiye Komünist/Sosyalist hareketi ve bu arada Partimiz Türkiye Komünist Emek Partisi içinde de bir moda olarak kullanılmaya başlandı. Artık, en ufak bir politik ve örgütsel olayı açıklamakta bile bu "moda" sözcük kullanılır oldu.

Gerçekten de dünyanın değişimi nesnelir, gerçektir, somuttur. Bu nesnellik, gerçekliği ve somutu göremiyen bir komünist, komünist adına layık olmaz. Ancak, bu objektif koşullara boyun eğen bir kimsede devrimci olamaz. Çünkü, Marx, Engels ve Lenin'in tüm düşüncesinin temelinde yatan olgu; yalnızca nesnellik görüp ortaya koyma değil, onu değiştirebilme yetenek ve iradesini gösterebilmektir. Bu anlamda, her zaman olduğu gibi, bugünde sorun şu şekilde karşımıza çıkmaktadır: Kapitalist dünyaya, burjuva dünyasına, reformistlerin dünyasına adaptemi olacağız yoksa bütün yanlarıyla görüp kavradığımız bu dünyayı değiştirmek için üstün bir yetenek ve irade gücünü ortaya koyarak işe girişecekmiyiz? Bu sorunun yanıtı reformist-oportünistlerle devrimci komünistler arasındaki ayrımı en açık ve net biçimde ortaya çıkarmaktadır.

Dünya komünist hareketinin en önemli bölümünü oluşturan sosyalist ülkelerin komünist partilerinde yönetimi ele geçiren reformistler bu soruya ilk şıktaki yanıtı vererek sosyalizmin kazanımlarını bir bir ortadan kaldırmaya başladılar. Sosyalizmi, zaaflarından arındırarak adım adım sürekli olarak KOMÜNİZME yönelmek gerekirken bu reformistler sosyalizmin kazanımlarını yoketmeye giriştiler. Ama bu reformist güçlerin üstlendikleri onursuz görevi yerine getirmeye güçleri yetmeyecektir! Bununla birlikte, bu gerici girişimin kapitalist ülkelerdeki komünist partilerini etkilemediğini söylemek mümkün değil.

Bu etki çok geçmeden, Türkiye işçi sınıfı hareketi içinde kendini göstermeye başlamıştır. Türkiye işçi sınıfı hareketi içinde tamamen açığa çıkan ve kendini en açık biçimiyle TBKP'de somutlayan reformizm, ideolojik-politik eğilim olarak Partimiz TKEP içinde de kendini açığa vurmuştur. Bu bağlamda, devrimci kamuoyuna "Demokratik Halk Devrimi mi? Sosyalist Devrim mi?" biçiminde yansıyan programatik görüş ayrılıkları gerçekte çok daha derin köklere sahiptir. TKEP içindeki görüş ayrılıkları henüz bir programatik görüş ayrılığı düzeyinde ortaya çıkmadan çok önce "Birlik Politikaları" ve "Partinin, yaşamını legal temellerde mi, illegal temellerde mi sürdüreceği" konusunda başlamış; bu temel politikadaki görüş ayrılıkları giderek programatik ayrılıklar düzeyine varmıştır.

Günümüzde, TKEP'deki sağ eğilim

ve reformizmin esas başçekiciliğini "Merkez" yapmaktadır. "Merkez" sözümona reformizme karşı olduğunu açıklamış ancak, pratikte reformizmle kol kola yürümüştür. Aynı şekilde "Merkez" in birlik politikaları (gerek komünist hareketin birliği, gerekse eylem birliği) sağ-reformist güçlerle birlik olarak sürmüştür. Öte yandan, 80'li yılların ortalarına doğru ortaya atılan ve gelişmeler sonucunda nesnel temelleri ortadan kalkan "BİRLEŞİK YASAL SOL PARTİ" politikası "Merkez" tarafından TKEP'in legaliteye çıkarılması politikasına dönüştürüldü. Tüm bunların yanında "sosyalist devrimi" savunmakla "sol" bir konuma yönelir gibi görünen "Merkez" özünde bize burjuva demokrasisi için mücadele etmemizi öneren sağ görüşlerle aynı noktada buluşmuştur. Kısacası "Merkez" sürekli biçimde sağa yönelmeyi bir politika haline getirmiştir.

Oysa ki, 12 Eylül Askeni faşist diktatörlüğünün bastırıldığı devrimci durum, belli bir aradan sonra tekrar ortaya çıkmaya ve sürekli olarak olgunlaşmaya başlamıştır. Devrim sorununa daha çok teorik açıdan yaklaşıldığı devrimci durumun bastırıldığı dönemin tersine, bugünkü koşullarda, devrim sorununa pratik-politika düzleminden yaklaşmak zorunludur. Çözüm önerilerimiz ve politikalarımız, emek-sermaye çelişkisi temelinde süregelen sınıflar mücadelesini etkileyip yönlendirerek devrim mücadelesinin kanallarına akıtmaya yönelik olmalıdır.

Bu nedenle, özellikle böylesi bir devrimci ortamda, KESİNTİSİZ olarak sosyalizme varacak olan Demokratik Halk Devrimi ve Demokratik Halk İktidar stratejisi etrafında nasıl ve kimlerle birlikte yürüneceği sorusunun yanıtı büyük bir açıklık ve netlikle verilmelidir.

Partimiz, bu ZORA DAYALI DEVRİM stratejisini, illegal temellerdeki yapısını koruyup güçlendirerek ve reformizmle yolunu ayırıp devrimci güçlerle yürüyerek, yaşama geçirmek için bütün enerji ve yeteneklerini seferber etmek görevi ile karşı karşıya kalmışken "Merkez" in reformist politikaları ile karşılaşmıştır.

Parti'deki görüş ayrılıkları Lenini: tiple parti anlayışı üzerine farklı yaklaşımları kapsayarak daha da boyutlandı. "Merkez" önce, TKEP II. Kongresi'nin düzenleyerek bir kere daha onayladığı TKEP PROGRAMI'nı çiğneyerek, daha sonra, Parti Programını savunan parti organlarını feshederek partinin yapısında varolan Leninist DEMOKRATİK MERKEZİYETÇİLİK ilkesini çiğnemiş yerine, ilkesizliği ve keyfi davranışı geçirmiştir. Bunu yapmakla, "Merkez" kendini TKEP'in ulaştığı Leninist Parti anlayışının gerisine düşürmüştür. Kısacası Partinin ideolojik-programatik tasfiyesi ile başlayıp örgütsel tasfiye ile süren TASFİYECİLİK "Merkez" in temel politikası haline gelmiştir.

Buna karşılık, İSTANBUL PARTİ ÖRGÜTÜ ve KOMSOMOL içindeki Parti Organları TKEP'in devrimci değerlerinin esas savunucuları oldular ve şimdiye kadar ortaya koydukları görüş ve çalışmalarında bunu somutlaştırdılar. Bu yönüyle, İstanbul Parti Örgütü ve Komsomol içindeki Parti Organları DEVRİMCİ TKEP'i temsil ediyorlar.

Partinin bu devrimci kanadı, partinin ideolojik-programatik çizgisinin devrimci yapısını korumak, partinin örgütsel birliğini bozmadan devrimci çizgiyi tekrar egemen kılmak için parti içi mücadelenin tüm meşru yollarını denedi. Bu çerçevede, İstanbul İl Örgütü'nün yaptığı Genişletilmiş İl Toplantısı ve İstanbul İl Konferansı'nın "eylem birliğini bozmadan kongreye varmalı" biçimindeki ısrarlı talebine "Merkez" Parti

Örgütü'nün iradesini çiğneyerek ve tam bir tüzük-dışı yöntemle yanıt verdi. Bunu yapmakla "Merkez" birlikte kongreye ulaşma koşullarını ortadan kaldırmış oldu.

Kendi oportünist-reformist çizgisine karşı mücadele eden organ ve kadroların konumlarını ortadan kaldırmayı ve etkisiz hale getirmeyi geçerli yol olarak kabul eden "Merkez" parti içi mücadelenin tüm yollarını tıkamış; olanaklarını ortadan kaldırmıştır. Bu nedenle, gelişen bugünkü noktada, TKEP'in temel devrimci değerlerini omuzlayıp götürmek ve devrimin önümüze koyduğu tarihi görevi üstlenmeyi devrimci olmanın, komünist olmanın gereği sayıyoruz.

Şimdiye kadar devrim ve parti yararına koyduğumuz görüşler, her seferinde, parti "yasaları" ileri sürülerek engellendi. MK, parti tüzüğünü devrim yararına kullanmak yerine, kendi siyasal muğlaklıklarını örten bir araç olarak kullandı. Tüzük, bu "siyasal muğlaklığı" yaratan, programımızı ve taktiklerimizi yok sayanların korunması doğrultusunda işletildi. İşte bu noktada yüksek sesle şunu söylüyoruz: Devrim ve Parti yararına olan yasa, en büyük yasadır. Biz yalnız ve yalnızca bu yasaya uyarız.

"Merkez" sağa yönelerek kendini partinin temel ideolojik-programatik hattından ayırmıştır. Partinin Leninist kanadı olarak bizlerde, partimizin mücadelesinde devrimci düşüncelerimizle çelişkili olan tüm oportünist politikardan, giderek bir çizgiye dönüşmeye başlayan oportünist politikanın kilometre taşları olan "TKP ile Birlik Kararı" (1983), "Sol Birlik Kararı" (1984), "Burjuva Reformist Partiler İçinde Çalışma Kararı" (1984), "Kuruçeşme Platformuna Katılma Kararı" (1989), "Özgürlük Kampanyasına Katılma Kararı" (1989) gibi temel politikaları "Merkez" in ideolojik-politik yapısının somut kanıtları olarak görüyor ve kendimizi bu politikalarından tamamen arındırıyoruz. "Merkez" i bu politikaları ve yeni çizgisini kabul ettirmek için başvurduğu hile, yalan ve ayakoyunları gibi yöntemleriyle başbaşa bırakıyoruz. 1900'lü yılların başlarından itibaren burjuva kökenli sosyalist aydınların taşıdığı mücadele bayrağı, bugün gerçek sahibine, DEVRİMCİ PROLETER'yanın eline geçiyor. Yaklaşık sek-

sen yıl boyunca, kimi zaman Kemalizm, kimi zaman oportünizm, kimi zaman da "sol" sapma görüşlerin sahibi irili-ufaklı yüzlerce grup, örgüt ve partilerce SOSYALİZM işçi sınıfına taşınmıştır. Esas olarak son onbeş yıl içinde hem Sosyalizmle tanışan ve hemde sınıf mücadelesinin pratiği içinde geçen; mücadele kapasitesi, örgütlenme yeteneği yüksek bir DEVRİMCİ PROLETER kuşak yetişmiştir. Sosyalist mücadelenin öncüsü artık mücadele bayrağına sahip çıkıyor. Sosyalizm mücadelesinin bu sınıfsal uğrağını ve diyalektiğini kavrayamayanlar politik iflastan kurtulamazlar.

Sınıflar mücadelesinin bugünkü noktasından sonra artık ne Sosyalizm nede işçi sınıfı hareketi birbirinden ayrı olarak yollarına devam edemezler. Devrimci proletaryaya dayanmayan bir hareket sosyalizm adına layık olamayacağı gibi; düşünsel ve eylemsel olarak ÇORAKLAŞMaktan kurtulamaz. Buna karşılık modern sosyalizmle bütünleşmeyen devrimci işçiler ideolojik olarak burjuvazinin etkisi altında kalıp zamanla YOZLAŞMaktan kendilerini kurtaramazlar. Zorunlu ve doğru olan: Modern Sosyalizmin, Devrimci Proletaryaya dayanması ve Devrimci Proletaryanın da Modern Sosyalizmle bütünleşmesidir. Geçmekte olduğumuz sürecin temel karakteri budur.

Mücadele bayrağını devralmak, Komünist Parti içinde temel çekirdek olmak, Devrimci Proletaryaya yeni görevler yükleyerek; şimdiye kadar elde edilen tüm ileri değerleri özümlemek, sınıfsal süzgeçten geçirmek ve gerçek öncü olmak!

Bir dönem kapandı; Devrimci Proleterya artık yeni bir çığır açıyor.

**TÜRKİYE KOMÜNİST
EMEK PARTİSİ (LENİNİST)
MERKEZ KOMİTESİ
(1 EYLÜL 1990)**

Necdet Adalı-Serdar Soyergin-Erdal Eren-Cevdet Karakaş-Veysel Güney-Ahmet Sanal
Necati Tandoğan-Mustafa Özenç-İsmet Şahin-Seyit Konuk-İbrahim Etem Coşkun-
Ali Bülent Vardar-Fikri Arıkan-Sabri Atalay-Sabahattin Ovalı-Adnan Kavaklı-
Çaylı-Osman Demiroğlu-Mehmet Uluğbay-Duran Bircan-Ali Aktaş-
Ömer Yazgan-Erdoğan Yazgan-Mehmet Kambur-Ahmet Kerse-Rıdvan Karaköse-
Cavit Karaköse-Süleyman Karaköse-Fatih Lacingil-Faik Güngörmex-Mustafa Başar-
Hüseyin Üye-Şener Yigit-Cafer Aksu Altıntaş-Abdulaziz Kılıç-Halil Esendağ-
Selçuk Duracık-İlyas Has-Hıdır Aslan